

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

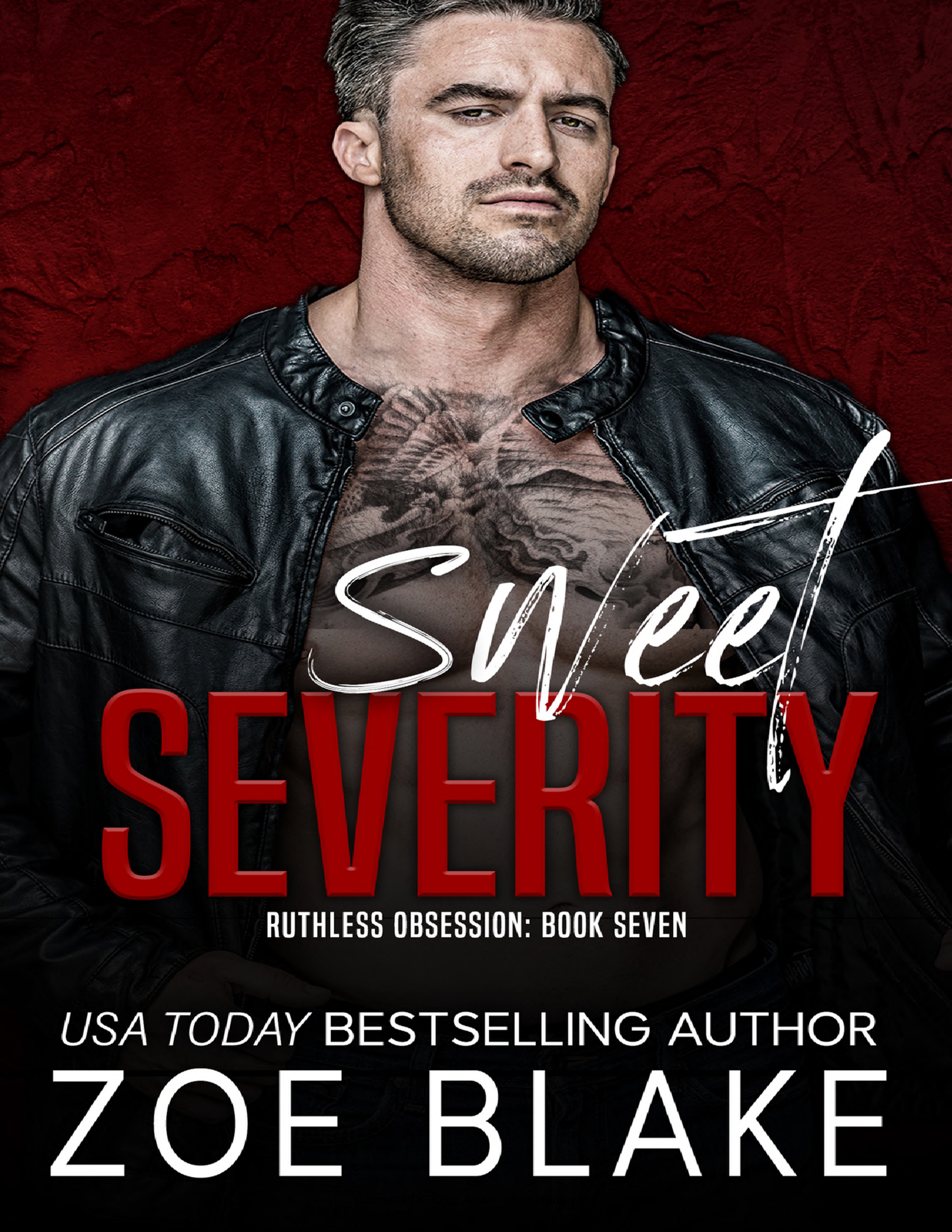
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sweet
SEVERITY

RUTHLESS OBSESSION: BOOK SEVEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TATLI SEVERLİK

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

ACIMASIZ SAPLANTI

YEDİNCİ KİTAP

ZOE BLAKE

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39 Sonsöz](#)

[Zoe Ayrıca Zoe](#)

[Blake tarafından](#)

[Blake Hakkında](#)

[Teşekkürler](#)

[Acımasız Teslimiyet Bonusu](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Telif Hakkı© 2024 yazan Stormy Night Publications ve Poison Ink Publications (Zoe Blake)
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Yazar ve yayıncı, bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılmasına izin vermez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından yayınlanmıştır.

www.StormyNightPublications.com

Blake, Zoe

Sweet Severity

Kapak Tasarımı: Dark City Designs

Fotoğrafçı: Emma Jane Model:

Damien Bentley

Bu kitap *sadece yetişkinler* için hazırlanmıştır. Bu kitapta yer alan şaplak atma ve diğer cinsel aktiviteler sadece yetişkinlere yönelik fantezilerdir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

PHOEBE

A O gün tek istediğim kahve ve biraz özgürlüktü, o değil. Hayatıma girmesini ve kontrolü tamamen ele geçirmesini asla istemezdim. Gerçi teknik olarak... Ben onunkine çarptım.

* * *

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!" Direksiyon o kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki, umutsuzca patinaja dönmeye çalışırken zorlukla tutunabildim.

Araba buzun üzerinde önce sola sonra sağa savrulurken arka tekerlekler kilitlendi. "Oh, Tanrım!"

Araç Lake Shore Drive'daki metal korkulukları kırarak karla kaplı yamaçtan aşağı yuvarlandı ve park halindeki bir araca yandan çarpmadan önce bir ağacı kıl payı atlattı.

"Özür dilerim!" Arabanın olmayan sahibine , sesim kontrolümü yeniden kazanmak için devam eden mücadelemın üzerinde yükseliyordu.

Tam başardığımı düşündüğüm anda, araba başka bir kaygan buz parçasına çarptı ve ileri doğru fırladı.

Çekiş gücü yoktu. Direksiyonum işe yaramazdı. Araba bir kuyruk dönüşüne girdi.

Park halindeki başka bir arabaya çarpıp dönmeye devam ettiğimde metalin metale sürtünmesinden çıkan korkunç gıcırta havayı kirletti.

Buğulu ön camdan, küçük park yerinin sonunda Belmont Limanı görünüyordu.

Kan vücudumu terk ederken boğazım kapandı.

Uyuşmuş parmaklarımla işe yaramaz yapıştım ve buz gibi karanlık suların etrafımı sardığını hayal ettim.

Ağaçlar, park arabalar ve boş rıhtımlarıyla liman ön camımın önünden puslu bir bulanıklık içinde geçerken araba tekrar döndü.

Bir tur daha atsaydım suya düşecektim.

Çılgık atıp gözlerimi sıkarak kapatırken kollarım yüzümü korumak için havaya kalktı.

Omzum ve başım sürücü tarafındaki cama çarptı. Arabanın durduğunu fark etmem bir anımı aldı.

Gözlerimi kapalı tuttum, bakmaya korkuyordum.

Suyun arabanın içine dolmasından önce camların basınçtan çatlayıp kırılmasının birkaç saniye sürdüğünü bilecek kadar televizyon programı izlemiştim.

Michigan Gölü'nün bulanık suyunun ani dondurucu tufanına hazırlanırken, vücudumdaki her kas sıkıştı.

Bir saniye.

İki saniye.

Üç.

Hiçbir şey.

Kirpiklerimin arasından baktım.

İlk başta gri gökyüzünü arabamı çevreleyen bir su duvarı sandım.

Sonra bulutlar ve ağaçlar kaydedildi.

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki, boynum çatırdarken şiddetli bir kan ve basınç patlaması oldu.

Ama bunu neredeyse hiç hissetmedim... çünkü beni yeni bir korku sardı.

Arabamın sürücü tarafı başka bir arabanın sürücü tarafına çarpmış, metal ve cam yığını içinde birbirimize girmiştik.

Ve pencereden bir çift delici zümrüt yeşili göz bana .

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

PHOEBE

DHavadaki soğuşa rağmen, adamın öfkesinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

Arabası benimki ile bir tabela direğı arasına sıkışmış, adeta kapana kısılmıştı.

"Çok özür dilerim!" Pencereden bağırdım. "İyi misin?" Bu hiç iyi değildi.

Yolcu koltuğunda telefonum kardeşimin yüzüyle aydınlandı. Ve... daha da kötüleşti.

Hiç şüphesiz aptal araba beni ispiyonlamış ve ona bir kaza uyarısı göndermişti.

Bunun daha sonra bana pahalıya mal olacağını bildiğimden, telefonunu duymazdan geldim ve gününü tamamen mahvettiğim öfkeli yabancıya yardım etmeye odaklandım.

Pencereye dönerek bağırdım, "Merak etme! Seni dışarı çıkaracağım!"

Yakışıklı adam kaşlarını çatı ve ağzından bir şeyler kaçırırken beni işaret etti.

Başımı salladım. "Seni anlayamıyorum. Bekle! Geliyorum!"

Koltuğumdan öne doğru kayma girişimim, bedenimin geriye doğru sarsılmasıyla aniden durdu. Göz ucuyla baktığımda, yabancının utanç verici gafıma tanık olduğunu fark ettim.

Ve hala bana bağıırıyordu.

Ellerimin titremesi o kadar kötüydü ki, emniyet kemerimi açmak için birkaç kez denemem gerekti. Sonunda açıldığında, yerine oturdu.

Toka hızla zaten çatlak olan cama çarparak beni irkiltti.

Cidden, Phoebe, kendini topla, diye kendimi azarladım. Adam yaralanabilirdi ve bu benim hatam olurdu.

Eğilerek orta konsolun üzerinden sürünerek yolcu kapısına ulaştım.

Ve delicesine sıcak McDonald's kahvemini devrilmesi ve ince beyaz tişörtümden aşağı dökülmesinin şoku ve acısıyla ağladım, eklenen krem şanti ve karamel sosu tüm sırlıslıklam karmaşaya yapışkan bir bonus oldu.

Vay canına, bu çok ateşliydi.

Artık kaynar sıcak satmamaları gerektiğini söyleyen bir tür dava yok muydu?

Boş ver. Odaklan.

Keskin bir acıyla nefes alarak ve gömleğimi çekiştirerek bardağı ayak boşluğuna ittim ve kığımın üzerine dönüp bacaklarımı çekmeden önce yüz üstü yolcu koltuğuna düştüm.

Bu manevra beni nefes nefese bıraktı ve spora başlamaya yemin ettirdi. Kapının koluna uzandım ve çekiştirdim.

Olamaz!

Daha sert çektim. Bir şey çıkmadı.

Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle omzumu kapıya çarptım ve kolu tekrar sıktım.

Hala bir şey yok.

Omzumdaki donuk, zonklayıcı ağrı, göğüslerimdeki üçüncü derece yanık olduğundan emin olduğum şeyle yarışırken ağzım sessiz bir *baykuşla* açıldı.

Ben dönerken yolcu tarafı park halindeki bir arabaya çarpmış ve hasar vermiş olmalı.

Birdenbire tüm araba yana ve geriye doğru savruldu.

Kendimi desteklemek için kollarımı uzattım. Bu da ne böyle?

Ateşli beynim anında arabamın yavaşça rıhtımın kenarından kayarak sonumu getirdiğini hayal etti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bir baş dönmesi dalgasıyla savaştım.

Araba kontrolden çıkarken başımı çarpmış mıydım? Hatırlayamadım. Her şey çok hızlı oldu. Belki de araba hareket etmiyordu bile.

Bu beyin sarsıntısının getirdiği garip bir halüsinasyondur.

Araba yine tekledi.

sefer sürücü tarafındaki camdan bakmak için döndüm.

Rahatsız edici derecede parlak yeşil gözleri olan yabancı, arabasını sallayarak benimkine çarpıyordu.

Başımı salladım ve kapalı pencereden bağırdım. "Bu işe yaramayacak. Sıkıştın. Arabam hareket etmeyecek." Anlamaması ihtimaline karşı bir sürü anlamlı el hareketiyle ne dediğimi pantomim yapmaya çalıştım.

İşaret parmağımı yukarı kaldırarak bir iki dakika daha sabırlı olması gerektiğini belirttim. "Sana ulaşmaya çalışıyorum. Bekle!"

Karanlık çatık kaşları derinleşti.

Yastıklı koltuğun arkasına yaslandım, midem düğümlenmişti. Ne söylediğini bilmediğim zamanlarda bu kadar korkutucuysa, özgür kaldığında nasıl biri olacağını hayal bile edemiyordum.

İçimden iç çektim.

Her gün azar işitmeye alışık değildim ama birkaç ayak işi için ağabeyimin arabasını ödünç aldıktan sonra bir saatlik özgürlüğümün tadını çıkarıyordum. Öğleden sonra evden çıkmama izin vermeyeli aylar olmuştu.

Ve şimdi her şey mahvolmuştu. Aptal buzlu yollar.

Öğleden sonramın geri kalanını bir sürü çılgılık atarak geçirecektim. Önce bu adam, sonra muhtemelen erkek kardeşim, sonra baldızım ve muhtemelen yine erkek kardeşim tarafından.

Yabancı dişlerini gösterdi, parmağıyla beni işaret etti ve ardından şiddetli bir çırpınma işareti yaptı.

Yutkundum.

El hareketi ya durmamı ve hareketsiz oturmamı istediği ya da arabasından indiğinde beni öldüreceği anlamına geliyordu.

El hareketini boynuna değil de aşağıya doğru yapmış olması biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Birini öldürmek için kullanılan evrensel el hareketinin enseyeye doğru yapıldığını herkes bilirdi, değil mi?

Pencereden adama baktıktan sonra, bir şekilde teknik ayrıntılara takılacağını düşünmedim. Kendimi şöyle söylerken hayal edebiliyordum: *Hayır, üzgünüm, beni öldürmene izin yok çünkü el hareketin 15 santim fazla alçaktı, kural kuraldır.*

Lanet olsun. Muhtemelen kafamı vurdum.

Hastalıklı bir merakla adamın direksiyonu kavrayışını izledim ve...
Vay anasını!

Direksiyonu saat yönünün tersine çevirirken elleri sarsıldı ve sonra direksiyon kolonundan her şeyi söktü.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Bir arabanın direksiyonunu sökmek için ne tür bir insanüstü, steroid kaynaklı, Hulk benim babam gibi bir kol gücüne ihtiyacınız vardı?

Araba koltuğunu belli bir açıyla arkaya itmeden önce direksiyonu arkaya doğru fırlattı.

İri elini sürücü tarafındaki cama dayamıştı. Erkekler ve büyük eller hakkında ne derlerdi?

Kahretsin, odaklan. Bundan sonra gerçekten kafamı kontrol ettirmem gerekecek.

Bacaklarını kaldırıp ön cama tekme atarken devasa siyah savaş botları belirdi.

Pencere örümcekli, parke taşlı bir desene dönüşerek çatladı. İkinci bir tekmeden sonra serbest kaldı, aşırı kolalı ve sert bir battaniye gibi bükülüp kendi üzerine katlandı.

Adam daha sonra eskiden pahalı görünen arabasının kaputuna tırmandı.
Araba.

Omzumdaki donuk, nabız gibi atan ağrı kesildi, tüm kan vücudumdan akıp gidiyor.

Adam muazzamdı.

Gerçekten çok büyük. Profesyonel futbol oyuncusu gibi devasa.

Ağır yün balıkçı yakasından, yüksek bağcıklı savaş botlarının içine soktuğu siyah kargo pantolonuna kadar tamamen siyah giyinmiş olmasının bir faydası yoktu.

Arabamı lanet Rambo'ya çarpmayı bana bırak.

En azından yaralı görünmüyordu. Bu boktan fırtınada bir umut ışığı.

İnsanüstü güce sahip süper korkunç keskin nişancı Rambo yabancı, arabanın kaputu boyunca kayarak kolayca ayaklarının üzerine indi. Sonra ön camı kısmen yerine itti ve bana doğru hışımla yürüdü.

Aman Tanrım!

Başım bir o yana bir yana dönüyor, yaklaşan arabayı çatlak arka camdan takip çalışıyordum.

Sonra hemen yanıma geldi.

Pencereden sadece gövdesi ve dar beli görünüyordu. Kapımın koluna uzandığında panikledim.

Kolumu çektim ve kapıyı kilitledim.

İri eli ortaya çıktı. Bronzlaşmış ve siyah kıllarla kaplanmıştı, bu da parmak eklemelerinin her birindeki fısıltılı, beyaz yara izlerinin çapraz desenini çok daha fazla öne çıkarıyordu.

Elini yumruk yaparak cama vurdu. "Kapıyı aç."

Boğuk sesini duyunca sıçradım.

Gerçi sesi biraz kalın çıkıyordu. Daha çok hırlayan bir canavarın karanlık hırıltısına benziyordu.

Uzuvlarım kaskatı kesildi. Artık bir tavşanın, yakındaki bir köpeğin sesiyle çimenliğin ortasında donup kaldığında ne hissettiğini biliyordum.

Adam pencereden içeri bakmak için eğildi.

Tuzlu ve karabiberli siyah saçları, bir gün öncesine ait kırıışıklarla kaplı kare çenesi ve yoğun yeşil gözleriyle Süpermen'in sert, kara koyun kardeşine benziyordu - ki bu da insanüstü gücünü açıklıyordu.

Evet. Kesinlikle kafamı vurdum.

Bakışları benimkilerle kilitlendi. "Kapıyı hemen aç, yoksa söküp atarım." Bir arabanın kapısını ağır metal menteşelerinden sökemezdi, değil mi?

Öte yandan, şimdiye kadar bir direksiyon simidini sadece çıplak ellerinizi kullanarak kolonundan ayırmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Süpermen'in dışlanmış kardeşi olmanın avantajları olduğunu tahmin etmişim.

Bakışlarım kapının üzerinde gezindi. Dış kenarından büyük bir ışık parlıyordu, yani artık kesinlikle arabaya sabitlenmemişti. Muhtemelen bu yüzden sıkışmıştı.

Kolumu kaldırarak, sanki yoldan geçen dost canlısı biriymiş gibi ona hafifçe el salladım. "Sorun değil. Ben sadece polisi bekleyeceğim," diye seslendim pencereden.

Hay aksi! Onları aramamıştım.

Gövdem büküldü ve şu anda üzerinde oturduğum telefonumu aramak için kalçalarımı kaldırdım. Bunu yaparken dokuz-bir-bir'i mi arasam yoksa doğrudan kardeşimi mi arasam diye düşündüm.

Karar veremedim korkunç bir çığlık sesi duydum. Dehşete kapıldım, yabancı sözünü yerine getirmişti.

Güçlü bir hamleyle arabanın kapısını parçaladı.

Açılan deliğe şaşkın şaşkın bakarken soğuk bir hava çarptı yüzüme.

Yabancı daha sonra içeri uzandı ve ellerini belime doladı.

Kollarına vurdum, ama bu bir farenin aslanın pençelerine vurması gibi bir şeydi.

Daha az bir çabayla beni hasarlı arabadan kolayca çekti.

Eğer yabancı, arabanın camından baktığımda korkutucu görünüyorsa, o zaman yüz yüze -daha doğrusu göğüs göğüse- kesinlikle dehşet vericiydi.

Elleri tutuşunu üst kollarıma doğru kaydırды.

Bayılacağım korkusuyla başımı kaldırmayı reddederek göğsünün ortasına odaklandım. "Gerçekten çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. Bir buz parçasına çarptım ve araba kaymaya başladı ve-"

"Palton nerede lan?" diye sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

MACARIUS

H Kemikleri bir kuşunki kadar kırılıyordu.
O titredi ve benim öfkem arttı.
"Sana olduğun yerde kalmanı ve hareket etmemeni söyledim. Ya sen Yaralandın mı?"

"Özür dilerim! Seni pencereden duyamadım."

"Travmatik bir kazadan bu kadar kısa bir süre sonra arabanın etrafında lanet bir maymun gibi tırmanmaman gerektiğini bilmeliydin."

"Ön camından tırmanmışsın."

Yanıtımı sıkılmış dişlerimin arasından verdim. "Bu farklı."

Alt dudağı, başka koşullar altında sevimli bir dudak bükme şeklinde çıkıntı yaptı. "Neden?"

"Yetişkin bir adam ile kışın palto giyecek kadar akıllı olmayan küçük bir kız arasındaki güç farkını açıklamak zorunda kalıyorsam, Amerikan eğitiminiz sizi hayal kırıklığına uğratmış demektir."

"Senin de üzerinde palton yok."

Sırf öfkesini sevimli bulduğum ve adrenalini yüksek tutmanın onu sıcak bir yere götürene kadar herhangi bir şoku önlemeye yardımcı olacağını bildiğim için sııttım ve "Bu farklı" dedim.

Arabası kontrolden çıkıp doğruca limana yöneldiği anda adrenalın damarlarımda öfkeyle pompalanmıştı.

Bir anda, çığlık atmadan ve kollarını kaldırıp üzerini örtmeden hemen önce sürücü tarafındaki camdan solgun ve korkmuş yüzünü gördüm.

Yüzünü.

Ruhumu parçalaması için çılgınlığını gerçekten duymama yoktu.

Sarhoş sürücü arabasına çarpıp onu öldürmeden saniyeler önce kız kardeşim de muhtemelen aynı şekilde çılgılık atmıştı.

Hiç düşünmeden ayağımı gaza bastım. Arabam öne doğru fırlamış, doğrudan onun yoluna girmişti.

En iyi ihtimalle, daha ağır kurşun geçirmez yan panellere sahip modifiye Range Rover'ım darbeyi emerdi.

En kötü ihtimalle limanın buzlu sularına gömülen onun değil benim arabam olacaktı.

Her iki durumda da, bu kadının gözümün önünde ölmesine izin vereceğim hiçbir senaryo yoktu.

Ancak ilk çarpışmadan sonra kıpırdamadan durması için verdiğim emirleri dinlemeyince korkum öfkeye dönüştü.

Alnından akan kan damlasının farkında olmadığı her halinden belli olan kadının arabasının içini karıştırmasını izlerken, üzerinde sadece ince, uzun kollu bir tişört ve Amerikalı kadınların içinde yaşıyor gibi görüldüğü o lanet yoga pantolonları olduğunu fark ettim.

Kış havası için tamamen uygunsuz bir kıyafet.

Eğer bana çarpmasaydı, donarak ölecekti.

Dar yüzü, ucundan hafifçe yukarı kalkık küçük burnu ve iri safir mavisi gözlerini çevreleyen yumuşak, uzun sarı saçlarıyla, çocukken sahip olduğum renkli bir masal kitabındaki *Güzel Vasilisa*'ya benziyordu.

Çocukken babama, büyüdüğümde Vasilisa'yı kötü üvey annesi ve kız kardeşlerinden koruyacak kişinin ben olmak istediğimi söylediğimi çok iyi hatırlıyorum.

"Gömleğinin üzerinde ne var?"

Tekrar titredi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kahvem. Ben iyiyim. Araban için çok üzgünüm. Kardeşimin sigortası olduğuna eminim. Bir kontrol edeyim."

Harabeye dönmüş arabasının torpido gözüne bakmak için elimden kurtulmaya çalışırken ince omuzları büküldü.

Kavrayışımı sıkılaştırdım. "Kardeşinin sigortası ya da arabam umurumda değil. Bana bak."

Başı öne eğik kaldı.

Bir elimi çenesinin altına koydum ve yüzünü bakışlarıma doğru kaldırdım. "Bugün günlerden ne?"

Kaşları çatıldı. "Cuma, neden?"

Gözbebeklerinde beyin travması belirtisi olabilecek büyük bir genişleme ya da ışığa tepkisizlik olup olmadığını inceledim. "Soruları ben soracağım. Adın ne senin?"

Alt dudağını ısırdı, cevap verme konusunda gergin olduğu belliydi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kolay yol bana söylemek olurdu. Zor yolu bilmek istemezsin."

Gözleri büyüdü. "Phoebe. Benim adım Phoebe."

Güzel bir isim olsa da, benim zevkime göre fazla şık ve Fransızcadı. Daha şirin bir isme ihtiyacı olan sevimli küçük bir oyuncak bebek gibiydi.

Başparmağımı tam alt dudağının altına , ", Bebe.

Seni arabamın içine, sıcak bir yere götürelim."

Kırılan ön camı, hava koşullarından biraz koruma sağlaması için yerine yerleştirmiştim.

Arka koltukta, kalorifer sonuna kadar açıkken, hafif cereyanı fark etmezdik bile. Ayrıca en azından motorum hala uğulduyordu. Arabanın altında yapılan hızlı bir inceleme gaz kaçağı olmadığını gösterdi, bu yüzden ısıtmak için çalıştırmaya devam etmek güvenliydi.

Onunki çarpışmamız sırasında durmuştu ve ateşleme kıvılcımının bilinmeyen bir gaz sızıntısına çarpmaması için tekrar çalıştırmak çok tehlikeli olacaktı.

"Ben Phoebe," diye fısıldadı, "polis gelene kadar arabamda beklemem de olur."

"Katılmıyorum ve erkek olduğum için ben kazandım."

Bakışlarını kaçırdı, vücudundan aşağı bir ürperti daha yayıldı. "İşlerin böyle yürümemesi gerekiyor."

Bariz korkusuna rağmen hala irademe karşı koymaya çalışmasını takdir etmek zorunda olsam da, şimdi otoritemi test etmenin zamanı değildi. Onu soğuktan kurtarmam gerekiyordu, böylece daha fazla yarası olup olmadığını inceleyebilirdim.

Kolumu dizlerinin altından geçirmek için neredeyse ikiye eğilmem gerekti. Benim bir metreyi aşan boyuma , o ancak bir buçuk metre boyunda olmalıydı.

İtiraz çılgınlıklarına rağmen onu kollarımın arasına aldım ve cipime geri dönmek için döndüm.

Küçük yumrukları gömleğimi kavrarken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, yıpranmış asfalta ve çakıllara bakıyordu. "Beni düşüreceksin!"

Ciddi olması mümkün değil.

Arabasının önünden dolanarak SUV'umun diğer tarafındaki arka yolcu kapısına doğru ilerledim, çünkü ön kapı kalın bir metal direğe çarpmıştı.

Başımı sallayarak, "Benim için kolu çek" diye emrettim. "Lütfen, arabamda beklememe izin vermeyecek misin?"

"Hayır. Şimdi arabanın kapısını aç."

Kolunu uzattı ama sonra geri çekti.

Bakışlarımla buluşmayı reddederek köprücük kemiklerimin arasında bir yere odaklandı. "Nazik olmaya çalıştığımı biliyorum ama arabana binmek beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Sonunda bakışlarımla buluştu, güzel mavi gözleri umutla parlıyordu. "Yapabilir misin?"

Başımı yana doğru eğdim. "Elbette. Ben bir yabancıyım ve bir erkeğim. Kendini böylesine savunmasız bir duruma sokman aptallık olur."

Benden korktuğu belliydi. Olması gerektiği gibi. Onun dört katı büyüklüğünde olup da bana karşı koymaya korkan adamlar vardı. Yine de denediği için cesaretine hayran kaldım.

Gerçekten çok değerliydi. Beyhude ama yine de değerliydi.

Bana dönmeden önce arkasından yere baktı. "Yani beni yere bırakacak mısın?"

"Hayır."

"Ama az önce dedin ki-"

"Anladığımı söyledim. Kabul ettiğimi söylemedim. Şimdi kapıyı aç." Kaşlarını çatı. "Kafam karıştı."

"Muhtemelen kafanı çarptığın içindir."

"Biliyordum!"

Sol kolu alnına doğru uçu. Parmak uçlarındaki küçük kan lekesini gördüğü anda dudakları kül rengine döndü. "Ah canım, sanırım ben.. ben..."

Vücudu kollarımda gevşedi.

İçimi çekerek dizlerimi büktüm ve parmaklarımı kapının kolundan içeri soktum, sadece açmaya yetecek kadar.

Kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açtım, siyah deri koltuğun kenarına oturdum ve kalçalarımı yavaşça döndürerek onu içeriye soktum, başını arabanın kapı çerçevesine çarpmamaya dikkat ettim.

Bebe'yi kucağıma oturtup kapıyı kapattıktan sonra başındaki yarayı inceledim.

Neyse ki sadece hafif bir kesikti.

Kafa yaraları, orantısız kanama miktarı nedeniyle her zaman olduğundan daha kötü görünür. Kesiği dikiş gerektirecek kadar büyük bile değildi, bu da muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmediği anlamına geliyordu, ama yine de onu bir doktora muayene ettirirdim.

Balıkçı yakamın kolunu kullanarak kanı nazikçe sildim. Baygınlıktan uyandığında bunu tekrar görmesini istemiyordum.

Kırık kemik olup olmadığını kontrol etmek için elimi sağ kolunda gezdirirken, cep telefonunu hâlâ elinde tuttuğunu fark ettim. Parmaklarını aralayarak telefonu bir kenara attım ama telefon çaldığında *Thomas* isminin yandığını fark etmeden önce değil.

Öfkem geri döndü.

Bir erkeğin onu araması fikri hoşuma .

Bahsettiği kardeşi bu muydu? Kocasını mı? Erkek arkadaşı mı? Fark etmezdi.

Yırtık ve lekeli gömleği ve solgun yüzüyle, yol kenarında atılmış ve unutulmuş bulduğum küçük bir Rus bez bebeği olan *Russkaya tryapichnaya kukla* gibiydi.

Bulanındır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

PHOEBE

Asert, tanıdık zil sesi beni canlandırdı.
Telefonuma ulaşmak için adamın kucağından inmeye
çaladım. Kolları kalçalarımaya dolandı.

Panik içinde telefonuma sarıldım ve telesekretere düşmeden önce son
çalışında cevap verdim.

Ben daha merhaba diyemeden kardeşimin sesi "Lanet olsun, Phoebe.
Umarım arabamı çarpmamışsındır, seni aptal sürtük."

"Benim hatam değildi. Buz-"

O bağırırmaya devam ederken telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda
kaldım. "Buzu suçlama, seni aptal şey-"

Yabancı telefonu elimden kaptı ve kulağına götürdü. "Kimsiniz?"

Kardeşim bağırdı, "Ben kimim? Sen kimsin lan? Phoebe Madeline'i
telefona geri ver."

"Hayır."

Sonra aramayı kesti ve telefonumu yan taraftaki koltuğa fırlattı.

Biz.

"Aman Tanrım, ne yaptın sen?"

Tekrar telefona uzanmak için eğildim ve kolumu uzattım.

Yabancı kocaman elini bileğime doladı ve beni çekti.

Geri. "Yapma."

Başımı salladım. "Anlamıyorsunuz. Bu araba konusunda çok kızgın ve ben-"

Her iki eli de boynuma dolanarak saçlarımı itti ve başımı sabit tuttu. "Şu anda endişelenmen gereken tek kişi benim."

Avuçlarımı onun inanılmaz sertlikteki göğsüne dayayarak geri ittim. "Neden? Ne yapacaksın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Henüz karar vermedim."

"Henüz-"

Beni öldürecek.

Bir aptal gibi, izlediğim sayısız *Law & Order*'ın tüm tavsiyelerini göz ardı etmiş ve bir yabancıнын arabasına binmiştim.

Ve şimdi bunun bedelini hayatımla ödeyecektim.

Tutuşundan kurtulup eğildim ve açık avucumu cama vururken kapı kolunu çektim. "Yardım edin! Yardım edin! Biri yardım etsin! Yardım edin!"

Sesi, duyusuz bir seri katilinki gibi sakın ve alçaktı. "Burada çığlıklarınızı duyacak kimse yok."

Kucağından sıyrıldım ve pürüzsüz deri koltuk boyunca diğer tarafa doğru kaydım, arabama doğru ezildiğini unuttum.

Umursamadan, açık elimin topuğunu o cama da vurdum. "Yardım edin! Biri yardım etsin! Yardım edin!"

Elim kaşınıyor ve çarpmanın etkisiyle ateş kırmızısı bir renk alıyordu ama umurumda değildi.

Tam o sırada telefonum tekrar çaldı.

Tabii ki, yine üzerinde oturuyor olacaktım.

ulaşmak için dizlerimi açtım ama iri, bronzlaşmış bir el benden önce davrandı. Bileği iç baldırıma değdi ve donakaldım.

Telefonumu aldıktan sonra hızla kapattı ve ulaşamayacağım bir yere, ön koltuğa fırlattı.

Dehşet içinde başımı çevirip ona bakmaya zorladım.

Kesinlikle hissetmediğim bir kabadayılık gösterisiyle, "Polis muhtemelen her an burada olabilir" diye uyardım.

Bakışları vücudumun üzerinde gezindi. "Ve seni kurtaracaklarını mı düşünüyorsun, *kukolka*?"

Koo-col-ka'nın ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemedim. Yumuşak bir şekilde söylediği için neredeyse bir sevgi sözcüğü gibi gelmişti ama şansımı bildiğim için muhtemelen

Tehdit. Muhtemelen ölü kadın demekti. Ya da *sikilmiş*.

Bir çılgınlıkla pencereye vurmaya geri döndüm. "Yardım edin!"

"Bu kadar yeter."

Elleri belime dolandı ve beni tekrar kucağına çekti.

Nane ve garip bir şekilde karanfil gibi kokuyordu, muhtemelen sigaradan geliyordu. Kokusunu almak bulunduğum konumun istenmeyen samimiyetini artırdı.

Onu yatıştırmak için tekrar denedim. "Araban için kızgın olduğumu biliyorum..."

Parmak uçlarını sol kaşımın üzerinde hafifçe gezdirmeden önce saçlarımı geriye doğru taramak için uzandı. "Sana zaten söyledim. Lanet araba için kızgın değilim. Başını nasıl hissediyorsun?"

Hatırlatmayla birlikte sol kolum hemen tekrar kontrol etmek için kalktı ve kolumun kayarak bileğimi ortaya çıkarmasına neden oldu.

Sıcak eli ön koluma dolandı. "Bu çürük de ne?"

Arabanın yakın çevresinde ve adamın kucağında otururken kollarıma daha iyi bakabileceğini fark etmeliydim.

Bileğimdeki eski, silik çürüğü avuçlayarak omuz silktim. "Başım iyi hissediyor. Kaza sırasında bileğim vites koluna çarpmış olmalı. Çabuk morarırım."

Sabit bakışları benimkileri yakaladı. "Bunu aklımda tutmam gerekecek." Arabanın içinin rahat sıcaklığına rağmen titredim.

Elbette, çünkü beni öldürmeyi ve kaza süsü vermeyi planlıyorsa, boynumda el morlukları olmasını istemezdi.

Aman Tanrım. Ben çok kukolka'yım!

Bu hafif hareket onun gözünden kaçmadı.

Burnundan derin bir nefes çekerken dudakları inceldi. "Söyle bana, Bebe. Neden bu havada korunmasız bir şekilde dışarı çıkacak kadar aptallık ettin?"

Ağır Rus aksanıyla bana seksi, erkek arkadaşla takılan sevimli bir lakap *bebeğim* diyor gibiydi, bu da gerçekten kafamı karıştırıyor ve içimde hain kelebekler uçuşmasına neden oluyordu.

Birinin bana Phoebe'den başka bir şey dediğini duyarsa kardeşimin çıldıracağından bahsetmiyorum bile.

"Phoebe, lütfen. Korunmasız derken neyi kastettiğinden emin değilim."

"Bu havada araba kullanmamalıydınız. Adamınız sizi gitmeniz gereken yere götürmeli ve en azından uygun şekilde giyindiğinizden emin olmalıydı."

"Benim bir erkeğim yok ve olsa bile kendi başıma giyinip araba kullanabilecek durumdayım."

Elini sol bileğimden omzuma, oradan da köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi. Bu sırada diğer eli de sağ omzumdan bileğime doğru indi. "Tüm kanıtlar aksini gösteriyor."

Ellerini ittim. "Ne yapıyorsun?" "Kırık kemik olup olmadığını kontrol ediyorum."

Ön yolcu koltuğunun baş desteğine çarpmadan önce olabildiğince geriye yaslandım. "Kırılan bir şey yok."

"Buna ben karar veririm," dedi, elini sıkıca kalçamın üstüne koydu.

Onu itmeye çalışırken nefes nefese kaldım. "Gerçekten durman gerek. Bu hiç uygun değil. Adını bile bilmiyorum."

"Macarius Stephanovich Miloslavsky, hizmetinizdeyim."

Sonra burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Ama bana Mac diyebilirsin." "Sen Rus musun?" diye ağzımdan kaçırduğımda kaşlarım çatıldı.

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken başını yana eğdi. "Bu bir sorun mu?"

Böylesine kaba bir soruyu dile getirdikten sonra yanaklarım yandı; üstelik zavallı adamın arabasını hurdaya çevirdikten sonra. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece merak ettim."

Evet, sorun değil.

Ben bir yetişkindim. Gerçeği kurgudan *tamamen* ayırabiliyordum.

İzlediğim her televizyon dizisinde ve filmde Rus karakterin, diğer kötü adamlar da dahil olmak üzere herkesin korktuğu iri yarı, vahşi bir canavar olması, bunun gerçek hayatta doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Ortalıkta dolaşan bir sürü iyi, yasalara saygılı Rus olduğundan emindim.

"Bay Miloslavsky..."

"Bebe, sana bana Mac demeni söylemiştim."

"Ben Phoebe. Kimse kazayı fark etmemiş gibi görünüyor, bu yüzden gerçekten polisi aramamız gerekiyor."

Saçlarımı diğer omzumun üzerinden geriye doğru iterken parmak eklemleri yanağımı sıyırdı. "Ben polisle iş yapmam."

Dokunuşunun midemde yarattığı sarsıntıyı görmezden gelerek, "Herkesin polisi sevmemesini anlıyorum ama sigorta için onların raporuna ihtiyacımız olacak," dedim.

Saçımın kalın bir tutamıyla oynadı, parmağıyla başparmağı arasında ovuşturdu. "Ben de sigortacılıkla uğraşmıyorum."

Elim onun elinden kilidi almak için uzandı. "Başka seçeneğimiz yok. Tamirci değilim ama iki arabadaki hasar da çok büyük. Bunu ödemek için sigorta yaptırmamız gerekecek."

Kültürel bir yanlış anlaşılma olabilir diye nazikçe açıkladım. "Amerika'da bu işler böyle yapılır."

Elini bir kez daha kalçama koydu. "Amerika'da işlerin nasıl yürüdüğüne gayet farkındayım, *kukolka*. Tıpkı senin sigortanın arabamdaki yüz bin dolarlık hasarı karşılamayacağını bildiğim gibi."

Geriye doğru sarsıldım. Kalbimin şoktan durduğundan oldukça emindim.

Kıçım kucağından kalçasının yanına doğru kaydı. Sonra olabildiğince uzağa dizlerimin üzerine çöktüm.

Kalçamı diğer yolcu kapısına bastırarak, "Yüz bin dolar mı?" diye fısıldadım. Sanki yüksek sesle söyleyince daha da doğru olacaktı gibi.

Boku yemiştım.

Omuzlarını bana doğru çevirdi. "Özel yapım, kurşun geçirmez, son model bir Range Rover'in fiyatı bu."

Kurşun geçirmez mi?

Gerçekten kurşun geçirmez mi demişti, yoksa bu sadece yaralı kafamın bana oynadığı bir oyun muydu? Ona sormak istedim ama Rus sorusundan sonra, onun gibi büyük ve korkutucu bir Rus'la karşılaşan çoğu insan gibi benim de onu bir suçlu sandığımı düşünmesinden korktum.

Mac haklıydı. Kardeşimin sadece boktan, düşük fiyatlı bir sigorta yaptırdığını biliyordum çünkü birine arkadan çarptıktan sonra muafiyetin çok yüksek olmasından şikayet etmişti.

Kardeşim o gün çok sinirlenmişti.

Sadece kendi arabasını değil, bir yabancının yüz bin dolarlık arabasını da hurdaya çevirdiğimi öğrendiğinde ne kadar öfkeleneneğini düşünmeye çalışırken gözyaşlarımı sildim.

Bir daha evden çıkmama izin vermezdi.

Mac'in direksiyonunun arkada bir battaniyenin üzerinde durduğunu görünce ona uzandım.

"Belki bunu yerine koyabilecek bir tamirci bulabilirim."

Atılmış direksiyon simidini tuttuğumda battaniye kayarak altında saklı olanı ortaya çıkardı.

Orada vardı birkaç açık KASALAR dolu ile
askeri tarzda, yarı otomatik silahlar.

Zihnim keskin ve ilkel bir korkuyla bomboş kalırken kalp atışlarımın
kulaklarımda attığını duyabiliyordum.

Düşünemiyor ya da hareket edemiyordum, yağlanmış siyah silah metaline
sanki kıvrılmış ve saldırmaya hazır ölümcül bir yılanmış bakıyordum.

İçerideki tek ses Mac'in teslim olmuş iç çekişiydi. "Bunu yapmamalıydın,
benim *Russkaya tryapichnaya kukla*'m."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

MACARIUS

I *Karmaşıklıktan* nefret ederdim.
Güçlü Rus mafyasının saflarında yükselmemin arkasındaki temel
itici güç, çok fazla lanet olası
para ve güç o kadar güçlüydü ki kimse beni rahatsız etmeye cesaret edemedi.
Komplikasyonlar.

Aşırı miktarda paraya sahip olmakla ilgili en sevdiğim şey buydu.
Pahalı oyuncaklar, lüks geziler ya da şımartıcı yemekler değildi.
Karmaşık şeylerle uğraşmak zorunda olmamaktı.
Bebe artık *karmaşıktı*.
Direksiyonu sanki onu haşlamış gibi bıraktı. "Ben bir şey görmedim!"
Elimi ağzıma ve çeneme sürterek onu inceledim. "Evet, öyle yaptın."
İki avucunu da kaldırarak titrek bir sesle konuştu. "Bir adamın arabasında
birkaç kasa silah bulundurmasının muhtemelen pek çok meşru nedeni vardır.
Ben kimim ki yargılayayım?"

Şimdi onunla ne yapmam gerekiyordu?
Eğer o bir erkek olsaydı, bu karmaşık olmazdı. Kafasına bir kurşun sıkamak
için iki kere düşünmezdim. Sorun çözüldü.

Ama o bir erkek değildi ve ben bir kadını öldürmek konusunda sert bir çizgi çizdim.
Bakışlarım tişörtünün üzerinde kaydı. Önündeki yapışkan kahve lekesi ne
güzelliğini ne de bir çift harika olduğu belli olan güzelliğini azaltıyordu.

memeler. Büyük değillerdi, sadece hafif kabarıktılar. Bir erkeğin avucuna sığacak kadar. Vücuduna yakışıyorlardı.

Çoğu erkeğin aksine ben hiçbir zaman büyük göğüslerden hoşlanmadım. Yumuşak bir kıvrımı ve dik meme uçlarını severdim. Ve gömleğinin ince kumaşına baskı yapan iki tepe noktasına bakılırsa, tam benim ölçülerimdeydi.

"Buraya gel," diye emrettim.

Sırtını soğuk araba kapısının camına dayadı. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır."

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"Bilemezsin."

Kollarını iki yanına dayadı. " zaman senin için bir sakıncası yoksa ben burada kalacağım."

"Değil."

Ona uyması için bir dakika daha verdim. Hareket etmedi.

"Neredeyse bir kol boyu . Şimdi seni tekrar kucağıma sürükleyebilirim ya da iyi bir kız olup kendi isteğinle gelebilirsin."

"Söylemek istediğin şeyi burada benimle birlikte söyleyemez misin?" "Hayır."

"Neden yapamıyorsun-"

"Bebe, zaten kızgıyım. Bana itaatsizlik etmeye devam ederek beni daha fazla kışkırtmamamı öneririm."

Burnunu çekerken iri safir gözleri yaşlarla parlıyordu. "Korkuyorum."

Öyle olmalı.

Şimdi son derece tehlikeli bir durumdaydı.

Onu öldürmemiş olmam, çözümün hoş olacağı anlamına gelmiyordu.

Ortaya çıkardığı şeyi gerçekten kavramış olsun ya da olmasın, işin , artık bir tanıktı. Bir yükümlülük.

Açık olan elimi uzattım. "Korkma, bebeğim. Bunu birlikte çözeceğiz."

Bakışları elimden yüzüme gitti ve tekrar geri geldi. Bana inanmadı.

Onu suçlamadım.

Bir başka sinirli iç çekişle, "Üç kadar sayacağım. Bir, iki-"
Çok yaklaştı, ama tam üç diyecek ve ona doğru hamle yapacakken, dizlerinin üzerinde kalktı ve daha da yaklaştı.
Gözlerim kısıldı. "Yeterince iyi değil."
Birkaç santim daha kaydı.
Sıkılmış dişlerimin arasından, "Eğer önümüzdeki iki saniye içinde kalçalarımın üzerine çıkmazsan..." diye uyardım.
Bir çığlıkla ileri atıldı.
Kalçalarımın sarılmak için çabalarken, dizi kalçamın üst kısmına çarptı, sikimi zar zor ıskaladı.
Üzerime yerleştiği anda bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Vücudunun şaftıma baskı yapan yumuşak ağırlığıyla sikim anında uzadı, kalçalarım açık uyluklarının arasına girdi.
Başını eğdiğinde, altın sarısı buğday rengi saçları yüzünü gizlemek için yanaklarının üzerine düşüyordu.
Bakışlarını yukarı çevirirken iki elimle çenesini kavradım. "Yani... seninle aramızda bir ikilem var."
Tekrar kokladı ama sessiz kaldı.
Başparmağım yanağında tek bir damla gözyaşının bıraktığı ıslak izi okşadı. "Bana yüz bin dolar borcun var ve ikimiz de bunu ödeyemeyeceğini biliyoruz. Daha da kötüsü, şimdi görmemen gereken bir şey gördün-genellikle bir adamı uğruna öldüreceğim iki şey."
Elbette ondan tek kuruş almaya niyetim yoktu ama bu bir koz olarak işe yarayacaktı.
Yanaklarını yumuşak bir pembeye boyayan allık kül rengine dönmüştü. "Lütfen beni öldürmeyin."
Hayatı için yalvarırken çok sevimli görünüyordu.
Gerçekten de canlanmış bir oyuncak bebek gibiydi.
Öne doğru eğilip alına bir öpücük kondururken başını aşağı çektim. "Şşşt, bebeğim. Seni öldürmeyeceğime dair sana söz verdim."
Nefesi sığ patlamalar halinde geliyordu. "O zaman gitmeme izin verecek misin?" "Hayır."
Avucumun içinde çırpınırken ağzı dehşetle açıldı. "Hayır! Hayır! Lütfen! Gözlerimi ve dilimi alma. Lütfen!" diye bağırdı.
Siktiğimin saçma Hollywood filmleri.

Bu fikri oradan almış olmalıydı.

Sanki Rus mafyasındaki herhangi birinin bu kadar pis bir şey yapacak zamanı ya da eğilimi varmış gibi. Elbette, insanları vurduk ve ara sıra mesaj vermek için birkaç parmağımızı kestik, ama bir dil? Yok artık. Bu iğrenç bir şeydi.

"Bebe, sakinleşmen gerek. Bebe!" İki seçeneğim vardı. Onu tokatlayabilirdim ya da...

Bir kolumu beline dolayıp diğer elimle kafatasını kavrayarak, çığlıklarını durdurmak için ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Dilimi dudaklarının arasına sokarken küçük yumrukları omuzlarıma ve kollarımın üst kısmına vuruyordu.

İniltilerini yutarak, şekerli kahve içeceğinden gelen tatlı krema ve karameli tadarak ağzına ziyafet çektim.

Ancak karşı koymayı bıraktığında öpücüğü nazikçe verdim.

Dilimin ucunu onunkinin etrafında dolaştırarak dudaklarını dişlerimle ısırdım. "Neden biri bu sevimli dili kesmek istesin ki?" Ağzına karşı mırıldandım.

Şok olmuş bir nefesle iki elini göğsüme koydu ve geriye doğru iterek öpüşmemizi kesti. "Bunu yapmamalıydın."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, bakışlarım öpücükten şişmiş dudaklarına odaklandı. "Haklısın. Bunu yapmamalıydım."

"Şimdi gitmeme izin verecek misin?"

Dudaklarının morarmış koyu pembeliğinden ve yanaklarına geri dönen yüksek renkten çarpık bir gurur duyarak gülümsedim. "O yüz bini kazanmak için beni öpmekten çok daha fazlasını yapman gerekecek."

Sert sikimin baskısını hissedebilmesi için kalçalarımı yukarı ittim.

Sırtını sertleştirdi ve öne doğru eğildi, gözleri genişledi.

Sonra kolu havaya kalktı. "Bu ne cüret!"

Bana tokat atamadan sağ ön kolunu yakaladım. "Sana karşılık vermemi istemiyorsan bunu yapmanı tavsiye etmem... *çok* yaratıcı bir yerden."

Seksi vücudunda cezalandırmaktan mutluluk duyacağım en az üç yer olduğundan, yaratıcılıkla neyi kastettiğimi seçmeyi onun hayal gücüne bıraktım.

Ancak kolundaki gerginlik azalınca onu bıraktım.

Bakışlarını kaçırdı. "Şimdi ne olacak?"

Yanağını okşadım. "Eğer öpücükten hoşlanmadıysan, korkarım bundan sonra olacıklardan da hoşlanmayacaksın."

Geri çekilmeye çalışırken kolum beline dolandı.

"Beni... beni almaya çalışmayacaksın..." diye yutkundu. "Beni isteğim dışında almayacaksın, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Onunla bu şekilde oynadığım için piçin tekiydim.

Onun kaderini avucumun içinde tuttuğumu bilmenin sadistçe tatmin edici bir yanı vardı. Bu birçok erkek için doğrudu ama onun için durum farklıydı.

Onu taleplerime boyun eğmeye zorlayabileceğim tüm kışkırtıcı yolları şimdiden hayal edebiliyordum. Bu bambaşka bir düzeyde güç vericiydi.

Alt dudağını dişlerinin arasından emerken gözleri yaşlarla doldu.

Bir hırıltıyla kalçalarımı kaydırarak sikimi kalçasının alt kısmına sürtmeye başladım.

Sikimin ısrarlı baskısı onun kaçırmasına neden oldu, "Yapamazsın! Ben bakireyim."

Hay sikeyim. Eğer hapisane yemiye tüm oyunlar iptaldi.

Benden daha genç olması gerektiğini biliyordum ama kırılğan, oyuncak bebek gibi yüz hatlarına rağmen en azından bir yaşta olduğunu varsayıyordum. Elimi saçlarında dolaştırarak sıkılmış dişlerimin arasından "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Saçlarını tutan elini çekmek için uzandı. "Yirmi iki yaşındayım!"

Kaşlarını çatıldı. "Bana yalan söylemesen iyi edersin."

Başını sallamaya çalıştı ama elim buna izin vermedi. "Yapmıyorum. Yemin ederim. Ehliyetimi kontrol edebilirsiniz. Yirmi iki yaşındayım."

"Kalçalarının arasına bir pislik girmeden nasıl oldu da yirmi iki yaşına geldin?"

Kaba konuşmam karşısında yüzünü buruşturdu, ardından kelimeler aceleyle ağzından döküldü. "Ağabeyim evde yardım edebilmem için beni normal bir okul yerine online bir okula gönderdi. Ben... şey... erkek arkadaşına izin verilmiyordu."

Yine kardeş.

"Peki okul bittikten sonra?"

"Hâlâ değilim. Kendi param yok. O ve karısıyla birlikte yaşıyorum."

Bu lanet olası kardeşinde kesinlikle bir terslik vardı ama bu daha sonrası için başka bir komplikasyondur.

Benim *Russkaya tryapichnaya kukla*'m o kadar saf ve deneyimsizdi ki, aslında bana bakire olduğunu söylemenin beni caydıracağını düşünüyordu.

Aksine, az önce tanık olduğu şey nedeniyle zaten gerekli olmasa bile, onu tutmaya daha da kararlı olmamı sağladı.

Bir bakire. Sik beni.

Tek boynuzlu bir at yakalamak gibiydi.

Bana *Güzel Vasilisa*'yı hatırlatmasına şaşmamalı. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Onun daracık, denenmemiş amcığına giren ilk erkek olacağım düşüncesi taşaklarımı sıktı. Neredeyse boşalıyordum. Bunu şimdi halletmem gerekiyordu.

Başka bir şey söylemeden, belini kavrayarak onu kucağımdan indirdim ve geniş ayak bölmesinde diz çökerek kalçalarımı açtım.

Diğer elimi hâlâ kafatasının dibindeki saçlarında sıkıca tutarken, kargo pantolonumun fermuarına uzandım.

Başını kavradığımda sarsıldı ama sıkıca tuttum.

"Ne yapıyorsun?"

Şaftımı ve yumrukladım. "İyi bir kız olmanı ve ağzını açmanı istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

PHOEBE

I tuzığa düşürüldü.

Kalçalarının arasına sıkışmıştı, kaçma şansı kesinlikle yoktu.

Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla, şişkin başlı kocaman sikine baktım. O kadar kalındı ki, bırakın ağzıma sokmayı, elimi etrafına sarmamın bile imkânı yoktu.

Tecrübesiz olabilirim ama aptal değildim.

Teslim ettiğim anda ne olacağını biliyordum.

Boğazımın derinliklerine iterken öğürmemden ve boğulmamdan zevk alırdı.

Üstün pozisyonundan, şaftını okşarken bana baktı. "O ateşli zihnın her ne hayal ediyorsa... cevap muhtemelen evet, ama bu hiçbir şeyi değıştirmez."

Uyluklarını başımdan uzaklaştırmaya çalışırken tırnaklarım kargo pantolonunun kumaşına battı. "Lütfen bana bunu yaptırma."

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Kardeşimle konuşmadım bile. Onun sigortası..."

"Bunun o tür bir sigortayla ilgisi yok. Gerçekten görmemen gereken bir şey gördün, bebeğim."

"Silahlardan kimseye bahsetmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Ve ben sana inanıyorum. Senin için çok kötü, fark etmez. Burada sadece iki seçenek var ve sen öldürülemeyecek kadar değerlisin."

Seeneklerim ya bu ya da ölüm müydü? Bu da bir seçenek miydi?

Görüşüm bulanıklaştı. "Başka bir seçenek olmalı... başka bir yol. Bana inandığını söylemiştin!"

"Daha fazla konuşmak yok. Bebe, hoşuna gitse de gitmese de bu iş olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Koltuğun kenarına yaklaştı ve başımı sıkıca kavrarken korkutucu aletini ağzımın birkaç santim yakınına getirdi. "Yakında anlayacaksın. Artık konuşmak yok. A ağzını."

Artan paniğimle birlikte nefesim kısa, sığ soluklarla geliyordu.

Eli başımın arkasına bastırarak beni öne doğru çekti. "Derin bir nefes almak için son şansın," diye uyardı.

Ben onları sıkıca birbirine bastırırken sikinin başı kapalı dudaklarımı okşadı. enem korkuyla sertleşti. Ağzımı açacak gücü kendimde bulamıyordum.

Serbest eliyle çenemi acıyla kavradı, parmak uçlarını yanaklarımın yumuşak merkezlerine bastırarak ağzımı açmaya zorladı.

Aletinin şişkin başı ağzımı doldurup dilimi hıçkırır hıçkırır ağladım.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," diye teşvik etti ağzımın derinliklerine doğru iterken.

Burnumdan nefes almaya çabalarken ellerim onun i bacaklarına bastırđı.

şaftı boğazımın arkasına çarptığında, ğrmemle birlikte omuzlarım sarsıldı.

İradem olmadan çenem kısmen kapandı ve dişlerimi onun sikinin sıcak etine geçirdim.

Elini saçlarımda dolaştırarak kafa derim boyunca acı kıvılcımlarını ateşledi. "Dikkatli ol. Beni ısırırsan olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Başımı sikinin üzerine bastırıp beni boğarken gözyaşlarım görüşümü bulandırdı.

Sadece daha fazla itmek için hafifçe geri çekildi. Her seferinde boğazımın arkasına baskı uygulayarak öğürme refleksimi tetikledi.

Başımı geri çekmeye çalışırken parmaklarım uyluklarının st kısımlarına saplandı. Sert tutuşu buna izin vermiyordu. Tekrar tekrar başımı aşağı doğru itti ve beni sikini daha fazla yutmaya zorladı.

Kalın şaftı ağzımı açık tutarken tkrğm tenini kapladı.

Öğürme refleksim zayıfladı.

İki elini de yüzümün iki yanına koydu. "Kendini hazırla.

Şimdi boğazından aşağı iteceğim."

Başımı hayır anlamında sallamaya çalıştım, taze gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "İşte böyle, bebeğim. Sikimi yut."

Boğazımdaki baskı arttıkça gözlerimi sıkıca kapattım ve burnumdan nefes aldım. Ağzımın kenarları gerildi ve çenem ağrımaya başladı. Sanki karnıma bir sopayı zorla sokuyormuş gibi hissediyordum.

"Gözler üzerimde."

Gözlerimi açtım. Telefonu yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Yine başımı sallayıp itiraz etmeye çalıştım ama boğazıma çok derin bir şekilde saplanmıştı.

"Güzel gözlerini benden ayırma."

Kulaklarımdaki gümürtünün üzerinde, acımasız *bir klik, klik, klik* sesi vardı. telefonunun kamerasıyla aşağılanmamın fotoğraflarını çekiyordu. "Para atışının zamanı geldi. Bunu videoya çekmeye ne dersin?" *Oh Tanrım.*

Tek uyarım bu olunca kalçalarını kaldırdı ve itişlerinin hızını artırdı. Ben boğulurken ve ağlarken acımasızca sikini boğazımdan içeri soktu.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," diye yatıştırdı çekmeye devam ederken.

Benim neyim vardı ki onun iğrenç övgüsü karşısında göğsüm ısındı. Sanki boğazımın sikilmesinden gurur duyuyormuşum gibi.

Bin yıl geçse de itiraf etmezdim ama içimi kıpır kıpır eden tek yer orası değildi. Kalçalarım sıkıştı, amım her aşağılayıcı anda uğuldadı ve kıvılcımlandı. Sanki boyun eğmeye zorlanmaktan zevk alıyordum.

Hayır, sadece teslimiyet değil.

Benim teslimiyetimi *övmesi*.

Tüm gösteriyi filme almasıyla aşağılanmam daha da arttı... ama onun için performans sergilemekten duyduğum hastalıklı gurur da öyle.

Şaftı ağzıma girip çıkarken zihnim durgunlaştı.

Bir insan olmaktan çıkmıştım. Onun siki için bir deliktim. Ağzımı kullanmasına ve taciz etmesine izin verirken nefes almak için savaşmanın ilkel gücüne boyun eğdim.

Kalçaları başımın etrafına dolandı. "Sakın yutma. Boşalmamın dilinin üzerinde biriktiğini görmek istiyorum."

Bu benim tek uyarımdı.
Aleti şişti, sonra nabız gibi attı ve ağızıma kalın akıntılar geldi.
Boğaz kaslarım kasılırken omuzlarım titredi.
Mac sikini kurtardı ve telefonun kamerasını yaklaştırdı. "Dilini dışarı çıkar."
Hafif bir iniltiyle itaat ettim. "Şimdi yut."
Gözlerim ona yalvarırken başımı hayır anlamında salladım.
Boştaki eliyle burnumu sıkarak kapattı. "Yut dedim." Sıcak menisini zorla içime çekerken boğuldum.
"Şimdi ağızını tekrar aç, ne kadar küçük bir bebek olduğunu göreyim."
Ağızımı tekrar açıp dilimin ucunu dudaklarımın arasından geçirirken yanaklarım yandı.
Bir süre sonra saçlarımı okşarken telefonu indirdi.
Dudaklarım acıdı ama kelimeleri oluşturmak için onları zorladım. "Neden bu kadar acımasızdın?"
Aletini tekrar kargo pantolonunun içine soktu. "Ölümü mü tercih ederdin? Çünkü alternatifi bu."
Soğukkanlı tehdidi karşısında irkildim.
Telefonunu kaldırdı. "Bu, şu andan itibaren size söyleneni aynen yapacağınıza dair güvencemdir. Bunun internette yayılmasını istemeyiz, değil mi?"
Her ne kadar utandıracak bir arkadaşım ya da geniş bir ailem olmasa da, kız kardeşinin seks kasetinin çıkmasının yaratacağı aşağılanma kardeşimin kariyerini mahvedebilirdi. Hiç şüphesiz beni parasız ve gidecek bir yerim evden atarak misilleme yapacaktı.
Hayatım mahvolurdu.
Elimin tersiyle ağızımı silerken bakışlarımı indirdim.
Çenemi kavradı ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Neşelen güzel kız. Seni evime götürmez bu jeste karşılık vermeye niyetliyim."
"Senin evine mi döneyim? Hayır, dönemem. Eve gitmem gerek. Kardeşim-"
Sözlerimi bitiremeden, bir polis aracının siren sesi duyulurken, buğulu camlardan yanıp sönen mavi ışıklar görüldü.

Olamaz, kardeşim beni bulmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

MAC

E Kırık ön camdan polis ışıklarını görerek, Serg ve Var'a yerimi ve kazayı ve polisin orada olduğunu bildirmek için birkaç seçme kod kelimesi içeren hızlı bir mesaj gönderdim.

Ne yapacaklarını ve daha da önemlisi kimi arayacaklarını bilirlerdi.

Bebe panikledi. "Beni buradan çıkarmalısın. Beni burada seninle bulamaz."

Bir arabanın kapısı çarptı.

Sesi duyunca başı döndü. "Lütfen, acele edin!"

Ellerimi üst omuzlarına dolayarak onu yanımdaki koltuğa kaldırdım. "Bu aracın içinde kalacaksın. Hareket etme. Bunu ben halledeceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır! Bu sadece durumu daha da kötüleştirir!" Yanağını okşadım. "Bu bir öneri değildi, *kukolka*." "Phoebe Madeline Brauer?" diye seslendi polis memuru.

Arabadan çıkmak için hareket ettiğimde kaşmir balıkçı yaka kazağımın kolunu tuttu. "Ona ne söyleyeceksin?"

Parmaklarını çözdüm. "O değil..."

Gözle görülür şekilde rahatladı.

Kapıyı iterek açmadan önce uyarıcı bir bakışla, "Bana bir sebep vermezsen," diye bitirdim.

Polis memuru bana yaklaştı. "Burada ne oldu böyle? Phoebe nerede?"

"Arabanın içinde, sıcak bir yerde." Bakışlarım daraldı. "Adını nereden biliyorsun?"

Bebe bana arabanın kardeşinin adına olduğuna inanmam için her türlü sebebi vermişti, bu yüzden memur park ettiğinde plakayı hızlıca kontrol etse bile, onun adını bilmeyecekti.

Özellikle de bir ebeveynin çocuğunu azarlama hakkını kendinde görüyormuşçasına ona tam adıyla hitap etmesini sevmedim.

"Bunu bilmek benim işim. Şimdi sizden geri çekilmenizi istemek zorundayım." Etrafımdan Range Rover'a bakmak için boynunu gerdi. "Phoebe Madeline Brauer, kıçını kaldır ve buraya gel."

Kollarımı kavuşturdum. "Senden onunla bu şekilde konuşmamamı istemek zorundayım, dostum."

Memur sağ elinin topuğunu kılıfındaki silahının kabzasına dayarken bana bir göz attı. "Onunla istediğim gibi konuşurum ve ben senin arkadaşın değilim."

Silahının üzerindeki ince deri kelepçeyi çözerken bana baktı.

Bu hareketin beni korkutacağını düşündü. Ne kadar komik.

Memur, "Phoebe Madeline Brauer, göster kendini" diye bağırırken yine beni görmezden gelmeye çalıştı. Şimdi."

Duruşumu genişlettim. "O değil-"

Yolcu kapısının kilidi açıldığında anlık öfkemi yatıştırmak için kısa süreliğine gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım.

Bana itaatsizlik etmişti.

"Ben buradayım!"

Buradayım."

Etrafımdan dolanarak polis memuruna yaklaştı. "Buradayım," dedi yine nefes nefese.

"Tanrım, Phoebe. Kaptanın ne kadar kızgın olduğu hakkında bir fikrin var mı? Filonun yarısını arabasını aramaya gönderdi. Ve gömleğinin altındaki şey de ne? Rezil görünüyorsun. Ne kadar pasaklısın."

Bu tiratta önemli miktarda bilgi vardı.

Küçük bebeğim, kardeşinin lanet bir polis memuru olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Ve herhangi bir polis değil, bir Chicago polis şefi.

Memurun, *yüzbaşının* onlara *kız kardeşini* değil *arabayı* arattırdığını söylerken yanlış konuştuğundan şüpheliydim. Aklımda hiç şüphe yoktu ki

sadece basit bir anlambilim değildi.

Ve belli ki ast subayları kaptanlarının kız kardeşine saygı duyma ihtiyacı hissetmiyorlardı, bu da kaptanlarının onların önünde ona saygı duymaması ya da onu korumaması gerektiği anlamına geliyordu. Çürüme tepeden gelir.

Başını öne eğerken ellerini sıktı. "Biliyorum. Özür dilerim."

Memur dikkatini arabaya çevirdi ve ıslık çaldı. "Şaka yapıyor olmalısın. Yüzbaşının arabasına ne yaptınız?"

Bir adım öne çıktım. "Bir kaza geçirdi. Olur böyle şeyler."

Memur parmağını bana doğru uzattı. "Seninle konuşmuyordum."

Adını ve rozet numarasını zihnime not ettim. Güpegündüz ve Lake Shore Drive'ın kısmi manzarasında bu pisliğin kafasını bir karahindiba gibi kopararak duygularımın eylemlerimi belirlemesine izin vermek aptalca olsa da, bu daha sonra misilleme yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Birden Bebe'nin gözleri ve dili çıkarma fikri cazip geldi.

Bebe ellerini ovuşturdu. "Araba buzda kaydı ve kontrolü kaybettim. Gerçekten kızgın mı?"

Memur kasketini başına geri itti ve bir elini tekrar silahına, diğerini de TASER'ına koydu. "O deli mi? Ciddi misin sen? Tırnaklarını tükürüyor. Neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

Bebe'yi arkama yerleştirirken onunla aramdaki mesafeyi kapattım. "Kazada hasar görmüş. Eminim kardeşini endişelendirdiği için üzgündür."

Memur parmağını tekrar bana doğrulttu. "Hey sık kafalı, kendini kaputun üzerinde yüzüstü ve kelepçeli bulmak istemiyorsan, çeneni kapalı tutacaksın. Bu seni son uyarışım."

Bebe etrafımda dolandı. "Lütfen onunla böyle konuşma." Omzunun üzerinden bana gergin bir bakış gönderdi. "Kazada arabasını parçaladım ve o çok... um... çok nazik davrandı."

Nazik. Sırıttım. Bunun için tek kelime buydu.

Bu saçmalıktan bıktığım için öne çıktım ve elimi kolunun üst kısmına doladım. "Bebe, burada montsuz dolaşımdan hoşlanmıyorum. Daha sıcak olan arabama geri dön."

Memur onu diğer kolundan yakaladı ve çekti. "Kardeşi insanların ona Bebe demesinden hoşlanmıyor. Adı Phoebe ve senden emir almıyor."

Bebe omuzlarını memura doğru çevirirken elimden çekindi. "Anlamıyorsunuz! Lütfen! Durmak zorundasınız. Onu kızdırmayın."

Arabasının hurdaya dönmesi benim suçum."

"Kapa çeneni, Phoebe. Kimse seninle konuşmuyor."

İşte bu kadar.

Yeterince içmiştim.

Öne doğru bir adım atarak ön kolumu memurun koluna indirdim ve Bebe'yi tutuşunu kırdım.

Sonra onu arkamdan ittim. "Ona bir daha dokunmaya kalkarsan kafatasını sidik kabı olarak kullanırım."

Memur bir adım geri çekildi ve silahını çekti. "Bir memura saldırmaktan tutuklusun, pislik herif."

Hiç tereddüt etmeden *SIG Sauer P320* yarı otomatik tabancayı elinden kaptım, sürgüyü geri çektim, şarjör bırakma düğmesine bastım ve silahı çalılıklara fırlatmadan önce şarjörün asfalta düşmesine izin verdim. "Çocuklar silahlarla oynamamalı."

Memur telsizine uzanmak için kolunu kaldırdı.

Yaklaşan araçları görünce kollarımı kavuşturdum. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Arkasından gelen arabalara aldırış etmeyen memur kendini kaybetti. "Boku yedin. Beni duyuyor musun? Sadece seni hapse atmakla kalmayacağım, aynı zamanda üzerine atlayıp kışını-"

Tüm Chicago Polis Departmanı'nın ikinci amiri olan başkomiser yardımcısı, bağırıp çağıran memurun arkasından yaklaştı. "Bu adamın kışına tam olarak ne yapacaktınız, Çavuş?"

Subayın gözleri irileşirken sırtını dikleştirdi ve kolunu selamlamak için kaldırırken döndü. "Efendim."

Hızlıca başımı sallayarak çenemi kaldırdım. "Hey, Sam."

Müfettiş yardımcısı başıyla onayladı. "Mac." Sonra memura dönerek bir kaşını kaldırdı. "Bir cevap istiyorum."

Memur kekeledi. "Efendim, şüpheli bana saldırdı ve silahımı kaptı ve..."

"Yeter," diye bağırdı Sam. "Silahını al ve devriye görevine geri dön. Seninle sonra ilgileneceğim."

Memur bana doğru işaret etti. "Ama efendim. Kaptanın arabası ve-"

"Yeter dedim."

"Evet, efendim."

Sam kemerini hatırı sayılır göbeğinin üzerinde düzeltirken bana döndü. "Cuma günü aynı saatte mi?"

Gülümsedim. "Her zamanki masanız hazır olacak."

Sam öne doğru eğildi ve göz kırptı. "Mandy de orada olacak mı?"

Four Monks'un en popüler kokteyl sunucularından biri olan ve müfettiş yardımcısının favorisi olan biriyle ilgili ipucunu yakalayarak başımı salladım. "Ben ilgilenirim."

Şapkasını bana doğru eğdi. "Güzel."

Arabasına doğru döndü, güvenlik görevlisi kapıyı açmak için acele etti ve arabadan inerken çakıl taşlarını tekmeledi.

Arkadaşlarım ve ortaklarım Serg, Var ve Anton, kendi özel Range Rover'larının ön tarafına yaslanmış, tüm bu manzara karşısında mizahlarını zar zor kontrol ediyorlardı.

Memur çamurun içinden silahını almak için çabaladı. Kirli dizlerini fırçalayarak arkamdan alay etti. "Kardeşin bunu duyacak." Hışımlla gitmeden önce.

Arkamdan gelen şok bir soluk, Bebe'nin yine bana meydan okuduğunu ve arabada kalmadığını söyledi.

Arkadaşlarım yaklaştı. "*Hepiniz* gelmek zorunda değildiniz." Anton kollarını açtı. "Ve eğlenceyi kaçırdınız mı?"

Var elimi sıkmak için elini uzattı. "Dimitri için yapmayı kabul ettiğin şu *hızlı iyilik* nasıl gidiyor?"

Bakışlarım daraldı. "Siktir git," diye sırtarak karşılık verdim.

Dimitri benden, Somalili bir savaş ağasının doksanlı yıllarda bir BM barış gücü misyonundan satın aldığı birkaç kasa Belçika yapımı *Sturmgewehr 58* hafif otomatik tüfeği geri almamı . Eğer halk sözde barışı koruma misyonlarından sonra karaborsaya ne kadar çok silah girdiğini bilseydi, hepsi izolasyonist olurdu.

Sevkiyat, kış nedeniyle çoğunlukla terk edilmiş olan Belmont Limanı'na yanaşan bir tekneyle gelmişti.

O cevap veremeden iki açık kasa kamyon geldi.

Serg elini omzuma koydu. "Çık buradan. Bunu biz hallederiz."

Anton sonra anahtarlarını bana fırlattı. "Benimkini al. Ben bu adamlardan biriyle geri döneceğim."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, dostum."

Sonra dikkatimi açık arabamın kapısının arkasında görünmez olmak için elinden geleni yapan Bebe'ye çevirdim.

Başımla işaret ettim. "Bebe, benimle gel."

Geniş gözlü bakışları arkadaşlarımla yüzlerinde gezindi ve sonra tekrar bana döndü. Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Kardeşimin arabasının çekilmesi için burada bekleyeceğim. Bana e-posta adresini verirsen sana sigorta bilgilerini gönderebilirim."

Adamlar e-posta kelimesini duyunca kıkırdadılar. Biz asla e-posta kullanmazdık. Hacklenmesi ve takip edilmesi çok kolay.

Topuklarımla üzerinde dönerek onun durduğu yere doğru yürüdüm.

Arabanın hasar görmemiş arka tarafına doğru bürüldüm.

İki elimi başının iki yanına koyarak ona doğru eğildim. "Burada çekiciyi beklemiyorsun."

Kollarının üst kısmını soğuğa karşı ovuşturdu. "Haklısın. Hava kararıyor. Eve 'L' treniyle gideceğim. Kardeşimin evinden sadece sekiz blok ötede bir tren durağı var."

yanından geçip arabamın içine uzandım ve artık silah kasalarını örtmeyen battaniyeyi kaptığım gibi omuzlarına attım. "Trene binmeyeceksin ve kesinlikle kardeşinin evine geri dönmeyeceksin."

Bir *komplikasyon* haline gelmemiş olsa bile, oraya dönmesi halinde güvenliği için endişelenmeme yetecek kadar şey duymuştum.

Battaniyeyi silkmeye çalıştım.

Çenem sertleşti. "Sakın buna cüret etme."

Somurtkan bir bakışla, alt dudağını şirin bir surat ifadesiyle dışarı çıkararak battaniyeyi omuzlarına daha sıkı çekti. "Ehliyetimi ve tüm bilgilerimi alabilirsin. İletişimde kalacağımıza ve sigorta ödemesi bile size geri ödeme yapmaktan kaçmayacağımıza söz veriyorum. Bir yolunu bulacağım."

Bu fikir gülünç derecede naif olsa bile, onun dürüstlüğüne hayranlık duymak zorundaydım.

Burnunun ucuna dokundum. "Benimle birlikte olacağın için iletişim halinde kalacağından hiç şüphem yok."

"Ne?"

"Benimle eve geliyorsun."

"Gelemem."

"Öylesin."

"Yapmayac

ağım!"

"Yapacaksa

n."

Kollarıyla geniş bir hareket yaparak battaniyeyi rüzgârda dalgalandırdı.

"Bu çok saçma. Beni seninle gelmeye zorlayamazsın."

Telefonumu çıkarmak için cebime uzanırken kaşlarımı kaldırdım. "Yapamaz mıyım?"

Ağzı açık kaldı. "Bu bir şantaj!"

Ona doğru yükseldim, sonra kulağına fısıldamak için eğildim. "Ben *ikna edici zorlamayı* tercih ederim. Şimdi uslu bir kız olup arabaya kadar kendi ayakların üzerinde yürüyecek misin yoksa bunu zor yoldan mı yapacağız?"

"Seçme şansım var mı?"

Parmak uçlarımı yanağının soğuk derisinde gezdirdim. Gerçekten de onu dışarı çıkarıp ısınabileceği ve Dört Keşiş'in doktoru tarafından muayene edilebileceği bir eve götürmem gerekiyordu. Ayrıca onu yapış yapış tişörtünden ve kirli taytından da kurtarmam gerekiyordu.

Kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim. "Hayır."

Diğer Rus arkadaşlarımı görür görmez topuklarını çakıllara gömdü ve başını salladı. "Hayır. Yapamam! Yapamam!"

Omuz silktim. "Zor yol bu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

PHOEBE

I Park alanından Lake Shore Drive'a doğru fırladım, oradan geçen bir aracı işaret.

En azından plan buydu.

Gerçek şu ki, Mac beni arkamdan yakalayıp omzuna atmadan önce üç adım bile uzaklaşamamıştım.

Yumruklarımla sırtına vurdum. "Bu adam kaçırma! Yardım edin!"

Kocaman eli kıcıma indi. "Sana gerçekten çılglık atacak bir şey vermeden önce kes şunu."

Ağzım açık kaldı. "Ow!"

İnce taytım ve soğuk arasında, attığı şaplak binlerce sıcak arı iğnesi gibiydi.

Beni tekrar ayağa kaldırdı ve kapıyı çarpmadan önce beni arkadaşının SUV'sinin yolcu koltuğuna fırlattı.

Kolu tutmak için hamle yaptım ama daha kaldıramadan pencereden yeniden göründü. "Aklından bile geçirme."

Koltuğa geri yığıldım.

Mac direksiyonun arkasındaki yerine otururken, "Emniyet kemerinizi takın," dedi.

"En azından bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şey yok. Seni yanımda götüreceğim ve bu son sözüm."

"Ben bagajınıza atabileceğiniz bir patates çuvalı değilim, biliyorsunuz."

Döndü ve arabanın kontağını çalıştırırken göz kırptı. "Tabii ki değilsin, bir patates çuvalını becermek istemiyorum."

Şok içinde, onun ateşli bakışlarını göğsümde takip ettim.

Nemli, kahve lekeli tişörtümün yakası sıyrılmış, sütyenimin beyaz dantelli üst kısmı ortaya çıkmıştı. Battaniyenin kenarlarını üzerime çektim.

Midem altüst oldu, sanki bir rollercoaster yolculuğunda en yüksek zirveye ulaşmış ve oradan aşağı düşmüştüm. Kalçalarını kalçalarımın arasına sokmaya zorlarken devasa gövdesinin beni bileklerimden tuttuğu bir görüntü ve sonra...

Yanaklarım yandı ve çenemi battaniyeye gömdüm. Sesim boğuklaşarak, "Bu asla olmayacak," dedim.

Araba vites değiştirdi. "Bu konuda bir seçeneğiniz olduğunu düşünmeniz çok güzel."

Nefes nefese arabanın koluna tekrar uzandım.

Kilitler kulakları sağır eden bir klik sesiyle açıldı.

Başımı öne eğerek ve parmaklarımı kapının kolunda tutarak yalvardım. "Lütfen, bırak gideyim."

"Bu bir seçenek değil, *Kukolka*. bitmemiş bir işimiz var." Otoparktan çıkmak için hareket ederken arabayı yarım daire şeklinde döndürdü.

"Bekle!" Arka camdan dışarı bakmak için koltuğumda dönerek bağırdım. "Telefonum! Cüzdanım!"

"İkisine de ihtiyacın yok. Şimdi o küçük güzel kıçını koltuğa oturt ve kemerini bağla."

Emrini görmezden gelerek, daha fazla eğilirken battaniyenin omuzlarımdan düşmesine izin verdim. "Telefonum ve cüzdanım olmadan gidemem! Lütfen, durmak zorundasın."

Araba o kadar hızlı bir şekilde durdu ki, eğer kolu beni korumak için fırlamasaydı, ön panele doğru uçacaktım.

Omuzlarını bana doğru çevirerek sol ön kolunu direksiyonun üstüne dayadı ve homurdandı, "Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim ufaklık. Eğer o koltuğa oturup emniyet kemerini takmazsan, bunu seni arka koltuğa fırlatıp anlamsızca becermek için bir davet olarak kabul edeceğim."

Geniş, kırışmayan gözlerle yavaşça koltuğuma geri çöktüm.

Korku dolu bakışlarımı ondan ayırmadan emniyet kemerine uzandım ve kucağıma çektim. Ben kemeri bağlayamadan, onun sıcak elleri benim yerime bağlamak için benimkilerin üzerine kapandı.

Sonra arabayı tekrar vitese taktı ve Lake Shore Drive'daki trafiğe sorunsuz bir şekilde geri dönerek ilerledik.

Solumdan geçen yüksek binaları ve sağımda Michigan Gölü'nün beyaz tepeli dalgalarını endişeyle izlerken parmaklarım asker yeşili yün battaniyenin yuvarlak etekleriyle oynuyordu. Sayısız diziden ve gerçek suç programlarından öğrendiğim kadarıyla, elime bir telefon geçmesi ve polise nerede olduğumu söylemem gerekmesi ihtimaline karşı her ayrıntıyı zihnimde kataloglamaya çalıştım.

Ya da kardeşimi.

Tabii beni arayacak kadar önemsiyorsa. Kendimi azarladım.

Tabii ki umursayacaktı.

Beni geri almazsa karısının çocuğuna kim bakacak ve tüm ev işlerini bedavaya yapacaktı?

Gold Coast'un lüks semtine döndüğümüzde öne doğru eğilip camdan dışarı baktım.

Mac kıkırdadı. "Seni Güney Yakası'ndaki ıssız bir depoya götüreceğimi mi sandın?"

Arkama yaslandım. "Hayır. Evet. Belki."

Göz kırptı. "Şanslısın ki depoya sadece öldürmeyi planladığım insanları götürüyorum."

Parmaklarım battaniyenin etrafında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Şaka yapmıyorsun herhalde?"

Direksiyonu tutuşunu ayarlarken bana baktı.

Bileğindeki aşırı pahalı gümüş ve siyah saati fark etmemek zordu.

Neden olmasın? Herkes suçun bedelinin ödendiğini söylemedi mi?

Yola dönmeden önce bakışları üzerimde oyalandı. "Ne düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye zorladım. "Sadece şaka yaptığını söyleyeceğim, çünkü başka bir şey düşünmek senin tehlikeli bir Rus suçlu olduğunu ima eder ve ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Değil mi?"

Sessiz kaldı.

Yutkundum. Korku beni durduramazdı.

Onun yerine cevap verirken sesim daha yüksek, neredeyse çılgınca bir tona büründü. "Tabii ki değil. Tıpkı gördüğüm silahların sadece bir... sadece bir..." Yorgun beynim bir şeyler bulmaya çalıştı, herhangi bir şey. "Sadece bir dekor! Evet, bir oyun için dekor. Belli ki güzel sanatları desteklemekten hoşlanan kültürlü bir adamsınız."

Mac başını geriye attı ve güldü.

Derin, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı. Yükü olmayan zengin bir adamın kahkahası. Sadece Scotch ya da viski reklamlarında duyabileceğiniz türden bir kahkahaydı; adam kükreyen bir ateşin yanında sigara ceketiyile uzanmış puro içiyor ve pahalı benzinli içkisinin tadını çıkarıyordu.

"Çok eğlencelisin, *Kukolka*."

Muhtemelen sadece birkaç saatlik ömrüm kaldığı için sonunda sormakta bir sakınca görmedim. "Bu kelime ne anlama geliyor?"

"*Kukolka*?"

Başımı
salladım.

Uzandı ve saçımın bir kıvrımını şakacı bir şekilde çekiştirmeden önce parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi. "*Küçük bebek* demek."

Parmaklarımın ucuna baktım, sıcak pembe su gibi donuk kamuflaj yeşiliyle nasıl çatıştığını inceledim. "Oh."

Kendinizi sıcacık hissetmeyin.

hissetme. "Sence ne anlama
geliyordu?" Omuz silktilim.

"Söylememeyi tercih ederim."

"Ama yine de ısrar edeceğim."

Alaycı bir karşılık verirken iki kaşımı da kaldırdım. "Şok edici," diye kestirip attım.

Saygısız yorumuma kızıp kızmadığını öğrenmek için başımı çevirdim. Kardeşim kesinlikle kızardı. Bugün bana ne bilmiyordum. Muhtemelen kafama yediğim tokattı.

"Komik. Şimdi anlat bana."

Derin bir nefes aldım ve uzun bir iç çekişle dışarı verdim, sonra da öfkesine hazırlandım. "Ölü kadın anlamına geldiğini sanıyordum."

Kaşlarını çatı.

Midem sıkıştı.

Siyah deri direksiyon simidini daha sıkı kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve omuzlarımı kulaklarıma doğru yükselttim.

Sonunda yumuşak ve sakın bir sesle, "Sana hiç kimse başka bir dilde bile olsa duygusunu tanıyamayacağın bir sevgi sözcüğü, *kukolka* demedi mi?" diye sordu.

Bu soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Sonra eski bir yaranındeşilmesi gibi derin, acı veren bir hüznün kapladı içimi. Kuru dudaklarımı yaladım. "Yedi yıldır değil."

Arabanın içine bir durgunluk çöktü.

Birkaç dakika boyunca sadece caddedeki tekerleklerin vızıltısı ve ara sıra dışarıdan gelen korna sesleri ya da bağırışlar duyuldu.

Sonra Mac boğazını temizledi. "Yedi yıl önce ne oldu?"

Parmak uçlarımı iki gözümün üzerinde gezdirirken boğazımdaki yumruyu yuttum. Neyse ki evden çıkmak için o kadar acele etmişim ki bugün makyaj bile yapmamıştım, yoksa rimelim şimdiye kadar berbat görünürdü.

Ağabeyim arabayı ödünç almama evet dedikten sonra giyinip kuşanıp gitmeye hazır olana kadar bekleyip anahtarları bana vermeyi reddetmesi ve fikrini değiştirdiğini söylemesiyle ünlüydü.

Üzerimde kışlık mont olmamasının ve bu kadar rahat giyinmemin nedeni de buydu.

Evet dediği anda, kapıdan çıkmadan önce çantamı almaya ancak zaman bulabildim.

Titreyen bir nefes aldım ve gözlerimdeki yaşları kırıştırdım. "Lütfen bana bunu sorma. Çünkü bana sorarsan sana söylerim ve sonra bir yabancıya bu kadar kişisel bir şeyden bahsettiğim için pişman olurum ve bu tamamen aptalca bir şeye dönüşür."

Sen beni öldürene kadar kısmını atladım. Cevap vermesi uzun sürdü.

Ona söylememi emretmesini beklerken omuzlarımın arasındaki boşluk gerildi.

Sonunda, "Biz yabancı değiliz," dedi.

Kaşlarımı çattım. Ne kadar aptalca bir şey söylemişim. "Tabii ki öyleyiz. Daha bir saat önce tanıştık. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bir yabancının gerçek tanımı bu."

"Seni öptüğümde tadının nasıl olduğunu biliyorum. Dilin ucunda gezindiğinde sikimin nasıl hissettiğini biliyorum. Biliyorum-"

Ellerim kulaklarımı kapattı. "Aman Tanrım! Hemen durmalısın, yoksa hala hareket halindeyken arabadan atlayacağım. Ve bu çok zor

Tartışmayı kazanmak için bana yaptığınız... *şantajı* kullanmanız adil değil."

Yine o derin sesli kahkaha geldi. "Pekala, *kukolka*. Sana acıyacağım... şimdilik."

Araba Astor Caddesi'ne dönerken yanan yanaklarımı serinletmek için ellerimi kulaklarımdan çektim.

Muhteşem, mücevher tonlarında vitray pencerelere sahip, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, Kraliçe Anne tarzı iki büyük konağın önünde durduk. Evler, göz alıcı yeşil bakır ve cam bir geçitle birbirine bağlanmış gibi görünüyordu.

Mac arabanın kontrol panelindeki bir düğmeye bastı ve kısmen gizli bir metal garaj kapısı açıldığında ileri doğru çekti.

Yeraltının derinliklerindeki rampadan aşağı inerken kalbim daha hızlı atıyordu.

Gold Coast gibi üst sınıf bir mahallede iki tarihi evin altına bir otopark inşa etmek için onay almanın ne kadar çılgınca bir maliyeti olduğunu hayal bile edemiyordum. Neredeyse akıl almaz bir şeydi.

Ama kötü adamların inlerinde durum hep böyle değil miydi?

Her zaman bir uçurumun kenarında ya da suyun altında tehlikeli bir şekilde tünemiş ya da bir çöl vahasının ortasındaki bir şelalenin arkasına gizlenmiş değiller miydi?

"Burası neresi?" Fısıldadım.

Özel giriş olarak işaretlenmiş başka bir ağır kapıya ulaşana kadar birkaç pahalı lüks sedan ve spor arabanın yanından geçerek otoparkın derinliklerine doğru sürdü. Bir düğmeye daha basınca kapı açıldı, sonra da öne doğru çektiğimiz anda rahatsız edici bir gürültüyle kapandı.

Park ettikten sonra Mac koltuğunda dönüp bana baktı. "Four Monks'a hoş geldiniz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 9

MAC

H Göğsü hırıltılı nefesiyle birlikte gözle görülür bir şekilde inip kalkıyor, yüzündeki tüm renk bir kez daha kayboluyordu. "Dört Keşiş mi? Lütfen bana az önce Dört Keşiş demediğini söyle."

Var, Anton ve Serg'le birlikte sahip olduğumuz ve Rus mafyası için müstehcen miktarlarda para aklamak için paravan olarak kullandığımız oldukça kötü şöhretli özel kumar kulübünün onun gibi korunaklı, sevimli küçük bir fare tarafından bile bilinmesi ilginçti.

Teoride kulübün düşük profilli olmasını tercih etsek de, Chicago'da yaşayan ya da Chicago'yu ziyaret eden her büyük ünlü, politikacı, dünya lideri ve nüfuzlu milyarder bir noktada eşiğimizden geçerken bunu yapmak zordu.

Canavarın doğası böyleydi. En azından tüm bu insanları nüfuzları ve bağlantıları için kullandık.

Para ve güç her zaman daha fazla para ve gücü kendine çekerti ve zenginlerin servetlerini poker masasında diğer zenginlerin önünde sergilemekten daha çok sevdikleri çok az şey vardı.

Ne de olsa, başka ne bir kartın dönüşünde bir milyon dolardan fazla para kaybetmek ve bunu cep harçlığı gibi göstermek kadar dramatik ve etkili bir şekilde "gülünç miktarda param var" diyebilir ki?

Güzel yüzü dikkatimi dağıttığı için önce cevap vermedim. Tek düşünebildiğim, yanaklarına o çekici allığı verebilmenin tüm ilgi çekici yollarıydı.

Küçük bebeğimin gerçekten çok etkileyici bir yüzü vardı. Her duygusu bir kitap gibi okunuyordu. Sanki her seferinde etrafındaki dünyaya taze bir heyecan ve merakla tepki veren bir masal prensesi gibiydi.

Kalın sikimi onun dar, bakir amına soktuğum anda yüzünde nasıl bir ifade belireceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Onu sahipleneceğim anı düşündükçe aletim yeniden sertleşti.

Yirmi iki yaşında ve hala bakire olması, çünkü kendini doğru adam için saklıyor olması ya da modası geçmiş dini bir sebep beni zerre kadar rahatsız etmiyordu.

Bir aslan kuzuyu yemeden önce onun duygularını düşünmek için durmadı.

Kişisel bir şey değildi. İlkel bir şeydi. Hem hayvanlar dünyasının hem de insan toplumunun yasası.

Daha güçlü olanlar istediklerini, istedikleri zaman ve istedikleri yerden alabiliyorlardı.

Tatmin olana ve bir sonraki fethine geçmeye hazır olana kadar tekrar tekrar.

Dudaklarım sırtarak büküldü. "Tepkinizden anladığım kadarıyla *polis şefi* olan kardeşiniz bu yerden bahsetmiş."

Başını salladı. "Öyle de denebilir."

Burnunun sevimli, kalkık ucuna dokundum. "Hatırlat da, o pislik kardeşinin bir polis memuru olduğundan bahsetmediğin için seni cezalandırayım."

"Beni cezalandırmak mı? Ne demek istiyorsun... beni cezalandırmak mı?"

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. "Son kez söylüyorum ve lütfen bunu hatırlamaya çalış, seni öldüreceğimi kastetmiyorum."

Alt dudağı somurarak dışarı fırladı. "Bu konuda biraz açıklama istediğim için beni suçlayamazsın."

"Yeterince makul. Açıklığa kavuşturulmuş say."

Arabadan indim ve onun hareket etmediği yolcu tarafına doğru döndüm.

Neyse ki kapıyı kilitlemeye de çalışmamıştı.

Kapıyı açtım ve kolumu üst tarafa yasladım. "Arabadan çıkman gerekecek."

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Beni Dört Keşiş'e götürmene izin verdiğimi öğrenirse kardeşimin ne kadar sinirleneceğini bilemezsin."

"Not edildi. Eğer kardeşinizle tanışırsak, buraya getirilmenize şiddetle karşı çıktığınızı ona bildireceğimden emin olabilirsiniz."

günah yuvama."

Ona kardeşini aramaya niyetli olduğumu söylemem için hiçbir neden yoktu, hem de yakında.

O ve benim, kız kardeşine nasıl davrandığı konusunda bir anlayışa varmamız gerekiyordu.

Onun için acı verici bir şey.

Arabanın içinden bana bakmak için öne doğru eğildi. "Dalga geçiyorsun ama zaten arabası yüzünden çok kızgınken o eve geri dönmek zorunda olan benim. Buna bir de bunu eklersem, kafayı yer!"

Elimi içeri uzattım ve önümde durması için onu dışarı çektim. Elimi çenesinin altına koyarak yüzünü bana doğru kaldırdım ve "O zaman eve gitmene izin vermek gibi bir niyetim olmaması iyi bir şey" dedim.

Ağzı itiraz etmek için açıldı.

O bunu yapamadan, onu kollarıma aldım ve özel asansöre taşıdım.

Serg dışında hepimiz iki tarihi mülk arasında bölünmüş özel çatı katlarında yaşıyorduk. Anton'un kulübün birkaç kat üstündeydi. Var ve benim, kulübün özel otel süitleri ve restoranının üzerindeki bitişik binada altı bin metrekarelik kendi katlarımız vardı.

Var, üyelik alanlarının hemen üstündeydi ve benimki de en üstteydi. *Tetya Polina*'mız biraz daha küçük bir oda süitini paylaşıyordu ve katlarımız arasında ekstra güvenli, kurşun geçirmez toplantı odaları vardı.

Uzanabilmesi için eğilerek güvenlik paneline doğru başımı salladım. "Sana söylediğim kod numaralarını gir."

Kolunu boynuma dolamış, başını sallamadan önce bana göz kırptı. "Oh hayır. Buna kanmayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Biliyor musun," diye suçladı kaşlarımı çatarken. "Sen beni saf, korunaklı bir inek-kula sanıyorsun ama ben çünkü çocuk değilim."

"Bu *kukolka*. İnek yok. Şimdi sana söylediğim düğmelere bas."

Öfkelendi. "Yani silahları ve inine giden özel asansörün şifresini bildiğimi söyleyerek beni öldürmeni haklı mı çıkaracaksın? İmkânı yok!"

Sabırlı olması için dua ederek tavana baktım. Ne de olsa sadece bir saat önce travmatik bir kazaya karışmıştı ve çarptığı arabanın *benim* arabam olması muhtemelen ruh haline yardımcı olmamıştı.

Rus erkekleri hakkındaki yaratıcı izlenimleriyle.

"Son kez söylüyorum, seni öldürmeyeceğim. Bu her kırk sekiz saatte bir değişen dokuz haneli bir kod."

"Bu, yetkililere haber vermem için bana hâlâ zaman bırakır."

"Sadece önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bir şekilde benden kaçmayı başarırsan."

"Sadece beklersem. Sigorta şirketini falan aradıktan sonra gitmeme izin veriyorsun, değil mi?"

Onu yere bıraktım ama kodu kendim girmek için bir kolumu beline doladım. Asansör kapıları açılır açılmaz onu içeri ittim ve yukarı düğmesine bastım.

Yüzünü bana döndü. "Cevap vermedin."

Tek hamlede onu asansörün duvarına yapıştırdım. "Hayır, yapmadım." Ağzım onunkini kaptı.

Kısa bir öpücükten sonra bile onun tatlı tadını arzulamaya başlamıştım. İtirazlarını yutarak parmaklarımı onunkilere geçirdim ve dilimi dudaklarının arasından geçirip ağzının şekerli sıcaklığını ararken kollarını başının üzerine uzattım.

Başımı diğer yöne eğip alt dudağını ısırırken, kalçalarımı karnına bastırırken, sikimin sert çıkıntısını hissettiğini bildiğim için göğüsleri göğsüme sürtündü.

Asansör, kapıların açılmak üzere olduğunu bildiren bir uyarı sesi verene kadar rahatlamadım.

Kurtulduğumuzda gözleri donuktu ve düzensiz nefes alıyordu.

Güzel.

Elini elime alarak onu mermer ve damask duvar kâğıtlarıyla kaplı zarif giriş holünden geçirdim ve iki mülkü birleştiren camla çevrili geçide götürdüm.

Kendimden emin bir adım attığımda, Bebe geri çekildi. "Woa!"

Zeminin bile cam olduğunu unutmuştum. Yerden yüksekliğimiz göz önüne alındığında, şaşırtıcı olmasa da etkileyici bir manzaraydı.

Sadece en güvenilir personel için ayrılmış ultra özel katta olmamıza rağmen henüz kimsenin ona bakmasını istemediğimden, onu kollarıma aldım ve konservatuar tarzı yürüyüş yolunda taşıdım.

Bu kez, kolumu serbest bırakmak için onu omzuma kaydurdum, böylece sadece çatı katıma çıkan özel asansörde farklı bir dokuz haneli kod girebildim.

Serg'in inşa ettiği karmaşık güvenlik sisteminin bir parçasıydı. Herhangi bir zamanda kulüp içinde önemli bir yere ulaşmak için, bir kişinin her biri kendi dönen dokuz haneli koduna sahip en az üç güçlendirilmiş çelik kapıdan geçmesi gerekiyordu.

Kulübe düşman bir mafya ailesi ya da yetkililer tarafından girilmesi ihtimaline karşı her yer gizli patlayıcılarla donatılmıştı. Bu sadece bir kıyamet günü önlemiydi. Bunun gerçekleşmesi için çok fazla üst düzey yetkiliye rüşvet verdik ve ödeme yaptık.

Onu asansöre çekerek elimin kenarını yukarı düğmesine bastırdım.

Hemen küçük alanda benden en uzak köşeye doğru koştu. Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Cevap vermeyeceksin, değil mi?"

Kapılar doğrudan ahşap panelli, sekizgen girişe açılıyordu. Kırılmış katedral tavanın tepesinde, ailemin çarlar zamanından kalma aristokrat armasını temsil eden özenli bir vitray vardı.

Evime her girdiğimde o tepeye bakıyor ve ailemin Bolşevik Devrimi ve Stalin'in sadist rejimi boyunca, asil mirasımızın ve onurumuzun birkaç kırıntısına kırık tırnaklarla tutunarak sürünmek zorunda kaldığı korkunç kıtlık ve ölüm zamanlarını hatırlıyordum.

Bu, sözde seçtiğim şiddet ve suç yolundaki etik veya ahlaki ikilemi neden umursamadığının güzel bir günlük hatırlatıcısıydı.

Atalarım, yüksek bir ahlak kuralının masaya yemek koymadığını veya ailenizi kapıyı kırıp içerideki herkesi katleden silahlı haydutlardan kurtarmadığını öğrenerek hayatta kaldılar.

Ama para, güç ve korku kesinlikle yaptı.

Bebe'yi eşiğin üzerinden çektim ve asansör kapıları kapanarak tek kaçış yolunu ortadan kaldırırken beline sımsıkı sarıldım.

Çenesini kavrayarak korkmuş yüzüne baktım. "Cevabım hayır, küçük bebeğim. Yakın zamanda buradan ayrılmayacaksın."

BÖLÜM 10

PHOEBE

"W Bunu bana neden yapıyorsun?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken, o büyüleyici ama bir o kadar da ürkütücü soğukluktaki zümrüt rengi gözleriyle bana baktı. gözleri. "Bu senin hatan değil, bebeğim. Sadece yanlış arabaya çarptın." Taze gözyaşları görüşümü bulandırdı.

Eğildi ve alnımdan öptü. "Gel. Çok yorgunsun ve seni muayene etmesi için hâlâ bir doktora ihtiyacımız var."

Yatak odam garajdaki çamaşır makinesi ve kurutma makinesiyle paylaştığım sefil ve küçük bir alan olsa da, o anda küçük ikiz yatağında kıvrılmış olmak için her şeyimi verirdim.

Elimi tutarak beni, her duvarı yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplı ikinci, daha büyük sekizgen bir odaya götürdü. Yan tarafta, oyma taştan bir şöminenin önünde iki okkalı sandalye vardı.

Oradan da büyük bir oturma odasına açılıyordu.

Ağır şam perdeleri tüm pencerelerin üzerine çekilmişti ve azalan güneş ışığının bir zerresinin bile içeri girmesine izin vermiyordu.

Mac beni koyu avcı yeşili kadife kaplı, U şeklindeki geniş kanepeye çekti. Siyah oniks küreleri tutan altın pençe şeklindeki ayakların tuttuğu cam dikdörtgen sehpanın eteğinden geçerek bir köşeye yerleştim.

Böylesine heybetli ve zarif bir alanda küçük ve önemsiz hissetmemek çok zordu.

Bir duvar telefonuna geçip ahizeyi kaldırmasını sessizce izledim.

Telefonu çevirmeden konuştu. "Benim. Doktoru gönderin." Kısa bir duraksamadan sonra, "Hayır. Buna gerek yok. Kurşun ya da bıçak yarası değil, sadece yüzeysel bir sıyrık ve olası bir beyin sarsıntısı. Aşıya da bu akşam iki kişilik yemek hazırlamasını söyle."

Kurşun ya da bıçak yarası değil.

Ben Alice'dim ve bir şekilde karanlık aynadan geçip garip ve vahşı yeni bir dünyaya düşmüştüm.

Sonra ahizeye bastı ve bir numara çevirdi. Bu kez sesi daha hafıf bir notaya bürünmüştü. "Selam Emma. Zorladığım için zgnm ama bu gece Stephan'a bakabilir misin?"

Stephan kimdi? Ve Emma kimdi?

"Sen en iyisisin." Bir duraklama daha. "yle mi? Güzel. Dimitri ve Vaska memnun mu? Harika."

Dönüp bana baktı ve göz kırptı. "Sadece küçük bir kaza. Endişelenecek bir şey yok."

Evet. Sadece yüz bin dolarlık küçük bir kaza.

Telefon görüşmesini bitirdi. "Tekrar teşekkür ederim. Sabah onu alırım."

Telefonu kapattıktan sonra Mac bana döndü.

Bacaklarımı yana doğru çekerek yumuşak, aşırı doldurulmuş minderlerin içine daha da sokuldum. Konuşmasına kulak misafiri olmam gerekiyor muydu emin değildim ama bundan nasıl kaınabilirdim ondan da emin değildim.

Kollarına hâlâ küçük cam parçaları yapışmış olan balıkçı yakasını çıkardı.

Askeri battaniye hala elimdeyken, nefesimi kesmek için ağzımı kapattım.

Adam dövmelerle kaplıydı. *Kaplıydı.*

Her iki kolunda da bileklerine kadar inen tam kollar. st göğsü ve ağır kaslı omuzları boyunca. Boynunda bile. Loş ışıkta görüntüleri seçemiyordum, sadece teninin üzerinde canlı renk sıçramaları vardı ve onu eskisinden daha tehlikeli gösteriyordu ki bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

Kazağını bir kenara fırlattı ve bana yaklaştı.

Bakışlarımı yerde tuttum.

Gevşek bağcıklı savaş botları görüldüğünde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Bana bak, Phoebe."

"Ben iyiyim." Cevabım mantıklı bile değildi ama söyleyebildiğim tek şey buydu.

Kalçalarının üzerine çöktü ve dövmeli göğsünü görüş alanıma soktu. "Bana bak dedim."

Titrek bir nefes vererek bakışlarımı yüzüne kaldırdım.

Gülümserken gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifçe kırıştı. Ne yazık ki bu, ondan yayılan kötücül hisleri ortadan kaldırmıyordu.

"Doktor gelip seni kontrol edecek ve sonra seni sıcak bir banyoya sokacağım, tamam mı? Ama önce seni taşımam gerek."

Midem sıkışmıştı. "Nereye?" Beni bir yeraltı zindanına götüreceğini bildiğim için fısıldadım.

Beni bir koltuk minderinden diğerine kaydırırken iri elleri kalçalarımın bastırdı.

Önce kanepenin köşesine, sonra da kaşlarımı çatarak ona baktım.

Burnumun ucuna dokundu. "Güzel ve bekâr bir kadının bir köşede oturması uğursuzluk getirir. Şimdi, doktor geldiğinde uslu bir kız olmanı bekliyorum. Ona nerenin acıdığını söyle."

Doktora, dövmeli süper büyük korkunç adamın sikini yutmak zorunda kaldığım için boğazımın biraz ağrıdığını söylemem gerekip gerekmediğini sormak dilimin ucundaydı ama o kadar cesur değildim.

Bunun yerine battaniyeye daha sıkı sarıldım. "Sorun çıkarmak istemiyorum."

Kalçama sıcak bir el koydu. "Sana söyleneni yaparsan böyle bir şeyle karşılaşmazsın."

Bu ince tehdit, uğursuz bir fırtına bulutu gibi aramızda asılı kaldı.

"Sigorta kartım yanımda değil. Cüzdanımda, çantamda."

"Buna ihtiyacın olmayacak. Şimdi uslu bir kız ol ve ben doktor gelene kadar birkaç telefon görüşmesi daha yaparken burada dinlen."

Çenemi battaniyenin içine sokarak yavaşça başımı salladım. Ayağa kalktı ve telefonunu almak için arka cebine uzandı.

Birkaç dakika boyunca art arda suçlayıcı telefon görüşmeleri yaptı.

Her biri bir diğerinden daha lanet.

Silah sevkiyatı. Sinir bozucu bir diktatörle ilgili bir şey. Sonra sesi kat müdürüne benzeyen birine Mandy'yi programa koymalarını ve oynamaya başlamadan önce polis müfettiş yardımcısına ödeme zarfını vermeyi unutmadıklarından emin olmalarını söylüyordu.

Mac'in bir suçlu olmadığına dair aklımda kalan bir şüphe varsa bile, şimdi paramparça olmuştu.

Şu anda beni rehin tutan adam kesinlikle çok tehlikeli bir Rus suçluydu ve anlaşıldığı kadarıyla Rus mafyasının üst düzey bir üyesiydi.

Bu aramaları benim önümde yapmasının ne anlama geldiğini çok derinlemesine düşünseydim, çılgılık atmaya başlayabilir ve asla durmayabilirdim.

Sinirlerim o kadar gergindi ki, yüksek sesli bir vızıltı beni neredeyse derimden dışarı çıkardı.

Mac başımın üstüne rahatlatıcı bir el koydu. "Sadece doktor, ufaklık." Kütüphaneden girişe doğru ilerlemeden önce.

Bir yanım yalnız kaldığım bu anı değerlendirip ayağa fırlamak ve bir silah aramak istiyordu ama ben daha harekete geçmeden Mac, Bay Rogers gibi giyinmiş yaşlı bir adamla döndü.

Kan lekeleriyle kaplı beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş bir mafya doktoru bekliyordum. Bu adam, üzerinde stetoskoplu minik oyuncak ayılara benzeyen bir şey olan kravatlı bir süveter-yelek giymişti.

Doktor yanımdaki kanepenin kenarına oturdu. "Anladığım kadarıyla bu öğleden sonra birisi kötü bir korku yaşamış." Sanki bir bebekle ya da yavru bir köpeklerle konuşuyormuş gibi, hepsinin sahip olduğu o tipik yatıştırıcı doktor sesiyle söyledi. Deri bir tıbbi çantayı açtı. "Bir göz atalım, olur mu?"

Elinde küçük bir el feneriyle kolunu bana doğru kaldırdığında kaçındım ve başımı çevirdim.

Mac'in uyarı sesi arkamdan geldi. "Bebe."

İşte yine oldu. Adımı o eşsiz şekilde söylediğinde o sinir bozucu çarpıntı. Hırlayan bir Rus *koyunun* bu kadar *tahrik edici* olacağını kim bilebilirdi?

Mac başımda, kanepenin yanında durdu.

"Özür dilerim doktor," diye fısıldadım.

Bundan sonra doktorun talimatlarına uyarak parlak ışığı takip ederken önce yukarı, sonra aşağı, sonra da bir yandan diğer yana baktım. Daha sonra alnımın üzerinde saç çizgimin hemen içindeki kesiğe hafifçe bastırdı.

Bir şişeyi pamuğun üzerine koyup başıma bastırduğında ispirtonun keskin kokusu odayı doldurdu.

Keskin acıya tısladım.

Mac uzandı ve enseme avuçladı.

Bu önemsiz jestin beni rahatlatması çok garipti.

Garip ve tamamen dengesiz.

Ancak doktor çantasına uzanıp küçük bir şişe ve şırınga çıkardığında tüm bahisler kapandı.

Uzaklaşmaya çalışırken dizlerim göğsüme doğru kıvrıldı. "Bu da ne?"

Şırıngayı doldurup kapağını kapatana ve bir kenara koyana kadar yanıt vermedi. Sonra başka bir alkollü çubuk hazırlayarak sağ koluma uzandı. "Korkacak bir şey yok. Sadece kendini daha iyi hissetmen için bir iğne."

Sağ kolumu arkama sakladım. "Kendimi iyi hissediyorum. İğneye ihtiyacım yok."

Doktor, elini saçlarımda gezdirirken eğilen Mac'le bakıştı. "Sadece küçük bir iğne, bebeğim. Hissetmeyeceksin bile."

Başımı sallarken bakışlarım şırıngadan ayrılmadı. "Hayır. Yapamam. İğneye ihtiyacım olursa daha sonra kendi doktorumdan alabilirim."

Mac'in sesi daha sert bir aldı. "Hayır. Şimdi anlayacaksın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu delilik! Bu doktorun kim olduğunu bilmiyorum." Ona çılgınca bir işaret yaptım. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum! Sen sadece arabasına çarptığım ve şu anda beni rehin tutan adamsın. Bana Tanrı bilir ne enjekte etmene izin vermeyeceğim."

Mac çırpınan kolumu yakaladı ve düzleştirdi. "Doktor, şırınga."

Çekiştirdim. "Hayır! yapma!"

Doktor Mac'e şırıngayı uzattı.

İğneyi dirseğimdeki damarın üzerinden derime bastırmadan önce kapağı dişlerinin arasına sıkıştırarak çıkardı.

"Dur!"

İğneyi batırdı ve tıpayı bastırdı, ardından boş şırıngayı doktora uzattı.

Kolumu göğsüme yaslayarak ona ters ters baktım. "Bu doğru değil! Bunu yapmamalıydın."

İkisinin de beni zehirlediğinden emin bir şekilde vücudumun vereceği şiddetli tepkiyi bekledim. Eğer televizyon şovları doğruysa, her an kasılmaya ve ağızımdan köpükler gelmeye başlayabilirdi.

Doktor çantasını kapatıp ayağa kalktı. O ve Mac birkaç adım uzaklaştılar.

Doktor bana değil Mac'e kesiğin yüzeysel olduğunu ve çoktan kapandığını, beyin sarsıntısı geçirmediğimi ama tedbir amaçlı önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözetim altında tutulmam gerektiğini açıklarken onu dinledim.

Sonra doktor sesini alçalttı.

Bir yandan dinlemeye çalışırken bir yandan da muhtemelen gözlerimden akacak olan kana hazırlandım.

O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki, sadece kesik kesik duyabiliyordum.

"Çok solgun. Güneş ışığından mahrum kalmış. Muhtemelen anemik. Şok. Daha fazla kilo.

Muhtemelen yetersiz beslenmiş. Esaret."

Bu son söz üzerine Mac'in delici bakışları bana kaydı.

İlk kaza yaptığımızda tanık olduğum öfke geri gelmişti.

Beni canlı canlı yutmalarını dileyerek koltuk minderlerine daha da gömüldüm. İkisinin de muhtemelen ne düşündüğünü biliyordum ve bu doğru değildi. Ağabeyimin evinden sık sık çıkmama izin verilmemesi, beni isteğim dışında esir tuttuğu anlamına gelmiyordu. Yedi yıl önce ona yüklediğim yük yüzünden işler böyle yürüyordu.

Bunların hiçbirini onlara açıklamaya niyetim yoktu.

Mac doktorun omzunu sıvazladı ve adamı dışarı çıkarırken teşekkür etti.

Yine, o andan yararlanıp bir silah arama ihtiyacı duydum... ama yapmadım.

Mac oturma odasına döndü. Tekrar

durmak için hareket etti.

Yine botlarına odaklandım, yukarı bakmak istemedim.

Eli göründü. "Gel, Bebe."

Bakışlarımı kaldırmadan, "Beni nereye götürüyorsun?" diye ciyaklamadan önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Seni o kıyafetlerden kurtarmak için."

BÖLÜM 11

PHOEBE

Anjeksiyon yerinden koluma doğru garip bir sıcaklık yayıldı.
Zehir.

Kalp atışlarım yavaşladı. Kanımın damarlarımda çamur gibi yoğunlaştığını hissedebiliyordum.

Artan sıcaklığa rağmen, kendi buz gibi korkum zehrin sıcaklığıyla savaşırken ürpermeye ve titremeye başladım.

Ayağa fırladım ve cam sehpanın etrafında dönerek ondan uzaklaştım. "Beni zehirledin mi?" Açıkça sordum.

Mac kaslı, ağır dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır, bebeğim. Doktor sana vitamin iğnesi yaptı. Biraz anemik olabilirsin ve kazanın şokunun küçük bedenini zorlayabileceğinden endişelendi."

"Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü sana yalan söylemek için bir nedenim yok."

"Yalan söylemek için yüz bin nedenin var."

Başını salladı. "Bu mantıkla, eğer ölürsen paramı nasıl geri alacağım?"

Bir vermek için ağzımı açtım ama . Lanet olsun.

Haklıydı.

Yine de paniğin buz gibi parmakları göğsümü pençelemişti ve bırakmıyordu. "Neden bana bağırıyorsun?"

Mac öne çıktı.

Geriye doğru tökezlerken onu savuşturmak için kolumu kaldırdım. "Daha fazla yaklaşma."

Avuçlarını kaldırdı. "Bebeğim, bu sadece sana vuran şok. Sakinleşmen ve sana yardım etmeme izin vermen gerekiyor."

Kolumu arkama atarak, bakışlarımı ondan ayırmadan daha geriye gitmeye çalıştım. "Bana bağıyor olmalıydın. Neden bana bağırıyorsun?"

Başım dönerken nefes alışım hızlandı. "Arabayı hurdaya çevirdiğim için bana aptal bir sürük olduğumu haykırmalısın. Bana küfretmeli ve hiçbir şeyi doğru yapamadığımı ve sadece bir yük olduğumu söylemelisin."

Mac'in endişeli bakışları karşısında odaklanmaya çalışırken bir elimi başıma götürdüm.

Mac birkaç adım daha yaklaştı. "Bebe?"

Ağır perdeleri kavradım. "Buradan çıkmam gerek. Hemen. Lütfen. Bana Bebe diyemezsin. Kardeşim insanların bana şirin lakaplar takmasından hoşlanmaz. Ailemin eskiden benim için bir sürü şirin lakabı vardı, ama şimdi... yapamazsın, tamam mı?"

"Kardeşin artık yetkili değil. Ben sorumluyum. Ve sana Bebe demekten zevk alıyorum."

Anlamakta zorlanırken yumruğum perdelerini büktü. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Sen sadece bir yabancısın. Bir sebebin olmalı. Bir şey istiyor olmalısın."

Ağzının kenarı kalkarken zümrüt bakışları kristalleşti. ".
Sen."

Dikkatim tekrar perdelerine döndü. Onları açmam gerekiyordu. Belki de yardım isteyebileceğim bir kapı ya da pencere saklamışlardır.

"Hayır. Yine yalan söylüyorsun. Kimse beni istemiyor. Ben bir yüküm. Sen yüz bin dolarını istiyorsun. İstedğin bu."

Uzuvlarımdaki titreme neredeyse kontrol edilemez hale gelirken perdeyi çekiştirdim. Sanki kemiklerim içimde takırdıyordu. "Kimse beni istemiyor," diye tekrarladım.

"Şunu söylemeyi kes."

"Kimse beni istemiyor. Kimse beni istemiyor. Kimse beni istemiyor." Saldırdı.

Kolları beni sıkı metal bantlar gibi sardığında çığlık attım. Teninin sıcaklığına sarılmayı ve beni saran kollarının gücünün tadını çıkarmayı o kadar çok istedim ki ama yapamadım.

O bir yabancıydı.

Tüm bunlar psikotik bir domino oyunuydu ve ilki arabam savrulduğunda devrildi.

Kollarım iki yanıma sabitlenirken ellerim sıkı yumruklar haline geldi. "Bırakın beni!"

Tek kelime etmeden beni yerden kaldırdı ve odadan çıkarıp uzun bir koridora taşıdı.

Kıpırdandım ve bağırdım. "Beni yere bırak!"

Beni devasa bir oniks ve krem mermer banyoya taşıdı. Alanın diğer yarısı kalın bir cam duvarla kapatılmıştı ve arkasında siyah mermerden yapılmış bir tür uyluk yüksekliğinde, dalga şeklinde bir heykel ile büyük bir duş odası yaratıyordu.

Doğruca camla çevrili duşa girerek altın renkli su kolunu çekti.

Bir soğuk hava dalgasının ardından, tavana gömülü bir yağmur duş başlığından ikimizin de üzerine sıcak su akmaya başladı. Sanki sıcak bir fırtınanın ortasında duruyorduk, hatta ikimiz de hala giyinik olduğumuz için daha da sıcaktı.

Ağızma su kaçarken ve ıslak saçlarım yanaklarıma yapışırken öksürdüm ve balgam çıkardım. "Ne yapıyorsun sen? Kıyafetlerimi!"

Mac vücudunun ağırlığıyla beni duş duvarına bastırmadan önce beni fayans döşeli zemine indirdi. Ellerini çeneme doladı ve başımı kendine doğru eğdi.

Dudakları benimkileri sıyrıp geçerken, "Kapa çeneni. Sadece kapa ."

Ağız benimkini öyle bir öptü ki bütün ürpertimi durdurdu.

Dilini dudaklarımdan zorla geçirerek, hiç acımadan yağmaladı ve aldı.

Nefesim kesildiğinde, ağızma karşı gürlerken öpücüğü zar zor kesti. "Bunu ödeyecek. Beni duyuyor musun, bebeğim? Seni bu şekilde kırmanın bedelini ödeyecek."

Duş akıntısı gözyaşlarımı gizledi. "Neden umursuyorsun ki? Biz yabancıyız."

Yıkık tişörtümün eteğine uzandı. "Bize yabancı demenden bıktım usandım artık."

Hızlı bir hareketle kafama geçirdi.

Kollarımı çaresizlik içinde göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ama bu onun kolunu arkama uzatıp sütyenimin kancasını açmasını engellemedi.

Güçlü elleri sütyenimin askılarını kavradı ve omuzlarımdan aşağıya indirdi. "Kollarını indir."

"Bunu yapamayız."

"Düzeltilme. Bunu yapıyoruz. Bırak. Kollarını. Kollarını."

Yine de reddettiğimde, kollarımı ayırdı ve sütyenimi çekti. Bir çığlıkla yüzümü duvara döndüm.

"Bebe, ben-" Sonra kükredi. "Ne oluyor lan?"

Oh, Tanrım! Nasıl unuttum ben?

Hızla geri döndüğümde ayakkabım kaygan zeminde kaydı.

Mac'in kızgın yüzünü daha önce gördüğümü sandıysam, ciddi bir şekilde yanılmışım.

Bu... onun kızgın yüzüydü. Daha çok öfkeli yüzü.

Kaşlarını indirmiş ve dişlerini göstererek bir şeyi parçalamak üzere olan vahşi bir hayvana benziyordu.

Elleri omuzlarımda birleşti ve beni duvara dönmeye zorladı. Aldatıcı bir şekilde sakin olmasına rağmen sesi öfkeyle titriyordu. "Daha fazla çürük."

O bir şey söyleyemeden ben açıklamaya çalıştım. "Araba kazasıydı."

Cevap verirken sesi gergindi. "Hayır. ." Son bir çabayla farklı bir cevap vermeye çalıştım. "Düştüm mü?"

Sıcak su üzerimize yağmaya devam ederken, parmak uçları sol kürek kemiğimin üzerindeki büyük çürüğün kenarlarında geziniyordu. "Hayır. Yapmadın."

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Benim hatamdı."

Ön kolunu başımın üzerine koyarak bana doğru eğildi. Elini çenemin etrafında kavuşturarak, hatırı sayılır boyuyla üzerimde yükselirken başımı yukarı kaldırdı.

Başparmağını alt dudağıma sürttü ve birkaç dakika boyunca bana baktı.

Burnundan derin bir nefes alarak bakışlarını bana dikti, sonra aldatıcı bir sakinlik ve eşitlikle, "Bilmelisin. Onu öldüreceğim."

Avuçlarını göğsüne bastırırken gözlerim büyüdü. "Bunu yapamazsın! Benim için yapamazsın. Ben hiç kimseyim. Bu benim hatamdı."

Başparmağını dudaklarımın üzerine bastırdı. "*Kukolka*, konuşmayı kesmeni istiyorum."

Başımı salladım.

Derin bir nefes daha aldı. "Bana diğer çürükleri göster."

Dudaklarım başparmağına değdi. "Başka-" Dudakları inceldi.

"Bana yalan söylemen konusunda sana ne demiştim?"

"Anlamıyorsunuz. Benim... durumum... karmaşık." Çenemi dışarı çıkarmadan önce başımı çevirerek onun kavrayışını kırdım. "Ve seni ilgilendirmez."

Mac'in kardeşimle yüzleşmesi fikri bile beni dehşete düşürüyordu.

Thomas yüksek rütbeli ve saygın bir polis şefiydi. Sadece bu bile onu tamamen dokunulmaz ve tehlikeli yapıyordu. Mac'e iftira atıp onu hapse atmak için iki kere düşünmezdi.

Bunun olmasına izin veremezdim. Özellikle de süper pahalı arabasını mahvederek ve tüm bu yaygaraya neden olarak Mac'in hayatında zaten yıkıcı bir güç olmuşken.

Mac çenemi yeniden kavradı. "Devam et. Bana yine sadece yabancı olduğumuzu söyle. Dene ve ne olacağını gör."

Bu adamın neden bu kadar önemseydiğini bir türlü anlayamıyordum.

Beni kollarına aldı ve düşün diğer ucundaki mermer bankın üzerine oturdu.

Tekmeleyen bacaklarıma rağmen kanvas spor ayakkabılarımı ve yoga pantolonumu çıkardı. Tabii ki, o lanet olası günde külot giymemiştim, onun sıkı kavrayışına karşı uzun süre dayanacaklarından değil.

Boş yere, kardeşimin öfke ve sabırsızlıkla arabanın kapısını çarpıp içeride olup olmadığımı kontrol etme zahmetine girmeden önce dış uyluğumdaki diğer çürüğü bulmamasını umdum.

O yaptı.

O bir şey kucağından fırladım.

Sırılsıklam yoga pantolonumu düşün zemininden sıyrarak diğer uca doğru fırladım. Çıplaklığımı örtmek için pantolonu yukarı kaldırarak, "Lütfen, gidebilir miyim?" diye yalvardım.

Tek kelime etmeden yanına uzandı ve başka bir kolu çekti. Birkaç musluktan akan suyun gürültüsü beni ürküttü.

Cam duvarın ardında, dalga heykeli sandığım şey aslında S kıvrımlı mermer tabanlı bir küvet için başka bir cam odaydı ve bir spa şezlongu yaratıyordu.

Ayağa kalktı ve botlarını tekmelerken bakışlarını benden ayırmadı. Çıplak göğsünün üzerinden akan su dövmeleri daha da canlı ve parlak hale getirmişti.

Uh oh.

Çok geç, düşün yanlış ucuna koştuğumu fark ettim, orada etrafım açıklığı olmayan camla çevriliydi.

İri, yaralı elleri pantolonunun fermuarına uzandı.

Çılgılık atmak, bağırmak ve onu iterek geçmek istiyordum ama tek yapabildiğim fermuarı yavaşça indirmesini ve ıslak kumaşı kalçalarının üzerinden iterek düşün zeminine ağır bir yığın halinde düşmesini izlemektir.

Bana doğru yürürken kalkmış siki kalın, kaslı kalçalarının arasında sallanıyordu.

Hala sessiz.

O uzandığında parmaklarım yoga pantolonumun içine girdi. Çok kısa süren bir çekişmeden sonra o kazandı. Üzerimdeki son örtüyü de bir kenara fırlattığı an, kollarım kendimi örtmek için havaya kalktı.

O daha hızlıydı.

Sikini karnıma bastırırken kollarımı başımın üzerine uzattı.

Alçalan başını eğdi.

Dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe varken, "Artık benimsin," diye mırıldandı.

BÖLÜM 12

MAC

I karar verildi.

Onu tutuyordum.

Hiç kimse, o bile beni caydıramazdı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede her şey değişmişti.

O artık uygunsuz bir kazanın hoş ve eğlenceli bir sonucu değildi.

Her iyi Rus gibi ben de tüm eski batıl inançlara inanıyordum. Kaderi asla görmezden gelme.

Bu değerli küçük bebeği hayatıma sokan bir dizi rastgele eylemin bir nedeni vardı.

O artık benimdi.

Saf ve basit.

Büyük, güzel gözleri yüzümü aradı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Yüzünü avuçladım. "Yapacaksın."

Aynı güzel gözler yaşlarla doldu. "Bunların hepsi çok fazla. Ne yapacağımı bilmiyorum. Seni kızdırmak istemiyorum, ama yapamam... lütfen beni... Sana bir virüs olduğumu söylemiştim-"

Alnından öptüm. "Şşşt. Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Şimdilik tutmam gereken bir söz var."

Daha fazla itiraz edemedi onu kollarıma aldım ve ikinci cam odaya geçtim.

Küvet artık dolmuştu. Suya adım atarak, S-eğrisinin en alt kıvrımına ulaşana kadar batık kavisli şezlongun yan tarafındaki mermer basamaklarda dikkatlice ilerledim.

Onu hâlâ kollarımda tutarak, artık sıcak ve pürüzsüz olan taşın üzerinde uzanma pozisyonuna geçtim.

Ayağa kalkmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

Boşta kalan kolumla onu göğsüme yaslanmaya ve başını yana, omzuma yaslamaya iterken belindeki kavrayışımı sıkılaştırdım. Dudaklarım elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Sana söyledim, sözümü tutuyorum."

Ellerimi dizlerinin altına koyarak bacaklarını açtım ve kalçalarımın üzerine koydum.

Bir kez daha gövdesini kaldırmaya çalışırken sırtı kaskatı kesildi. "Sanmıyorum-"

Göğsünü kavradım ve yumuşak ağırlığının avucuma yaslanmasına izin verdim. "Şu anda yapmanı istediğim son şey düşünmek."

Harika hissediyordu. Aslında mükemmel.

Diğer elimi kalçasının iç kısmında gezdirerek amını avuçladım. "Bana amınla nasıl oynamayı sevdiğini anlat."

Elimi bacaklarının arasına koyduğum anda kalçaları oynadı ve sevimli kışımı sikime sürttü. "Ne?" diye nefes aldı.

Burnumu ıslak saçlarına dayadım. "Amin, bebeğim. Bana neyi sevdiğini söyle."

Orta parmağımı dikişlerinin arasına soktum ve onu nazıkçe okşadım. Parmak ucum klitorisini okşadı. "Küçük yumruna karşı vibratörün nabzını sevdin mi?"

Elim dar girişine hafif bir baskı uygulamak için aşağı kayd, içine girecek kadar değil, sadece kızdıracak ve uyaracak kadar. "Yoksa dar deliğini güzel, büyük bir dildoyla cezalandırmayı mı seviyorsun?"

Şok olmuş bir nefes aldı. "Hayır, yok... Benim hiç oyuncağım yok."

Parmağımın ucunu içine soktum ve hemen girişteki sıkı kas halkasının etrafında döndürerek okşadım. "Tsk, tsk, tsk. Küçük oyuncak bebeğimin kendine ait bir oyuncağı olmaması nasıl mümkün olabilir? Bunu düzeltmemiz gerekecek."

Lanet olsun, onun için bir seks dükkanı dolusu oyuncak almak için sabırsızlanıyordum.

Hiçbir zaman yatak odasında aksesuar kullanan biri olmamıştım, ama onda harika, geniş gözlü masum bir şey vardı.

Ona devasa bir dildoyu ilk kez gösterdiğimde ve amını sikerken ağzına sokacağımı söylediğimde ya da daha iyisi kıcına soktuğumda yüzündeki ifadeyi görmek istedim.

Göğsünü kavrayan el dudaklarının dış hatlarını çizmek için hareket etti. "Belki bir dahaki sefere becerdiğimde bu güzel ağzı açık tutmak için bir örümcek."

Vücudu kucağımda sarsıldı. Göğsümden uzaklaşmak için kollarını çırparken su sıçradı. "Bu çok hızlı ilerliyor. Yapamayız..."

Elimi tekrar göğsüne koyarak başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucunu sıkıştırdım ve itirazını kestim. "Sus. Yeni bebeğimle oynuyorum."

Evet, onu baştan çıkarmaktan zevk alacaktım. Tecrübesizliği en edepsiz konuşmaları bile iğrenç gösteriyordu ve ben bunun için buradaydım.

Orta parmağımla tamamen içine soktuğumda sırtı kavislendi. "Tanrım, çok sıkısin. Parmağımın etrafında nasıl sıkıldığını hissediyor musun? Bunu yapmaya devam et, bebeğim."

Parmağımla içeri ve dışarı ittim, onu dokunuşuma açmak için iç kaslarına baskı uyguladım. Bunu yaparken, klitorisini kızdırmak için başparmağımla kullandım. Hazır olduğunda, ikinci bir parmak daha ekledim.

"Oh! Oh!"

Sikim kıcının çatlağına dayanana kadar kalçalarımı kaydardım, böylece sevimli yanaklarını her sıkıldığında şaftım boyunca hissedebiliyordum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Kukusunu avuç içime doğru sallarken başının arkası omzumun üst kısmına bastırdı.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken kulak memesini ısırardım ve göğüs ucunu sıktım.

Aletim ihtiyaçtan zonkluyordu. Onun tatlı, savunmasız bedenine vurmak için duyduğum ilkel dürtü neredeyse dayanılmazdı. Direnmek için tüm irademi kullandım.

Onu beceremezdim.

Henüz değil.

Travmatik bir gün geçirdiği için ham ve duygusal olduğunda değil.

Kırılgan vücudunda hâlâ başka bir adamın dikkatsiz öfkesinden kaynaklanan çürükler varken olmazdı.

Bu gece için, bu yeterli olmalıydı. Ama sadece bu gece için.

Beyefendiyi oynamaya alışık değildim ve bu fanteziyi bu akşamın ötesine taşıyabileceğimden şüpheliydim. Onu elimde tutmaya niyetli olduğuma göre, yatak odasında sınırlarını zorlayan, talepkâr ve kıskanç bir aşık olduğumu bir an önce öğrenebilirdi.

Dizlerimi biraz daha açarak bacaklarını açmaya zorladığımda sıcak su omuzlarımıza vuruyordu. Sonra üçüncü parmağımı içine sokmaya zorladım.

"Ow! Oh! Ow!" Kucağımda sertleşti ve kalçalarını geriye doğru kaydırды. "şunu! Lütfen!"

Dudaklarımı şakağına bastırdım. "Sakin ol ufaklık. Güzel amcığını açması için eğitmemiz gerekiyor yoksa seni sikerken sikim seni parçalayacak."

Suyun içinde çırpındı. "Hayır! Lütfen, yapamazsın! Bu yanlış."

Daha önce yaptığım gibi diğer göğsünü de avuçladım ve meme ucunu sıktım.

Acının şoku onu sakinleştirdi.

Onu hareketsiz tutmak için elimi boğazına doladım. "Korkma. Bu gece değil ama yakında gerçekleşecek."

Omuzları titrerken burnunu çekti. "Korkuyorum. Bunun hiç istemiyorum. Seni tanımıyorum bile. Biriyle birlikte olmak için bekledim..."

Onun hassas Boğaz kaslar sözleşmeli altında benim avuç içi olarak yutkundu.

Tekrar denedi. "Biriyle... biriyle... özel biriyle, bir erkek arkadaşla birlikte olmak için bekledim."

Bir erkek arkadaş. Kahretsin, çok tatlıydı.

Parmak uçlarımla boynuna hafif bir baskı uygulayarak, dişlerimi çene çizgisinde gezdirmek için başımı eğdim.

"Ne diyebilirim ki bebeğim? Erkekleri beklemenin sorunu da bu. Yolunun bir erkekle kesişme riski var."

Zavallı küçük şey. Ormanda zıplayan Kırmızı Başlıklı Kız gibiydi, çünkü kimse ona kurtlara karşı dikkatli olmasını öğretmemişti.

Bileğimin bir hareketiyle üç parmağımı daha derine soktum.

Avuçlarını benim eşsiz küvetimin cam muhafazasına dayamak için kollarını açtığında uyluk kasları sertleşti.

Onu kendime daha sıkı bastırmak için boştaki kolumu göğsüne doladım. "Derin bir nefes al ve tut. Dördüncü parmağımı sokacağım."

İnledi. "Hayır! Lütfen." "Sana söyleneni yap. Derin nefes al."

Ürpererek, titreyen bir nefes aldı.

Kalçalarını onunkileri kaldıracak şekilde kaldırarak dördüncü parmağını dar amcıına soktum.

"Acıyor," diye inledi ve nefesini aceleyle bıraktı.

Bileğimi çevirdim ve parmaklarımı yavaş bir ritimle içeri ve dışarı soktum. "Biliyorum. Sadece biraz daha."

O kadar sıkıydı ki, başka seçeneğim yoktu.

Şu anda hissettiklerimle, sonunda sikimi serbest bıraktığım an, bu tatlı amcığa tüm gücümle tekrar tekrar vurmamamın hiçbir yolu yoktu, ta ki içine derinlemesine boşalana kadar. Sadece böylece her şeye baştan başlayabilirdim.

Onun bir saplantı haline geleceğini zaten biliyordum.

Dilimin üzerinde dudaklarının tadını çıkarırken, göğsümün içinde bir canavarın canlandığını hissedebiliyordum. Pençelerini gerip güç toplarken, benim, benim, benim diye hırlamaya devam ediyordu.

Parmaklarımı yavaşça çıkardım. "Benim için çok iyi bir kızdın."

Elimi bacaklarının arasına daldırdım ve sikimi altından çıkardım.

Yumruğumu amının üzerine yerleştirdim, parmak eklemlerimin çıkıntılarını klitorisinin üzerinde gezdirerek uzunlamasına okşadım.

Keskin, şok olmuş bir nefes aldı.

Hızımı artırdım, hassas yumruğunu uyarırken elimi shaftımın uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirdim.

Bacaklarını elimin etrafına sıkıştırmaya çalışırken dizlerini benimkilere bastırdı.

Banyo suyu, benim sabit hareketlerimle çenelerimize kadar sıçrayan dalgalar alçalıp yükseliyordu.

Ayaklarımı şezlongun yukarı doğru kıvrımına dayadım ve dizlerimi daha da açarak kalçalarını yukarı kaldırdım, am dudaklarını araladım.

Sağ kolu boynuma dolanmak için havalandı. "Oh Tanrım!"

"Kahretsin, evet bebeğim," diye sıkılmış dişlerimin arasından fısıldadım, elimi daha hızlı hareket ettirdim, parmak eklemlerimin sert kemikleri klitorisinin üzerinde titreşirken sıkı kavrayışımla sikimi cezalandırdım.

"Ben... Ben... Tanrım, ben..." Kalçaları titriyordu.

Shaftım şişerken taşaklarım sıkılaştı. Çok yaklaşmıştım. Yine de kendimi tuttum.

Kolumu göğsüne doğru kaydırarak göğsünü kavradım ve yumuşak kulak memesini ısırarak için başımı hareket ettirirken hassas etini sıktım.

O kadar kalın olmasaydı çığlığı etrafımızdaki camları paramparça edebilirdi.

Tüm vücudu titreyip benimkine doğru hareket ettiğinde, sonunda kendimi serbest bıraktım.

Kulağını tırmalayarak, "Gözlerini aç ve aşağı bak, bebeğim," dedim. Omzumla başını ittim.

Gövdesinden bacaklarının arasına doğru bakarken, kalçalarımı yukarı doğru ittim, böylece karnı ve göğüsleri suyun hemen üzerindeydi.

Sonra sikimi kavrayarak boşaldım, göğüslerinin uçlarına ve karnının üzerine kalın akıntılar .

Vay anasını. Bu hayatımda yaşadığım en tatmin edici orgazmlardan biriydi ve daha amına bile girmemiştım.

Vücudu benimkinin üzerinde gevşedi.

Topuğumla gideri açtım ve sıcak suyun girdap oluşturarak vücutlarımızın etrafında aşağıya doğru kaymasını sağladım. Aynı anda başımın üzerinden kumandalara uzandım ve küvetin üzerindeki ikinci yağmur duş başlığını harekete geçiren kolu çektim.

Sırtını S kıvrımlı şezlongun yüksek noktasına yaslaması için vücudunu çevirdiğimde sıcak su üzerimize yağarak tenini sıcak tuttu. Alt noktada diz çökerek dizlerini omuzlarıma yerleştirdim ve kollarımı uyluklarına doladım, çürükten kaçınmaya dikkat ettim.

Bu gerçek, bastırdığım bir öfke dalgasına yol açtı. Daha sonra.

Şimdilik, onun bedenini benim yapmaya odaklanacaktım. Daha sonra, onu tamamen kontrol altına almamın önündeki tüm tehditleri veya olası engelleri ortadan kaldırmaya odaklanacaktım. Kardeşi de dahil.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, sen ne-"

Kalçasının iç kısmını öptüm. "Bir Rus verdiği sözü yerine getirdiğinde, yarı yolda kalmaz."

Daha önce sikimi yuttuğunda, karşılık vereceğime söz vermişim. Onun amının tadına bakmadan bu söz tamamlanmış sayılmazdı.

Başımı geriye itmeye çalışırken parmakları saçlarımı itti. "Yapamazsın. Çok ağrım var."

Sırıttım. "Güzel. Seni acıdan alınacak zevk konusunda eğitmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

Bacaklarını kavrayışından kurtulmak için kalçalarını çevirdi. "Acı mı? Ben acı istemiyorum."

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Bunu, şaplaktan sonra ısınmış kıcıını siktiğimde ilk orgazmından sonra söyle. O zaman bunun için bana yalvaracaksın."

Nefes nefese kaldı. "Kıcıma mı? Şaplak mı? Hayır. Asla! Asla..."

Sırf onu kızdırmak için elimi kalçasının altına kaydardım, sonra klitorisini tekrar okşarken başparmağımın ucunu büzüşmüş göt deliğine bastırdım.

"Oh! Hayır! Oh! Ohhh." "Asla

asla deme, ."

Özellikle de benim gibi talepkar bir adamla yataktayken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

PHOEBE

F Birkaç dakika boyunca buğulu aynadaki donuk yansıma baktım. Başımı önce sola sonra sağa eğdim, bej ve sarının puslu sıçramasının sanki ben değilmişim gibi karşılık vermesini izledim. Sanki son birkaç saatte yaşananlar başka birinin başına gelmiş gibi.

Çok geçmeden kurutma makinesinin zili çalar ve ben yatağımdan kalkar, daha iyi bir hayatın hayalini kurarken bitmek bilmeyen havlu, çocuk tişörtleri ve çorapları katlardım. Uçuk şeyler değil. Yıllar içinde büyük hayaller kurmamayı öğrenmiştim. Sadece küçük bir stüdyo daire ve başkasının ev işleriyle değil, kendi uğraşlarımla dolu bir gün.

Krem ve altın rengi mermer banyo tezgahına uzandım ve elimi aynanın üzerinde gezdirdim. Yüzüm net bir şekilde yansıdığı anda bile, hala bana benzemiyordu.

Pek çok televizyon programı ve kitap, dünyayı sarsan bir cinsel deneyimden sonra kadın kahramanın nasıl farklı görüldüğünden bahsediyordu. Bu her zaman belirsiz ama güçlü bir şeydi, gözlerinde parlak bir kıvılcım ya da yanaklarında daha fazla renk ya da ne bileyim... daha parlak, parlak ve daha yönetilebilir saçlar gibi... ama bir şey.

Sadece farklı görünmüyordum... Tamamen yabancı biri gibi görünüyordum. Sanki zihnimin yansımanın gerçekten ben olduğumu doğrulaması gerekiyormuş gibi başımı bir kez daha yana eğdim.

Mac bana biraz mahremiyet sağlamak için gittikten sonra banyo kapısının hala kapalı olduğundan emin için aynaya yaklaştım ve fısıldadım, "Ben sadece

bir yabancıyla seks yaptı."

Teknik olarak *seks* seks değil ama oldukça yakın.

Bunu yüksek sesle söyledikten sonra midemde kelekler uçuştı ve takla attı.

Tekrar öne doğru eğildim, sanki gizli bir arkadaşına sır veriyormuşum gibi sesimi alçak tuttum ve fısıldadım, "Ve hoşuma gitti."

Elimi ağzıma kapattım.

Tek başına bile bu kadar skandal bir şeyi kabul etmek tehlikeli görünüyordu.

İyi kızlar yeni tanıştıkları erkeklerle yatmazlardı. Yansımama bakıp gözlerimi devirmiştım.

Teknik olarak, seks seks değildi. Bu onu daha iyi yapar mıydı? Arabadaki oral seksi de sayarsam muhtemelen yapmaz.

Ağzımı açabildiğim kadar açtım ve sikini boğazıma sokarken Mac'in bakış açısından nasıl görüldüğünü hayal ettim. Parmak uçlarım dudaklarımın kenarlarında gezindi.

Ağzım oldukça geniş açılmış gibiydi ve yine de dudaklarımı yaracağından veya çenemi kıracağından korktuğum bir an vardı, o kadar kalın ve uzundu ki.

Bunun, sikinin açık ağzım kadar, hatta biraz daha geniş olduğu anlamına geldiğini fark ettiğimde yanaklarım yandı. Çenemi kapattım.

Tekrar kapalı kapıya baktım.

Acele etmem gerekiyordu. Mac beni fazla oyalanmamam ya da yalnızken sorun çıkarmamam konusunda sert bir şekilde uyarmıştı, yoksa beni dizinin üstüne yatıracaktı.

Avuç içlerim mermerin serin ve pürüzsüz yüzeyine dayandı, ardından üşüyen parmak uçlarımı ısınan yanaklarıma doğru kaldırdım. Yansımama bakmaya devam ettim. Bir çocuk gibi kucağına oturtulmak ve şaplanmak nasıl bir his olurdu? Dudağımı ısırdım.

O kadar büyük, güçlü ve... büyüktü ki.

Onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey vardı. Bu neden doğrudan amıma heyecan verici bir *zonklama* gönderdi? Sanki ben merhamet çığlıkları atarken, onun iri elinin kıcımı defalarca tokatlaması, benim için bir tür cinsel fanteziydi.

Sikeyim. Amım tekrar kasılırken bacaklarımı çaprazladım.

Cidden mi? Ama çok çarpıktı... ve tabuydu... ve kirliydi... ve yanılttı.

Tıpkı Mac'in beni saçımdan tutup ağzımı açmam için hırladığı ve böylece kendi zevki için kullanabileceği zamanki gibi.

sıkarken bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Vay anasını. Boyun eğmeye zorlanmaktan zevk alıyordum!

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Ben o tip bir kız değilim. da!

Aynadan uzaklaşıp başka bir havlu ararken derin bir nefes aldım.

Her şey girecekti. Sadece aşırı heyecanlıydım. Ne de olsa kafamı çarpmıştım.

Açıkçası, cinsel karışıklık, kimsenin kibar bir toplulukta konuşmadığı bir sarsıntının gizli yan etkilerinden biriydi.

Havluyu gövdemin etrafında sıktıktan sonra saçlarımı ikinci bir havluya sardım. Sonra iyi bir önlem olarak, geçici bir etek oluşturmak için gövdemin altına üçüncü bir havlu sardım.

Şimdi ne oldu?

Yani, artık gitmeme izin vermek zorundaydı, değil mi? Beni *tutmak* konusunda ciddi olamazdı. Bir insan başka bir insanı öylece elinde *tutmaz*. Sürekli ima ettiğinin aksine, kendininmiş gibi sahiplenebileceği, atılmış bir oyuncak bebek değildim.

Bir. Yüz. Bin. Dolar.

Yutkundum. Belki yapabilirdi.

Hayatımı mahvedecek miktarda bir paraydı.

Tıpkı Guy de Maupassant'ın *Kolye* adlı kısa öyküsünde olduğu gibi. O lanet hikâye, bir okul ödevi için okuduğum ilk andan beri zihnimde özgürce yaşıyordu. Kayıp bir inci kolyenin bedelini ödemek zorunda olduğu için tüm hayatı mahvolmuştu. Olmayı hayal ettiğim tüm kahramanlar arasında talihsiz Mathilde onlardan biri olmamıştı.

Mac yanılmış olsa ve sadece yarısı kadar hasar olsa bile, yine de geri ödenmesi gereken şaşırtıcı bir meblağdı. Sigortadan umutlu değildim. Yaptığım şeyi öğrendikten sonra kardeşimin sigorta şirketini aramayı bile reddedeceğini düşünmezdim.

Ve kimi vuracağımı.

Macarius Stephanovich Miloslavsky, aynı derecede kötü şöhrete sahip Four Monks Club'ın Rus mafyasıyla bağlantılı kötü şöhretli sahiplerinden biri.

İç çektim. Berbat ettiğimde, *gerçekten* ettim.

Rus mafyasına yüz bin dolar borcu var.

Geri ödemeyen insanları hala diz kapaklarından vuruyorlar mıydı? Mac bunu yapmazdı.

Onu çok az tanıdığımı düşünürsek bu kadar emin olmak aptalca görünüyordu ama . Çürüklerime bu kadar sinirlenen bir adam bir kadını diz kapaklarından vuramazdı.

Aynaya sırtımı döndüm ve yansımama bakmak için boynumu büktüm.

Kürek kemiğimdeki çürük havlunun üzerinden görünüyordu.

Kardeşimin bana vurmak istemediğini söylediğinde yalan söylemiyordum. En azından *bana* vurmak için vurmamıştı. O ve baldızım randevularından ayrılmaya çalışıyorlardı ve ben üvey yeğenimi yeterince yakından izlemiyordum. Baldızımın üzerine meyve suyu dökmüştü ve kardeşim sinirlenip bardağı fırlatmıştı.

Yolunun üzerinde olup olmadığıma bakma zahmetine girmemişti. Mac'i tekrar yola çıkarmanın bir anlamı yok.

Bir havlu daha aldım ve kapıya yönelmeden önce omuzlarıma attım. Tanımadığım bir koridora çıktım. Tabii ki tekmelenerek ve çığlık atarak banyoya götürülmüştüm, bu yüzden manzarayı seyrettiğim söylenemezdi.

Sağa doğru gitmeye karar vererek birkaç adım yürüdükten sonra açık bir kapı merakımı uyandırdı. Kapıdaki aralıktan bir beşik ve bir bebek alt değiştirme masası görünüyordu.

Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu.

Evliydi... bir bebeği vardı.

BÖLÜM 14

PHOEBE

"Y çocuğu! Evli misin?"

Üzerinde sadece yıpranmış bir kot pantolon olan Mac, mutfaktaki ocağın önünde ayakta durduğu yerden dönüp bana baktı.

O daha cevap veremeden kolumu vahşi bir kavis çizerek salladım. "Gerçekten mi? Bu kadar paran var ve bir gömlek alamıyor musun?"

Evet, bir gömlek. Muhteşem göğsünü, karın kaslarını ve bana her bir resmin ardındaki hikâyeyi anlatırken sıcak teninde parmak uçlarımla her birinin izini sürerek bir Cumartesi sabahını yatakta geçirmek istememe neden olan tüm o parlak dövmelerini örtecek bir gömlek.

Hareketimle gevşeyen gövdemın etrafındaki havluyu yakalamak için kollarım tam zamanında yanlarıma doğru düzleşti.

Canlı gözlerinin köşeleri "Bir şeyler görmüş ve yapmış olacak kadar yaşlıyım ama hâlâ sikimle dünyanı sallayacak kadar da yaşlı değilim" dercesine hafifçe kırışmıştı. "Hiç havlu kaldı mı?"

Gövdemdeki havlunun kıvrımını sıktıktan sonra omuzlarımdakini kapattım. "Soruma cevap ver."

Bana doğru o kadar kararlı bir şekilde adım attı ki, ulaşmasını engellemek için adanın etrafında dönmeye çalışırken çıplak ayaklarımla üzerinde tökezledim.

Yaptığım anda tüm havlularım kaydı.

Kollarım göğüslerimi örterken ve dizlerim kilitliken onları almak için eğilmeye çalıştım. "Ahhh!"

Sıcak eller üst kollarımı sararak beni dik tuttu. Kolları dolanırken beni çıplak göğsüne bastırdı.

"İşte bu bir erkeğin alışabileceği bir manzara."

Havluyu başımdan çıkarıp göğüslerimin üstünü örtmek için aramıza sıkıştırdım. "Bir centilmen bakmaz."

Elini kafatasımın arkasına dolayarak başımı kendine yaklaştırdı ve dilini kulağımın dış kabuğunda gezdirdikten sonra fısıldadı: "Bir centilmen, parmağını kışına sokarken zevkten çılgılık atana kadar tatlı amını yalamaktan zevk almaz."

Ağzım açık kaldı. "*Mutfaktayız!*"

Dilinin ucunu dişlerinin kenarlarında gezdirdi. "Ve ben yemekten bahsediyorum. Ziyafet, gerçekten," diye ekledi göz kırparak.

Bir yanım bu tür seksi şakalaşmalarla başa çıkabilecek bir kadın olmayı çok istiyordu ama değildim. Derimin her santimi utançtan yanıyordu. O kadar ki henüz alev almadığıma gerçekten şaşırmıştım.

Mac alnımdan öperken kıkırdadı. "Pekâlâ. Sana acıyacağım."

Adadaki taburelerden birinin üzerinde duran katlanmış bir kapüşonluya uzandı. Sallayarak, "Kollar yukarı" dedi.

Havluyu göğüslerimin önünde tutabilmek için boştaki kolumla ona uzanmaya çalıştım. "Kendim takabilirim."

Kapüşonunu çekti ve tek kaşını kaldırdı.

Sinirli bir şekilde içimi çektikten sonra havluyu ortama sardım ve "Peki" diye mırıldandım.

Kollarımı kaldırdığım anda elini havlunun sıkışmış köşesine attı ve havlunun fayans zemine düşmesine izin verdi.

Yumuşak gri kapüşonun kalın kıvrımları, başımdan geçirilip dizlerimin üzerine düşürüldüğünde öfke çılgınlıklarını bastırdı.

Başımı dışarı çıkardığım anda ona ters ters baktım. "Bu pis bir numaraydı."

Kollarımdan birini kaldırdı ve parmak uçlarım görünene kadar kapüşonumun kolunu birkaç kez kelepçeledi. "Bu kirli bir numara değil. Kirli bir numara seni becermektir-"

İki elimi de kulaklarıma "La la la la. Sakın buna cüret etme!"

Hâlâ kollarımla kaplı olan kolumu tutup aşağı indirdi ve kolumu kelepçelerken sıırıttı. "Yeterince adil."

İşini bitirdikten sonra ocağa döndü. Bu fırsattan yararlanarak kumaşı gergin bir şekilde çektim ve önümü kaplayan görüntüye baktım.

Son derece ateşli, çok daha iri ve kaslı bir Süpermen'di ama yüz hatları biraz daha yaşlı ve erkeksi idi. İmzası niteliğindeki saçlarının kenarları bile biraz kırışmıştı.

"Üzerinde Süpermen yazan özel bir kapüşonlu sweatshirt aldın mı?"

Mac omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Hey! Saçları daha çok ağarmış. Ben o kadar yaşlı değilim."

Kendime biraz pay çıkarma fırsatı bulduğumu hissederek, her zamanki tek kaşını kaldırışını taklit ettim. "Benden çok daha yaşlı olduğun için kolay bir hata."

"Böyle devam edersen seni dizlerimin üzerine atma tehdidimi yerine getireceğim *ufaklık*" diye hırladı.

Mutfak taburelerinden birine tırmanarak bakışlarımı gizledim, kapüşonlu kumaşın artık şımarık olan meme uçlarımı örtecek kadar ağır olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Tanrıya şükür öyleydi.

Dikkatini ocağın ayırmadan, arkasını dönmeden, "İkisinin de lezzetli küçük meyveler gibi sert olduğunu bilmek için onları görmeme gerek yok," dedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken gözlerim büyüdü. Adamın zihinleri okuyor gibi görünmesi gerçekten rahatsız ediciydi.

Hâlâ arkası dönükken tekrar konuştu. "Bu Kal-L. Süpermen'in Rus versiyonu."

Kapüşonluya tekrar baktım. Böylesine özlü bir Amerikan süper kahramanının Rus versiyonu olduğunu düşünmek tuhaftı.

Elinde bir tencere tutarak bana doğru döndü. Gümüş bir kepçeyle parlak morumsu bir çorbayı iki büyük kaseye kaşıkladı. Sonra ortasına biraz ekşi krema koydu ve kaseyi bana doğru kaydırmadan önce taze dereotuyla süsledi.

Kaşığımı elime aldım ve spekülatif bir şekilde çorbaya baktım. "Bunu sen mi pişirdin?"

Üzerine siyah bir tişört geçirdikten sonra yanıma oturdu. "Ben övgü alamam. Bunu Four Monks'un şefi hazırladı. Gerçi vaktim olduğunda iyi pancar çorbası yaparım. Uzaya giden ilk insan olmadan önce Baykonur'da Yuri Gagarin'e servis edilen tarifin aynısını kullanıyorum."

Borscht.

Alternatif bir Rus DC Comics evreni.

Kozmonotlar uzayda.

Zihnim tanıdık olana yöneldiği için suçlu olsa da, her şeyin biraz tuhaf olduğunu düşündüğüm için kendimi iğrenç bir Amerikalı gibi hissetmemek zordu.

Biftek

yahnisi.

Süpermen.

Buzz Aldrin.

Başını salladı. "Sevmiyor musun? Soğuk mu tercih edersin? Şahsen ben sevmiyorum ama sizin için soğutabilirim."

Hayalimden sıyrılıp kaşığımı çorbaya daldırdım ve yudumladım. Dudaklarım büzüldü.

Güldü. "Ekşi olabileceği konusunda seni uyarmayı unuttum. Sonradan edinilen bir tat." Ağzımı kapattım ve ben de güldüm.

Sonra hatırladım.

Kaşığımı yere atarak tabureden indim ve bir daire çizerek döndüm-arıyordum.

Mac ön kolunu taburesinin arkasına yasladı. "O kadar da kötü değil, değil mi? Bu mu?"

" nerede? Çantama ihtiyacım var. Gitmem gerek."

Benimle yüzleşmek için ayağa kalkarken kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "I

Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

Kanepeye doğru koştum, arkaya doğru eğilerek atılmış battaniyemin ve minderlerin altına baktım. "Dikkatimi dağıttın. Çok zekiceydi ama işe yaramadı. Evli olduğunu biliyorum!"

Kalçasını tezgâha yasladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama evli değilim."

Bir kanepe minderini fırlattım. "Beşiğin olduğu çocuk odasını buldum.

Çantam nerede?"

"Çantanız burada değil."

Doğrulurken nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Lanet olsun."

Mac omuz silkti. "Öyle olsa bile bir yere gitmiyorsun. Bunu zaten açıkça belirttim."

Onun şekline uydu ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni esir tutmaya niyetli olduğunu öylece ilan edemezsin. Yasalar var. Kardeşim bir polis, hatırladın mı?"

Sesi çakıllı bir tona alçaldı. "Hatırlıyorum."

Oops.

Kollarımı yavaşça indirirken omuzlarım çöktü. Ellerimi önümde kavuşturarak "Özür dilerim." dedim.

Bakışları daraldı. "Senin hatan olmayan şeyler için çok özür diliyorsun."

Kapüşonumun manşetlerini çektim ve bakışlarımı kaçırdım. "Böylesi daha kolay."

Bana doğru bir adım attı ve çenemi kavrayarak beni kendisine dönmeye zorladı. "Tıpkı herkesin sana Bebe yerine Phoebe demesinin daha kolay olması gibi, ki bunu tercih ettiğini biliyorum."

Yalan söylemek ve hoşuma söylemek için ağzımı açtım. Beni durdurdu. "Bana yalan söyleme."

Dudaklarımı kapattım, dişlerimin arasında emdim. Bu doğruduydu, Bebe'yi tercih ediyordum, her zaman da öyle olmuştu.

Eli çenemi kavrayacak şekilde kaydı. "Annenle baban ne zaman öldü?" Kalbim küt küt atmaya başladı. "Öldüklerini kim söyledi?"

"Sen . Onlardan geçmiş zamanda bahsettiniz."

Elini silktim. "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum. Beni yalancı, hilekâr bir piç olmadığına ikna etmeye çalışıyordun."

Başını öne eğdi. "Benim silahlara erişimi olan güçlü bir Rus suçlu olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Beni öldürecek olsaydın, arabana ilk çarptığımda bunu yapardın diye düşündüm." Yanılmadığımı umarak dudağımı ısırdım.

Göz kırptı. "Zeki kız." Sonra elimi tuttu ve beni koridordan çocuk odasına doğru çekti. "Tamam, zeki kız. Sana bunu kanıtlamama izin ver."

Oldukça çıplak olan çocuk odasının içinde, genç bir çiftin fotoğrafı dışında duvardaki tek sanat eseri olan çerçeveli bir doğum belgesini işaret etti. "Bu benim yeğenim Yuri ve kız arkadaşı Heather."

Sertifikada bebeğin adı Stephan Yurovich Miloslavsky olarak listelenmiştir. Babası Yuri Stephanovich Miloslavsky ve annesi Heather Doe olarak listelenmiştir.

Kendimi azarlanmış hissederek usulca sordum: "Yani yeğenin ve kız arkadaşı burada mı yaşıyor?"

Dudakları inceldi. "Tam olarak değil. Yeğenim... üç ay önce öldürüldü."

Doğum belgesine doğru başını salladı. "Doe belli ki Heather'ın gerçek adı değil, bir ay erken doğuma girdiğinde hastaneye bir isim vermeyi reddetmiş. Stephan prematüre doğmuş ve vücudunda kokain varmış."

Elim kalbime gitti. "Bu korkunç bir şey."

Beni odadan çıkardı ve koridordan oturma odasına götürdü.

"Küçük adam güçlü. Stephan bir savaşçı. Annesi doğumundan kısa bir süre sonra kayboldu, bu yüzden onu kendi çocuğum gibi yetiştiriyorum."

Bu uzun boylu, kaslı, dövmele, süper korkutucu, pis konuşan adamı küçük bir bebeğin babası olarak hayal etmek zordu ama hayal ettiğim anda kalbim eridi.

Gözlerim yaşardı. "Bu çok tatlı." Başka ne bilemediğimden, her zamanki anlamsız ama kibar cümleyi kurdum. "Bir gün onunla tanışmayı çok isterim."

"Onun yeni dadısı olacağına göre, kesinlikle olacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

MAC

Seşiğin üzerinden birkaç adım geri gitti ve sonra kaçtı.
Fazla uzaklaşamayacağından emin bir şekilde, sakince peşinden yürüdüm.

Kütüphanede dolaşırken onu asansörde buldum.

Yaklaştığımda döndü, ancak asansör düğmesine birkaç kez basarken hızla bana sırtını döndü.

Omzumu kütüphane kapısına yasladım ve kollarımı kavuşturdum.
"İstedığın kadar zorlayabilirsin. Gelmeyecek."

Omuzları çöktü. "Lütfen kodu girebilir misiniz ya da ne yapmanız gerekiyorsa onu yapar mısınız?"

"Hayır."

Burnunu çekerken başını eğdi. "Lütfen," diye fısıldadı usulca.

"Peki senin planın ne? Çıplak ayaklarınla, parasız ve korunmak için sadece benim kazağımla karda yürümek mi?"

Tekrar kokladı. "Four Monks'un büyük bir kulüp olduğunu duymuştum.
Bana yardım edecek birini bulacağım."

Kapı pervazını iterek ona doğru yaklaştım. Kolumu kaldırarak, nemli altın dalgalar halinde omuzlarının hemen altına kadar sarkan uzun, yumuşak saçlarını okşadım.

"Hayır, küçüğüm. Sana yardım edecek kimse yok."

Kollarını beline sararken dokunuşumdan kaçarak yanımdan uzaklaştı.

Sonunda, güvenli bir mesafe olduğunu varsaydığı yerden bana doğru döndü. "Yeğeninizin dadısı olamam. Zaten kardeşimin üvey oğluna dadılık yapıyorum."

"Gerçekten mi? Peki kardeşin sana ne kadar ödüyor?"

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken kaşları çatıldı. "Ailemiz öldükten sonra bana yük olduğu için ona borçluyum. Ve bana sağladığı yiyecek ve barınak için minnettar olmalıyım."

Sağ elim yanımda yumruk oldu, monoton, neredeyse prova edilmiş cevabı karşısında göğsüm sıkıştı. Sanki bu onun içine işlenmiş ya da dövülmüş gibiydi.

Son zamanlarda, öldürttüğüm herkes sadece bir iş meselesiydi. Kişisel bir şey değildi. Yüksek rütbeli bir mafya babası ve Dört Keşiş'in kamuya mal olmuş yüzlerinden biri olarak, artık ellerimi nadiren kirletiyordum. Tetiği çektikten sonra başka bir insanın gözlerindeki ışığın gidişini şahsen izlemeyi dört gözle beklemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Farkında olsun ya da olmasın, kardeşinin bu dünyadaki zamanı kısılıyordu.

"Şimdi bana borçlusun ve ben de bu borcu tahsil ediyorum. Kardeşin bunu kabul etmek zorunda kalacak."

Gözleri yaşlarla doldu, ayağını arkasına doğru çekerek bir kez daha boşuna koşmaya hazırlandı.

Yaklaştım. *"Tebe pridetsya nauchit'sya govorit' po-russki."*

Ayağını bir adım daha geriye kaydırırken arkasına baktı. "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Onun geri çekilişine kendi ilerleyişimle karşılık verdim. "Rusça konuşmayı öğreneceksin dedim."

Başını iki yana salladı. "Yeğeninin dadısı olamam. Kardeşim bir polis ve sen de... sen... yapamam. Eğer sigorta kazayı karşılamazsa, sana bir şekilde geri ödeyeceğim. Söz veriyorum."

Oturma odasına doğru geri geri giderken onu takip etmeye devam ettim. *"U menya yest' neskol'ko kreativnykh sposobov pogasit' svoj dolg. Nyanya - eto tol'ko nachalo. Ne mogu dozhdad'sya, kogda tvoy krasivyy rot budet umolyat' menya trakhnut' tebya."*

Tökezledi ve ilerlememi engellemek için zayıf bir girişimle mutfak adasındaki taburelerden birini önüne çekerken hızla kendini düzeltti. "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Tabureyi kenara ittiğimde tabure yere düştü. "Bana borcunu birçok şekilde ödeyeceğini söyledim. Özellikle o güzel, yetenekli ağzınla."

Açık konuşmak gerekirse bu, az önce söylediklerimin daha az açık bir tercümesiydi.

Gözleri büyüdü. "Bunu yapamazsınız. Kanunlar var. Çektiğiniz videoyu silmeniz ve ağabeyim polis teşkilatının geri kalanıyla birlikte gelmeden önce beni bırakmanız gerek-"

Bir hırıltıyla saldırdım.

Çılgılık attı ve kaçmak için döndü.

Çok geç kalmıştı.

Onu başının arkasındaki saçlarından yakaladım.

Tutuşumu açmak için kolları havaya kalktı.

Onu pencerelere doğru sürüklemek için tutuşumu kullanırken yumruğum daha sıkı büküldü. Altın şam perdelerini kenara iterek onu daha yakına çektim.

Astor Caddesi'ne bakan pencereden bakarken avuçlarını cama dayadı.

Vücudumu sırtına bastırarak onu hapsettim. Eğilerek kulağına seslenirken sesim sert ve acımasızdı, "Polis nerede, *kukolka*? Söyle bana."

Geri itmeye çalıştı ama ona izin vermedim. "Kes şunu."

Derinleşen alacakaranlıkta sokak lambaları teker teker yanarken ikimiz de caddeye baktık. Birazdan limuzinler ve lüks arabalar oyun masaları açıldığında valemiz için sıraya gireceklerdi ama şimdilik her şey sessiz ve sakindi.

"Kazadan bu yana saatler geçti. Yanıp sönen ışık görüyor musunuz? Ekip arabaları nerede?"

Parmakları soğuk camın üzerine yayıldı ve nefesi puslu bir sise neden oldu. "Telefonumu aldın. Kardeşim nerede olduğumu bilmiyor. Muhtemelen çok endişelenmiştir-"

Yumruğumu cama vurdum, camın takırdamasına ve onun haykırmasına neden oldum. "Yeter! Güven bana, küçüğüm. Kardeşin benim kim olduğumu ve senin nerede olduğunu çok iyi biliyor."

Onu arkasını dönmeye sırtını cama yasladığımda, zayıf vücudu benim üstün gücümle boy ölçüşemezdi. Gözlerinin içine bakmak istedim.

Ön kolumu başının üzerine koyarak ona doğru eğildim ve bakışlarımı ona diktim. "Kardeşinin bildiği kadarıyla, şu anda sen

en kötü kabusunuzu yaşıyorsunuz. Öfkemden seni kullanmaları ve istismar etmeleri için adamlarıma fırlattığım için tüm deliklerinin Rus sikiyle ihlal edilmesi. Daha sonra, borcunuzu amcığınızla ödemek için şehrin derinliklerindeki Allah'ın belası bir genelevde kaybolacaktınız."

Yere yığılırken elleriyle kulaklarını kapattı. "Dur! Dur!"

Hiç merhamet göstermeden onu tekrar saçlarından yakaladım ve ayağa kaldırdım.

Kızgınlığımla Rus aksanım derinleşerek gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü. "Kardeşin seni kaderine terk etti. Kim olduğumu ve sahip olduğum gücü biliyor. Güven bana, bebeğim. Onun için risk almaya değmezsin. *On ne spaset tebya ot menya.*"

Dizleri bükülmeden önce hıçkırıklara boğuldu.

Tekrar yere düşmeden önce onu yakaladım ve kollarıma aldım.

Onu karanlık koridordan yatak odama taşıırken narin bedeni hıçkırıklarla sarsıldı.

Kalın İran halısını geçerek doğruca uzak duvara dayalı sayvanlı yatağa ilerledim. Eğilerek elimi dizlerinin altına uzattım ve battaniyenin bir köşesinden tutup onu serin çarşafların üzerine yatıracak kadar geriye çektim.

Hemen yaralı bir fare gibi cenin pozisyonunda yan tarafına kıvrıldı.

Pelüş, kapitone battaniyeyle üzerini örttüm ve gazlı şömineye doğru ilerleyerek ayrılmadan önce onu yaktım.

Mutfağa dönerken hıçkırıkları kulaklarımda yankılandı.

Planladığım şey için ihtiyacım olan malzemeler hazırды.

Buzdolabından tereyağı, yumurta ve tam yağlı sütü çıkardım. Bir fincan dolusu sütü döktükten ve bir tencereye büyük bir parça tereyağı koyup kısık ateşin altına tuttuktan sonra oturma odasındaki kanepenin diğer tarafındaki dolapların arkasına gizlenmiş bara geçtim. Baharatlı romu seçerek mutfağa döndüm.

Bir yumurtayı kırıp sadece sarısını ayırarak, baharat rafından aldığım tarçın ve vanilya özütü ile birlikte romu iyice çırpıttım. Ardından, yumurta sarısını fazla ısıtmamaya dikkat ederek sütü hazırladığım karışımın üzerine yavaşça döktüm.

Küçük bir çırpma teli kullanarak sütü köpürttüm.

Kalın, soluk sarı sıvı kabarıp köpürürken Phoebe yatağımda ağlıyordu.

Pişmanlık duymayı reddettim.

Bazen zalimlik en iyi iyilikti.

Sahte bir kurtuluş umuduna tutunurken onun için planlarıma direnmesinin bir anlamı yoktu.

Gerçekten de oldukça zarif bir çözümdü. Stephan için bir dadıya ihtiyacım vardı.

Emma ve diğer kızların yardımına güvenmeye devam edemezdim. Stephan tıbben amlandığından ve yenidoğan yoğun bakım ünitesinden çıkabildiğinden beri yardımlarını esirgemiyorlardı. Bir bebeğin, özellikle de annesi tarafından doğar doğmaz terk edilen ve hayatının ilk ayını plastik bir kutuda geçiren bir bebeğin, bir kadının yumuşak ve şefkatli dokunuşuna ihtiyacı vardı. Her ne kadar ifade edemeyeceğim kadar minnettar olsam da, ailemle ilgilenme zamanım gelmişti.

Phoebe'nin yatağını ısıtmak için yakınımda olacağı gerçeği sadece bir bonus oldu.

Tatlı kremli karışımı bir bardağa dökerek yatak odasına döndüm.

Minik bedeni hâlâ yorganın altında kıvrılmış, ağlıyordu.

Kupayı komodinin üzerine koyarak sırtımı yatak başlığına dayayıp yatağın kenarına oturdum. Zayıf direncine rağmen onu kolayca kucağıma çekebildim.

Bardağı elime aldım ve dudaklarına götürdüm. "İç."

Yüzünü omzuma gömdü, tepkisi tenimde boğuklaştı. "İstemiyorum."

"İsteyip istemediğini sormadım. Sana içmeni söyledim. Hiçbir şey yemedin. Bu karnını doyuracak ve uyumana yardımcı olacak."

Parmaklarını yaşlarla dolu gözlerine götürdü. "Ne oldu?"

"Rus penisilini. *Baba Yaga*'mdan kalma eski bir tarif. Adı *gogol-mogol*. Şimdi iç."

Başını sallarken burnunun üstündeki köprü kırıştı. "Susamadım."

Bardağın kenarı dudaklarının hemen altındaydı. "Çok kötü." Fincanı eğdim ve ağzına bir yudum döktüm.

İtiraz edemedi, yutkunduğu anda, onu tekrar içmeye zorladım. Bardağı elimden almak için kollarını kaldırdı ama ben geri çektim. "Eller aşağı."

"Kupayı tek başıma tutabilirim."

"değil. Ağzını aç ve iyi bir kız gibi iç."

Genellikle bir kadına ağızını açmasını söylediğimde, bu bir nezaket eylemi değildi.

Bununla birlikte, onu kucağıma almaktan ve elimden su içmesini sağlamaktan zevk aldığımı fark ettim. Bu, yakında onun her ihtiyacı için tamamen bana bağımlı olmasını planladığımın sadece küçük bir habercisiydi.

Kardeşinin kontrolünü benimkiyle takas edeceği için vicdanım sızlamadı.

Kardeşinin aksine, onu şımartmaya niyetliydim. Kardeşiyle birlikte sessiz bir çaresizlik hayatı yaşadı.

Benimle birlikte, küçük kalbinin istediğı her lükse sahip olacaktı, tabii ki yatağımda tam bir teslimiyet karşılığında.

Torunumun da ona bakacak ve sevecek bir kadını olacaktı. İyi bir plandı.

Yakında bunun en iyisi olduğunu anlayacaktı. Ne de olsa ona başka seçenek bırakmıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

MAC

I asansörü karşılamak için .

Tetya Polina, alışlagelmiş siyah kıyafeti ve sıkı topuzu olmadan ortaya çıktı. Onun yerine tek gümüş çizgisi olan siyah saçları Omuzları serbest ve gevşekti ve ipek bir kaftan giymişti.

Manikürlü ellerini göğsüme koyarak parmak uçlarında yükseldi ve yanağıma bir anne öpücüğü kondurdu. "İyi akşamlar, *sladkiy*. Kazayı duydum. Güvende olmana sevindim."

Hepimizin Polina'ya karşı bir zaafı vardı.

Kan bağıımız olmasa da hepimiz ona kan bağıımız varmış gibi davranır ve onu korumak için canımızı verirdik. Petersburg sokaklarında zor şartlarda yaşayan birçoğumuz için bir kurtarıcı olmuştu. O zamanlar şehirdeki en güçlü Rus mafya patronlarından birinin kız arkadaşıydı ve bu nedenle kimsenin *onun adamlarına* bulaşmamasını sağlayacak nüfuza sahipti.

O olmasaydı on üçüncü yaşımı geçemezdim.

Onu oturma odasına götürürken göz kırparak, "Beni öldürmek için aptalca bir çamurluk kazasından fazlası gerekir," dedim.

Ona bir içki hazırlamak için bara geçtim, o ise zarif bir şekilde kanepeye oturdu, ipek kaftanını ince kalçalarının etrafında yelpazeledi ve kolunu arkaya yasladı. "Eğer buna *aptalca bir çamurluk* çarpması diyorsan, gerçek bir araba kazasına ne diyeceğini düşündükçe ürperiyorum. Boris'ten duydum. Hasarı onarmaya yönelik herhangi bir girişimin kurşun geçirmez zırhı tehlikeye atacağını söyledi. Bu tamamen bir kayıp."

Küçük bir dilim limon kabuğunu buruşturduktan sonra buzun üzerine attım ve soğutulmuş votkayı bardağına döküp ona uzattım. "Boris'e örgüsünü böldüğüm için üzgün olduğumu söyle. Ona arabanın artık hurda olduğunu söyleyebilirdim."

Elimde içkimle kanepede ona katıldım. Bardakları tokuşturduktan sonra ikimiz de yudumladık.

Arkasına yaslandı ve bana eğlenerek bir bakış attı. Ağır makyajı olmasa bile klasik, yaşlanmayan güzelliğiyle çarpıcı bir kadındı. "En azından bir teselli ödülüyle ayrıldığını duydum."

Suskun Serg'in tek kelime etmeyeceğini bildiğimden gözlerimi devirdim. "Var ve Anton dedikodularıyla iki yaşlı kadından daha beterler. Hristiyanlıktaki adı Phoebe Madeline."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Phoebe, yani kız Fransız mı?"

Cevap vermeden önce arka dişlerim bir buz parçasını ezdi. "Fransız isimli bir Amerikalı."

"Ne kadar büyüleyici. Onu tutacak mısınız?"

Votkamı yudumlarken öksürdüm. "Bunu sana sorduran ne?"

Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Lütfen! Siz erkekler bu güzel genç kızları kapma şeklinize bakılırsa kendinizi karnavalda ödül topluyor sanırsınız. Önce Dimitri, sonra Vaska, sonra da aramızda kalsın, durulmadan önce güneşin gökyüzünden düşeceğini düşündüğüm Ivan. Sonra Maxim ve Luka, ki o da karanlık ruh hallerine bir kadın bulamayacağını düşündüğüm bir diğeri."

Elindeki bardakla işaret ederken başını salladı. "Ve şimdi Anton! Benim vahşi Anton'um! Yerleşik bir adam! Güçlü bir rüzgâr onu devirecekmiş gibi görünen bir kız tarafından evcilleştirildi. Brynn onu küçük parmağına dolamış," dedi serçe parmağını kaldırarak.

İçkimdeki buz, küpleri yerleştirmek için yaptığım küçük çalkalamadan dolayı sarsıldı.

Bunu gerçekten düşünmemiştim ama Polina haklıydı.

Arkadaşlarımın çoğu yakın zamanda bir kadınla yuva kurmuştu. Bu çok mantıklıydı. On yılı aşkın bir süredir hepimiz bir imparatorluk kurmaya ve Kuzey Amerika'daki suç ağımızı güçlendirmeye odaklanmıştık.

Artık silah ticareti ve üst düzey sanat eserleri gibi diğer gelir kaynakları üzerindeki hakimiyetimiz tartışılmazdı. Emeklerimizin meyvelerinin tadını çıkarma zamanı gelmişti. Şımartacak ve bakacak bir kadının yoksa milyarlarca dolara sahip olmanın ne anlamı vardı?

Her Rus erkeği, bir kadının sevgisi olmadan yaşanan bir hayatın yaşamaya değer olmadığını söylerdi.

Belki de arkadaşlarımlın bahsettiği bu ev içi mutluluğun bir kısmını yakalama sırası artık bendeydi.

Suçluluk duygusu içimi burktu. Belki de zamanı geçmişti...

ocuk olmasa da yeğenim Yuri, kız kardeşimin zamansız ölümünden sonra onu evime aldığımda henüz ergenlik ağındaydı. Ona daha fazla ilgi gsterseydim ve evime bir kadın getirmeyi düşünseydim, belki de yolunu kaybetmezdi ve bu onun hayatına mal olmazdı.

Ben olsam bebek Stephan'da aynı hatayı yapmazdım.

Arkadaşlarımlı gibi yuva kurma zamanım gelmişti. Ve Phoebe'den daha iyi bir seçim olabilir miydi?

Çocuklara bakma konusunda yetenekliydi ve kendisine bakacak birine ihtiyaı vardı.

Ben o adamdım.

Bu kaderdi. Ve ben kaderle savaşılmayacağını çok iyi biliyordum.

Beni hayallerimden koparan Polina, "Peki bu güzel ama pek Fransız olmayan Phoebe ile tanışacak mıyım?" diye sordu.

Başımı ne eğdim. "Sana onun güzel olduğunu düşündüren ne?"

Alay etti. "Oh, havalı! Seni bel hizanda kanadı kırık kuşları ve pençesi yaralı tilkileri kurtardığın günlerden beri tanıyorum. Oğullarımlı arasında güzel ve yaralı yaratıklara karşı zaafi olan hep sendin."

Beni orada yakaladı.

Omzumun üzerinden başımı sallayarak, "Yatak odasında uyuyor. Diğerleriyle buluşmam ve kumar oynanan kata gidip personeli kontrol etmem gerekiyor. Senin birkaç saat kalıp ona göz kulak olabileceğini umuyordum."

Polina kumandaya uzandıktan sonra tekrar minderlere yerleşti. "Tabii ki. *Game of Thrones* izlemeye devam edeceğim. Ejderhalara bayılıyorum."

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Geçen sezon bok gibiydi."

Bana salladı. "Siz erkekler. Her zaman nasıl biteceğine odaklanırsınız, yolculuğun zevkine değil. Gidin!"

Ayağa kalktıktan sonra başının üstünü öptüm. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Siyah, kaşmir blazer ceketimin içine bzldm, siyah gömleğimin manşetlerini düzelttim ve uyardım, "Televizyonu çok fazla oynatmadığınızdan emin olun.

yoksa Phoebe uyanıp seslenirse ya da yatak odasının kapısına vurursa duymazsınız."

Bana doğru dönerken ön kolunu tekrar kanepenin arkasına dayadı. "Yatak odasında *kilitli* mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Tabii ki."

Kıkırdayarak geri döndü ve kolunu başının üzerinde salladı. "Git! Çok geç oldu ve bu saçmalığı paketinden çıkaramayacak kadar ayığım."

* * *

Odaya girdiğimde Var, "İki SAVAŞÇI, sinirli bir eski Rus generali, Tanzanya'daki o köyden polis ekibinin yarısı ve bir Fas barında yanlış yönlendirilmiş bir sarhoş ve seni neredeyse öldürmeyi başaran Chicago'dan küçük bir kadın," diye güldü.

Yerime oturdum ve bana bir votka doldurmasına izin verdim, onunla birlikte güldüm. "O Tanzanya polis ekibinde sadece dört kişi vardı, bu sayılmaz."

Kadehlerimizi kaldırdık ve kadeh kaldırdık. "Za zdorov'ye!"

"Serg'i beklerken, sinir bozucu diktatörümüz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çatıttım. "İş yapmayı reddettiğimiz kişi mi? Adı neydi onun? Abakar mı?"

Var deri bir portföyü çevirerek açtı. "İşte bu o. Çeşitli ülkelerdeki bağlantılarını kullanarak bazı paravan şirketlerimizi belirsiz evrak düzenlemelerini ihlal ettikleri için ve bu da birkaç milyar dolarlık transferi mahvetti."

Dört Keşiş'in asıl amacı nakit para aklamaktı.

Bunu da paravan şirketler ve offshore banka hesaplarından oluşan karmaşık bir ağ aracılığıyla yaptık. Ne kadar çok transfer, uluslararası banka düzenleyicileri nezdinde o kadar kırmızı bayrak ortaya çıkacaktı.

Yasa dışı paranın kirli sırrı, bankaların genellikle suç ortağı olmaları ve defterlerindeki büyük mevduatlar karşılığında başka bir yol izlemeye istekli olmalarıydı. Şaibeli alışverişler nedeniyle lisansları ABD hükümeti tarafından tehdit edildiğinde daha az işbirlikçi oldular.

İçimi çektim. Stephan'ın ve şimdi de Phoebe'nin yerleşmesi için birkaç sakin ay geçirmeyi umuyordum. "Bir eleme planı yapmamız gerekebilir ve

Çenesini kapatıp işimize karışmaması için *ikna* edilemezse tetiği çekmeye hazırım."

Var başını salladı. "Anlaştık. Ivan şu anda Moskova'da. Amerika'ya dönmeden önce Myanmar ve ardından Gabon'daki banka bağlantılarımızı kontrol edecek. Ne öğreneceğine bağlı olarak daha erken mi yoksa daha geç mi harekete geçmemiz gerektiğine karar verebiliriz."

Tam o sırada Serg içeri girdi ve yerine oturmadan önce Phoebe'nin çantasını bana fırlattı.

Var ona bir shot doldurdu ve şişeyi boşalttı.

Benim gibi batıl inançları olan biri olarak, yeni bir tanesine uzanmadan önce onu masanın altına koydu.

"Ne öğrendin?" Ehliyetini çıkarırken .

Serg, güvenlik şefi olarak kolluk kuvvetlerinde en fazla bağlantıya sahip ortaktı.

Tam adı aslında Phoebe Madeline Brauer'di ve gerçekten de yirmi iki yaşındaydı.

Serg içmeden önce sessiz bir kadeh kaldırdı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağzını sildi. "Bundan hoşlanmayacaksın."

" de söyle."

Cüzdanını karıştırmaya devam ettim, her keşifte daha da sinirleniyordum. Kredi kartı, sağlık kartı ve on dolardan az nakit para yoktu. Telefonu iPhone ya da Android bile değildi.

Çocuklara ve yaşlılara pazarlanan, sınırlı kapsama alanı olan ve interneti olmayan ucuz telefonlardan biriydi. Rehberde hızlıca gezindiğinde sadece erkek kardeşi, yengesi ve muhtemelen çocuğun okulu görünüyordu.

Ne bir arkadaş ne de başka bir akraba.

"Ne tür bir adam bir kadını güvenilmez bir telefon ve parasızlıkla tehlikeli bir şehre gönderir?"

"Pisliğin teki," diye yanıtladı Serg. "Hem de sonuna kadar." Elimde tuttuğum kimliği başıyla etti. "O kızın kardeşi tam bir baş belası. Üçüncü bölgeden Yüzbaşı Thomas Brauer."

Çantasında telefon, cüzdan, bir kafenin kartviziti ve bir tüp renkli dudak nemlendiricisi dışında başka bir şey yoktu.

Serg devam etti. "Adamları ondan nefret ediyor. Bulunduğu yere yalakalık yaparak ve görünüşe göre üstlerinin pisliklerini sorgusuz sualsiz temizlemeye gönüllü olarak gelmiş bir palavracı."

"Yani o kirli."

Serg votka şişesine uzandı. "Dibine kadar kirli. Rüşvet, şantaj, cinayet, uyuşturucu, yerel bir striptiz kulübü için seks ticareti. Aklınıza ne gelirse, açgözlü parmaklarını bu işe bulaştırmış. Ayrıca olaya karışan diğer memurlara rüşvet verdiğine dair bir mil genişliğinde bir belge izi var. Çok dikkatsiz."

Var kolunu deri koltuğunun arkasına yaslariken bakışları düşünceli bir şekilde daraldı. "Nasıl oldu da şimdiye kadar ondan haber alamadık?"

Serg omuz silkti. "Çok küçük çaplı. Rozeti olan bir sokak serserisi. Hâlâ Vaska ve Maxim'den haber bekliyorum ama onların da onu tanıdığından şüpheliyim."

Çantayı masanın üzerine attım. "Kız kardeş hakkında bilgi var mı?"

"Kaynaklarımın yarısı onun bir karısı olduğunu bile bilmiyordu. Diğer yarısı ise onu sadece karısı karakola geldiğinde arabanın arka koltuğunda ara sıra görmüştü. Karısı, Helen, başka bir iş parçası. Görünüşe göre önceki evliliğinden on iki yaşında evde eğitim gören bir çocuğu var. Çocuğun akli dengesinin yerinde olmadığına ve anti-sosyal davranışları nedeniyle ilaç tedavisi görmesi ya da akıl hastanesine yatırılması gerektiğine dair sayısız tıbbi rapor var ama kadın bunu reddediyor."

Var kollarını masaya dayadı. "Çocuğu sizden kurtarmak için yatılı ücretsiz iş gücünüz varken neden pahalı ilaçlara para ödeyesiniz ki?"

Çenem sıkıldı, yumruğum kadehi sıkıca kavradı. "Bedava iş gücü mü?"

Var bana hızlı bir bakış attı. "Son poker turnuvasında ona bahis oynadıktan sonra bize çeyrek milyon borcu olan yargıcı biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Kardeşler hakkında neler öğrenebileceğini öğrenmek için ona güvendim. Silahları gördüğüne göre, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamanın akıllıca olacağını düşündüm. Ailesi o on beş yaşındayken ölmüş. Yaya geçidinde bir iş kamyonu çarpmış. Görünüşe göre, reşit olmadığı için sadece Phoebe'ye yüklü bir yasal ödeme yapılmış. Yirmi iki yaşındaki erkek kardeşine değil."

"Lanet olsun. Bunun nereye gittiğini biliyorum."

Var beni işaret etti. "Adama bir ödül verin. Tahmin ettiniz. Erkek kardeşi kendisini kız kardeşinin vasisi ilan etti ve her kuruşunu çaldı. Onu okuldan aldı ve anladığım kadarıyla o zamandan beri psikopat üvey oğluna ücretsiz yatılı hizmetçi ve dadı gibi davranıyor."

Dikkatimi tekrar Serg'e çevirdim. "Aile içi şiddetle ilgili polis raporu var mı?"

Gözlerini ovuşturdu. "Neden sorduğunu bilmek istiyor muyum?"

Sessiz kaldım. Odadaki gerginlik artmıştı. Azılı suçlular olabilirdik ama kadın ve çocuklarla aramıza çizgi çekerdik. Bu yüzden seks ticareti ya da uyuşturucuyla doğrudan ilgilenmiyorduk.

"Hayır. Hiç yok. Kardeşi raporları gömmüş olsa bile, bir iz bulabilirdim. Hiçbir şey yok."

"Kardeşi, kız kardeşinin elimizde olduğunu biliyor mu?"

Var votka şişesine uzandı ve hepimize birer kadeh daha doldurdu. "O biliyor. Dimitri'ye ulaştı ve eğer kazanın senin hatan olduğunu söylemezsek ve o boktan arabasını son model bir Escalade ile değiştirmezsek Four Monks'a polis baskını yapacağına dair üstü kapalı tehditler savuracak kadar aptalmış."

Kaşlarım çatıldı. "Phoebe hakkında bir şey yok mu?" Serg ve Var birbirlerine baktılar.

Öne doğru eğildim. "Anlat bana."

Serg boğazını temizledi ve Var'la bir kez daha baktı. "Anlaşmayı tatlıya bağlamak için kız kardeşini istediğin süre boyunca sana vermeyi teklif etti, istediğin zaman geri vereceğini söyledi..." Boğazını tekrar temizledi. "Onunla işim bitti."

Phoebe'ye karşı hemen korumacı hissetmesem bile, bırakın savunmasız bir kadını, bir köpeği bile o eve geri göndermem mümkün olmazdı.

Bir kereliğine de olsa hayatımı zorlaştırmaya hazırdım.

Bir Chicago polis memurunu, rozeti olan düşük seviyeli bir suçlu bile olsa, öldürmek zordu, özellikle de rütbeli bir memuru. Sadece polis teşkilatından ve politikacılardan değil, içeriden aldığı bilgilerden yararlanan suç örgütlerinden de tepki alma riski vardı.

Yine de umurumda değildi.

Var masanın üstüne vurdu.

Sanki düşüncelerimin yönünü çoktan sezmiş gibi, "O piçi yakalamak için ihtiyacımız olan tüm kanıtları toplamak iki saatten az sürecek. Bu, onun ölümüyle ilgili kılıç şakırtılarını susturacaktır."

Serg başıyla onayladı. "Kardeşinin tutuklanması için maaş bordromuzdaki üstleriyle gerekli ayarlamaları yapacağım. Eğer onu yakalarsak daha temiz olur.

ve sonra bir *aile dostunun* onu hücresinde bıçaklamasını sağlayın. Daha az geri tepme olur."

Var dizüstü bilgisayarını açtı. "Phoebe'nin yasal anlaşmasından kalan hesaplarından birinde hâlâ bir milyonun biraz altında para var. Onu ondan kurtaracağım. Bu onun savaşmak için kaynaklarını azaltacaktır. Özellikle de diğer suç örgütlerine onunla çalışmamalarını söylediğimizde."

"Onun adına ama benim kefil olduğum bir hesaba yatırın. Benim bilğim olmadan paraya erişmesini istemiyorum. Hazır elin değmişken, o piçin diğer hesaplarını da temizle."

Onu ağabeyinin pençesinden kurtarmak için benimkini terk etmesini sağlamak benim ihtiyaçlarıma uygun değildi.

Ve kardeşin fonlarını kesmek, biz onunla ilgilenmeden önce misilleme yapma kabiliyetini azaltacaktı. Suç örgütlerinin paraya, ateşin oksijene ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı. Birini keserseniz, diğeri boğulur ve ölür.

Var gülümsedi ve kadehini bir kez daha kaldırarak, "İşim bitti say, yoldaş," dedi. "İşim bittiğinde, çorap alacak kadar bile parası olmayacak."

Serg ve ben de ona katıldık. Birinin tek başına kadeh kaldırmasına izin vermek kötü şans getirirdi.

Yumruğumu sıktım. "Bunu bir öncelik haline getir. Tetiği çekeceğimiz zaman için her şeyin hazır olmasını istiyorum."

Ne zaman, eğer değil.

"Bu hafta bitmeden adamın ölmesini istiyorum."

BÖLÜM 17

PHOEBE

I çıplaktı.

Aman Tanrım.

Yabancı bir yatakta çıplaktım.

Nefesim hızlı ve zor geliyordu, zar zor uyanan beynim

Yukarı.

Sadece yabancı bir yatakta çıplak değildim.

Onunla yabancı *bir* yatakta çırılçıplaktım.

Sırtımı saran ağır koldan uzaklaşmaya çalışırken sırtım kaskatı kesildi.

Belimin üzerinden.

Kavrayışı beni kendisine daha da yaklaştırmak için sıkılaştı. Çıplak teni sırtım boyunca sıcacıktı, sert aletin hatasız baskısı belime doğru itiliyordu. "Hareket etmeyi kes."

Komutunu duymazdan gelerek yatağın diğer tarafına yuvarlandım ve battaniyeleri çeneme kadar çektim. "Yaptınız mı? Yaptık mı?"

Hatırladığım son şey, bana içirdiği ılık sütü içtikten sonra yorgunluğa yenik düştüğümdü.

Sırt üstü yattı ve kollarını başının altına sıkıştırdı.

Yorganı büyük ölçüde yanıma çektiğim için battaniye kalçalarına kadar inmiş, çıplak göğsünü ve dövmelelerini, özellikle de göğsünün üzerinde eski Sovyetler Birliği'nin çift başlı kartalı olan dövmeyi tamamen ortaya çıkarmıştı.

"Daha kötü niyetlerime rağmen uyumana izin verdim. Buna ihtiyacın vardı."

Battaniyenin altına bir göz attığımda gerçekten de tamamen çıplak olduğumu gördüm. "O zaman neden üzerimde hiç kıyafet yok? Ne oldu da

"Giydiğim ödünç kapüşonu mu?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı ve beni altına çekerek kollarımı başımın üzerine sıkıştırdı.

Boynumu öpmek için başını eğdi ve "Dün gece seni becermeyecek olmam, kendimi senin yumuşak teninin zevkinden mahrum bırakacağım anlamına gelmiyordu" dedi.

Kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırırken dudakları göğüslerimin üst kısmını öpmek için hareket etti.

Kalbim daha hızlı atıyordu, panik başlamıştı. Kollarımı çektim ama onun tutuşu çok güçlüydü. "Bırak beni."

Elini kalçamın üzerinde gezdirdi. "Hayır."

Aleti uyluğumun iç kısmını dürttü.

Mücadele ettim. "Hayır demene izin yok! Bununla ilgili her şey yanlış."

Kıkırdadı. "Bebeğim, sen bir yetişkinsin. Yetişkinler buluşur ve sevişir. Genellikle birbirlerinden birkaç saat sonra. Çiğnediğimiz tek yasa İncil'dir."

Şimdiye kadar hayatımdaki hiçbir şey beni onun gibi kendinden emin ve saldırgan bir adamla başa çıkmaya hazırlamamıştı. Toyluğumu ve deneyimsizliğimi gösterdiğimi biliyordum, ama ona teslim olmanın benim sonum olacağı korkusundan kurtulamıyordum.

"... benim için çok erken ve çok hızlı."

Ben hareketsiz kalana kadar kavrayışını sıkılaştırdı. Yoğun zümrüt bakışları bana odaklandı. "Şşşt, bebeğim. Sana söz veriyorum, sen istemedikçe seni sikmeyeceğim. Şimdilik yeni oyuncağımla oynamama izin ver."

Oyuncak olarak adlandırılmak

aşağılayıcı olmalı. Aşağılayıcı olmalı.

Dizimi kaldırıp kasıklarına vurmamı sağlamalı. Kulağa kirli, seksi ve ateşli gelmemeli.

Ve kesinlikle doğrudan amıma sıcak, titreşimli bir vızıltı göndermemeliydi.

Her düzensiz nefes alışımında, dikleşen meme uçlarım göğsündeki kıllara sürtünüyordu. Bacaklarımın arasında büyüyen tepkiye rağmen, ona teslim olmamın hiçbir yolu yoktu.

Benim için çok korkutucu, çok tehlikeli, çok göz korkutucuydu.

Cevap vermeyince dilinin ucunu dudağımın üzerinde gezdirdi. "Tabii ki bu seni ikna etmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyor."

Başımı çevirdim ve vücudum titrerken gözlerimi sıkıca kapattım.
"Bana bak," diye emretti.
Gözlerimi kapalı tuttum.
Kalçalarını benimkilere doğru itti.
Gözlerim fal taşı gibi açıldı.
Sıcak eli göğsümü avuçlamak için hareket etti. "Daha iyi. Şimdi benden sonra tekrar etmeni istiyorum, *dobroye utro*."
Kaşlarımı çattım, *beni sik* demem için kandırdığından endişelendim. "Bu ne anlama geliyor?"
Burnumun ucuna dokundu. "Çok şüpheli. Günaydın demek.
Şimdi , *dobroye utro*." "Do
bray oo tra."
"Aferin kızıma. Şimdi söyle, *potseluy menya*."
Başka seçeneğim olmadığı için geldiğince tekrarladım. "Pot soul meen ya." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Zevkle."
Dudaklarımı yakalamak için başını hareket ettirdiğinde, tam zamanında başımı çevirdim. "Ne yapıyorsun?"
"İstedığın gibi seni öpüyorum."
"Hiç adil değil. Söylediğim şeyin bu olduğunu bilmiyordum!"
Omuz silkti. "Yeni *pozisyonunuz* için daha fazla Rusça öğrenmeniz için bir neden daha..."
Sıkılmış dişlerimin arasından başımı yana çevirerek konuştum. "Seni öpmeyeceğim."
Bileklerimi serbest bırakırken vücudu benimkinin üzerinde kaydı. "Teknik olarak, seni nereden öpmem gerektiğini söylemedin."
Ağzı karnımın üzerinde hareket etti, eli sağ dizimi açmadan önce uyluğumun üstünü okşadı. Diliyle, klitorisime ulaşana kadar dikiş boyunca baskı uyguladı.
"Olmamalıyız... oh!"
Dilinin ucu, tepenin üzerinde hızla ileri geri hareket etmeden önce yumrunun etrafında döndü, sadece tüm hareketi tekrarlamak için. Bu girdaplı bir gelgitti ve dilinin her hareketi beni tepeye daha da yaklaştırıyordu.
Sıcak nefesi bacağımı okşadı. "Söyle bana, bebeğim. Daha önce başka bir erkek senin bu güzel amını öptü mü?"
Dudağımı ısırdım. Zaten bu adamla başımı suyun üstünde zar zor tutuyor olmam yeterince kötüydü.

Daha yaşı, daha güçlü, daha zengin ve çok daha kendinden emin ve dünyevi biriydi. Tehlikeli bir şekilde korkulan Rus suçlu olayından bahsetmiyorum bile.

Peki ben kimdim? Yetim, evde eğitim gören, pasaportu bile olmayan ücretsiz bir dadıydım.

Hiç erkek arkadaşı olmamış bir bakireyi eklemek sadece tepedeki aşağılayıcı FML kirazı olurdu.

Yalan söylememe fırsat vermeden dişlerini tenimde gezdirdi. "Bana yalan söyleme." Ciğerlerime zorla hava çektim. "Yalan söylemeyecektim," diye yalan söyledim.

İki orta parmağını amımın üzerinde gezdirdi, sonra bileğini avuç içi kadar yukarı çevirdi ve iki parmağını da içime soktu. "Ben bir kumar kulübü işletiyorum. Birinin ne zaman yalan söyleyeceğini bilirim." Parmakları içime girip çıkıyordu.

Sırtım kamburlaşırken başımı yastığa bastırdım. Tırnaklarım çarşafı tırmaladı. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Parmaklarını ilk soktuğunda acı ve baskı vardı, ama bir şekilde acı doruğa ulaştı ve bu sıcak, tepeye çıkan zevke dönüştü.

Sol bacağım dizimden bükülerek omzuna yaslandı. İhmal ederek yalan söyledim. "Bana böyle şeyler sormamalısın."

İşe yaramadı.

Ağır bedeni ileri doğru fırladı.

Kalçam bacaklarının arasına girerken, sağ elinin parmaklarını içimde tutmaya devam etti.

Sol ön kolunu başımın üzerine dayayarak bana ters ters baktı. "*Soruyorum* çünkü tenine dokunmuş ve öpmüş tek erkek olma fikrini saplantı haline getirdim. *Soruyorum* çünkü şu anda benim olduğumu düşündüğüm amcığa göz koymuş başka bir erkeğin bu dünyada dolaşılıyor olma ihtimali beni öylesine kutsal olmayan bir öfkeyle dolduruyor ki, sırf onun şahdamarını çıplak ellerimle koparmanın zevkine varmak için kitaları aşabilirim."

Tüm bu süre boyunca parmaklarını acımasızca daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde içime soktu, sesi gittikçe şiddetlendi.

Ellerim omuzlarına yapıştı ve kalçalarım, vücudum sert tepki verirken bile, elinin şiddetli itişini tamponlamaya çalışmak için boşuna bir girişimde yükseldi.

Bir yandan da aklım onun dengesiz ve sahiplenici ses tonunda dönüp duruyordu.

Umutsuzca bunun sadece bir rol olduğunu, erkeklerin yatakta kadınlara söylediği bir şey olduğunu düşünmek istiyordum ama öyle olmadığını biliyordum.

"Bir cevap istiyorum. Şimdi. Sana dokunan tek erkek ben miyim?"

Pervasız, aptal gurur, mantığım üzerindeki hakimiyetini bırakmıyordu. Bir kez daha tedbirli davrandım. "Sen ilksin."

Kendisinin ilk olduğunu *ama son olmayacağını* ima ettiğimi fark eder miydi?

Vahşi bir hırıltıyla geri çekildi.

Cevap hayırdı, özlememişti.

Sanki gerçekten sadece bir oyuncak bebekmişim gibi beni yüzüstü çevirdi. Beni dizlerimin üzerine geri çekmek için saçlarımı kavradığı elinin şiddetli çekişinin acısıyla gözlerim yaşardı.

Arkama geçip kalçalarımı kavradı. "Oyun mu oynamak istiyorsun, küçük kız? Hadi oynayalım."

Kolunu kaldırdığını görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda gözlerim büyüdü.

Çok geç kalmıştım.

Yassı avucu kıcıma indi, yanağımda beyaz, sıcak ve yayılan bir acı patladı. Haykırdım ve öne doğru düştüm.

Saçlarımı tekrar geriye doğru çekti. "Oynamak isteyen sendin. Bu oyunun adı Sonuçlar."

Avuç içi diğer yanağıma düştü. "Dur!"

Yalvarışıma aldırmadan her bir yanağıma birkaç kez şaplak attı, her bir açık avuç içi darbesi bir öncekinin sıcaklığını artırarak tenim yanana kadar devam etti.

"Sorun ne, Bebe?" diye sorduğunda sesi sanki taş çiğniyormuş gibi çıkıyordu. Başlattığın oyunu beğenmedin mi?"

"Hayır," diye inledim. "Acıyor."

Parmaklarını saçlarımda dolaştırarak beni dört ayak üzerinde durmaya zorladı. "Güzel. Belki bir dahaki sefere bana yalan söylemek ya da saygısızca bir yanıt vermek istediğinde bunu hatırlarsın."

Ağlamalarımı bastırmak için dişlerim yastığın yumuşak tüylerine gömüldü.

Sonunda "Dersini aldın mı?" diye sormadan önce beni birkaç kez tokatladı.

"Evet," diye burnumu çektim.

Elinin hafif nasırlı sertliği, cezalandırılmış tenimin üzerinde daireler çizerek beni rahatlattı. Eğildi ve sırtımın alt kısmına bir öpücük kondurdu. "Aferin kızıma."

Elini bacaklarımdan arasına sokarak onları açmaya zorladı. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken utancımdan boğuldum. Öncekinden daha da ıslanmıştım.

ve şimdi bunu bilecekti. Benim neyim vardı böyle?

Sanki sırf öfkesini haykırsın ve bana hükmedebilsin diye onu kızdırmak istiyordum.

Parmaklarını arkamdan içime soktu.

"Henüz satın almadığım için şanslısın, yoksa dersini aldığından emin olmak için bu sevimli deliğe zorla metal bir popo tıkacı sokacaktın," diye tehdit etti, diğer eli ağrıyan yanaklarımı açtı ve kırımın sıkıca büzülmüş girişiyle alay etti.

İçime bir şey koymasını fikrine karşı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Göt.

Bu adam için dadı olarak çalışmak gibi bir niyetim olmadığından ve Elime fırsat geçtiği anda ondan olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde ters yöne kaçmak istesem de akıllıca dilimi tuttum.

Parmaklarının gücüyle kalçalarımı sallarken sikinin uzunluğu kalçamın arkasını yakıyordu.

Çok geçmeden kendimi daha fazla tutamadım. Bir okyanus dalgası yükselip yükselip yükseldiğinde meydana gelen o garip gerilim boşalmasını arzuluyordum

-Sonra nihayet kırıldı ve tatmin edici, gök gürültülü bir kükremeye kıyıya çarptı.

Serbest bırakıldığımı haykırdığımda bile parmaklarını sokmaya devam etti, uçlarını içimde tam doğru noktaya vurmak için kancaladı. Beni zevk eşiğini geçip acıya itiyor, ancak daha keskin, daha keskin kenarlı bir zevk keşfediyordum.

Gevşediğim anda beni sırtüstü çevirdi ve omuzlarımın üzerine oturttu. "Ağzını daha iyi kullanmanın zamanı geldi."

Beni yine o kalın boyuyla boğmaya mı çalışacaktı?

Sol elini yatak başlığına dayayarak kalçalarını kaldırdı ve shaftını şaşırtıcı bir şiddet ve hızla çalıştırırken üzerime eğildi. "Ağzını aç."

Başka türlüünü yapamayacak kadar korkuyla büyülenmiş bir halde itaat ettim.

Gırtlaktan gelen bir bağırısla, sıcak menisini dilimin üzerine bıraktı ve boğazımın arkasına çarptı. Öğürme refleksim, yutamadan önce boğazımın derinliklerine kaymasını engellemek için boğaz kaslarımı sıktı.

Bunu yaptığım an, altından kayana kadar kıvrandım. Yataktan çıplak bir şekilde tökezleyerek çıktım, attığı kapüşonluyu gördüm ve hızla başımı içeri soktum, sonra kollarımı içeri ittim.

Parmağım ile onu işaret ederken titriyordum. "Bu olmamalıydı ve bir daha *asla* olmayacak."

Bir kez daha kollarını başının arkasına koyarak sırt üstü yattı, hâlâ yarı sert olan siki kalçasına yakın duruyordu. "Yalan söylediğin için aldığın son ceza yüzünden kışın hâlâ kıpkırmızı ve şimdiden bir tane daha istiyorsun."

Kollarım arkamda uçarak hâlâ acı veren bir sıcaklıkla titreşen kışımı örttü. "Bana bunu yapmayı bırakmalısın."

Mac yataktan gülünce yanaklarım yandı. "Nasıl istersen öyle olsun, Bebe. Görevlerinin bir parçası olarak yatağımı paylaşma fikrine alışman için sana biraz daha zaman vereceğim" -göz kırptı- "görevlerin."

Ayağa kalktı ve odanın içinde çıplak bir şekilde soyunma dolabına doğru yürüdü.

Kaslı sırtına ve sıkı kışına bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Bileklerimi elleriyle tutarken tüm o ağırlığın ve kasların üzerime çökmesi fikri bile amımdaki karıncalanmayı durdurmak için bacak bacak üstüne atmama neden oldu.

O meşgulken, yataktan battaniyeyi kaptım ve iyi bir önlem için gövdemin etrafına sardım.

Dolaptan çıktığında üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve bembeyaz bir gömlek vardı ve pahalı saatini bileğinde ayarlıyordu.

Zümrüt gözleri ve siyah, fırırlı saçlarıyla bir GQ modeline benziyordu. "Yumurtalarınızı nasıl seversiniz?"

Battaniyeyi daha sıkı kavradım ve "Aç değilim" diye mırıldandım.

"Yemek yemelisin. Güzel bir parça esmer ekmek ve tereyağı ile haşlanmaya ne dersin?"

Olası öfkesine karşı kendimi hazırlayarak, "Kardeşimle konuştun mu?" diye sordum.

Dudakları inceldi. "Hayır."

"Onunla konuşmayı reddettiğin için mi yoksa o sana ulaşmadığı için mi?"

Yatak odasını hışımla geçip tam karşımda durdu.

Bacaklarımı saran battaniyenin ağır kıvrımları uzaklaşmak için her türlü şansımı ortadan kaldırdı.

Çarpık bir parmakla çenemi kaldırdı. "Bu sana son uyarım. Bana bir daha kardeşinden bahsetme, anladın mı?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Başımı salladım. "Aferin kızıma."

Şansımı zorladığımı biliyordum ama başka bir seçenek de göremiyordum, "En azından telefonumu geri alabilir miyim?" diye fısıldadım.

Burnundan keskin bir nefes alırken bakışları daraldı. "Az önce ne dedim ben?"

"Ben telefonumu sormadım. Telefonumu istedim."

"Telefonunuzu gördüm. İçine programlanmış numaraların hiçbirine artık ihtiyacınız yok. Size yeni bir tane alacağım."

Gözlerim büyüdü. "Çantamı mı karıştırdın? Nerede o? Onu geri istiyorum."

"Çantanda şu anda ihtiyacın olan hiçbir şey yok. Tüm ihtiyaçlarınızla ben ilgileniyorum. Bir arkadaşım var, adı Brynn, birazdan gelecek. Ben seni alışverişe götürene kadar geçici bir gardırop getirecek."

"Beni alışverişe götürmene ihtiyacım yok. Evde kıyafetlerim var."

Bir kaşını kaldırdı. "Oraya geri dönmene izin vermek gibi bir niyetim olmadığına göre, hayır, yok."

Alarmım arttı. "Beni burada esir tutamazsınız."

Parmak eklemlerinin arkasını yanağımda gezdirdi. "Yerinin artık benim yanımda olduğunu kabullenmeyi öğrenene kadar, evet, yapabilirim."

Battaniyenin fazla kumaşını yumruklayarak geri çekildim. "Belli ki zengin bir adamsın. İstedğin dadıyı tutabilirsin. Neden beni senin için çalışmaya zorluyorsun?"

"Çünkü bana yüz bin dolar borcu olan sensin. Ve her kuruşunu geri ödeyeceksin... birçok yaratıcı yolla."

İçim burkuldu. "Ama sigorta..."

"Her iki araç da imha edilmiş ve kaza alanı temizlenmiştir. Artık herhangi bir kazaya dair kanıt bulunmamaktadır."

Yakındaki doldurulmuş bir sedirin kenarına çöktüğümde dizlerim büküldü.

Kardeşim arabasının gittiğini öğrendiğinde çok öfkelenirdi. En azından tamir edilemeden önce. Mac'e özel Range Rover'ını mahvettiğimi ve ona altı haneli bir borcum olduğunu kanıtlamayacağını söyleyecek kadar aptal değildim.

"Bunun için beni bir fahişeye dönüştüremezsin," diye fısıldadım.

Öfke yeşil gözlerinde parladı ve onları çok benzedikleri zümrüt rengine sertleştirdi. Çenesini sıkarak başımın tepesini öpmek için hamle yaptı. "Senin iyiliğin için, az önce bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Yatak odasının kapısına doğru ve arkasını dönmeden, "Yoga pantolonların soyunma odamda yıkandı ve katlandı. Sana kahvaltı hazırlayacağım ve sonra bir randevu için ayrılmam gerekiyor. Yemek yemeyerek beni daha fazla kızdırma."

Bununla birlikte gitti.

Battaniyeye ve kapüşonluya rağmen üzerimden bir ürperti geçti ve doğrudan kemiklerime gitti.

Param ya da kimliğim
yoktu. Telefonum da
yoktu.

O gittikten sonra kontrol edebilirdim ama oturma odasındaki duvar telefonunun sadece dahili bir telefon olduğundan şüpheleniyordum ve çatı katında başka bir telefon görmemiştim.

Ve kardeşim beni bulmaya çalışmamıştı.

Yeni dadısı olmama hayır cevabını kabul etmeyen güçlü bir Rus mafya patronu tarafından esir tutuluyordum... *diğer taleplerinin yanı sıra.*

Bir umutsuzluk dalgası üzerime çöktü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

PHOEBE

"**I** bu muhteşem saçlara sahip olmak için adam öldürürdüm! Ve rengi. Gerçek bir doğal sarışın bulmak çok nadirdir. Bu mükemmel. Sırrınız nedir?"

Omuz silerken saçlarımı omzumun üzerinden geçirdim. "Sır yok. Sadece Pantene."

Brynn küçük bir bavuldan birkaç kıyafet çıkarırken güldü. "Salonuma gelen kadınların bunu duymasına izin verme yoksa sattığım o süslü şampuanlara fazla para ödemeyi keserler."

Bir yığın gömlek, kot pantolon ve elbiseyi yatağın üzerine yığmasını izlerken itiraz ettim. "Çok nazıksınız ama benim kıyafete ihtiyacım yok."

Elini kalbinin üzerine koydu ve kaşlarını çattı. "Öyle söyleme! Diğer kızlara telefon aldığımı söyleyeceğim için çok heyecanlıyım." Ellerini havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı. "*Çağrı*."

Gerginliğimi ve bilgisizliğimi gizlemek için kapüşonumun ipiyle oynadım. "*Aramakla* neyi kastettiğinden emin değilim?"

Yine güldü. Güzel bir kahkahası vardı. Hafif ve melodikti, tıpkı bir çanın çalması gibi. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlayamıyordum.

Giysileri bir kenara iterek yatağın kenarına oturdu ve öne doğru eğilirken bir dizini бүktü. "Bu biz kızlar arasında bir tür geçiş töreni. Bir noktada, her birimize erkeğimizin arkadaşlarından birinden kıyafet ödünç alıp alamayacaklarını soran rastgele bir telefon beklememiz söylendi."

Kıyafetleri kendimden uzaklaştırırken dehşet içinde geriye doğru çekildim. "Yani... bu Rus erkeklerin kadınları kaçırıp eşyalarından mahrum bırakması kabul görüyor öyle mi?"

Elini ağzına götürdü. "Lanet olsun! Çok özür dilerim! Düşünmeden konuşmak gibi korkunç bir alışkanlığım var. Böyle konuşup seni korkutmak istememiştim."

"Yani kadınları esir tutmayı alışkanlık haline getirmiyorlar mı?"

Dudağını ısırdı. "Buna dürüstçe cevap vermemem muhtemelen daha iyi olur."

Öne doğru eğilerek ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Lütfen! Bana yardım etmek zorundasın. Mac beni rehin tutuyor! Sadece eve gitmek istiyorum."

Brynn ayağa kalktı ve ellerini önünde sallayarak uzaklaştı. "Lanet olsun. Emma'yı getirmem gerektiğini biliyordum. Rus erkekleriyle ilişkilerin nasıl olduğunu anlatmakta benden çok daha iyi."

"Nasıl olduğu umurumda değil. Sadece eve gitmek istiyorum."

Dönüp yatakta yanıma oturdu. "Bunu anlamanın gerçekten zor olduğunu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de ilk başta anlamamıştım ama onlar gerçekten iyi adamlar. Mac'in sadece seni korumak istediğini biliyorum."

Ayağa kalktım ve volta attım. "Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz? Onlar..." Sadece ikimiz olmamıza rağmen sesimi alçalttım. "Suçlular!"

Dişlerinin arasından tıslayarak nefes alırken yüzünü buruşturdu. "Evet, üzgünüm. Muhtemelen seni uyarmalıydım ama ben yasalara uyan bir aileden gelmiyorum. İnan bana, iyi suçlular da var kötüler de."

Ağzımı kapatma sırası bendeydi.

Brynn geldiği andan itibaren bana karşı nazik ve tatlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onları istememiş olsam da, tamamen yabancı olan benimle bu kadar pahalı kıyafetleri paylaşması yine de çok cömertçe bir davranıştı. Ona hakaretle karşılık vermem korkunçtu.

"Çok özür dilerim. Sizi aşağılamak istememiştim."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Özre gerek yok. Soyumda suçlu kanı olmasaydı muhtemelen buradaki poker masalarında hile yapmaya asla cesaret edemezdim ve Anton'la asla tanışamazdım. O benim nişanlım."

Parmağındaki kocaman elmas yüzüğü fark etmemek mümkün değildi.

Parmaklarım şakaklarıma bastırdı. Hâlâ kazanın etkilerini yaşıyor olmalıydım. "Burada pokerde hile yapmaya çalıştığınızı mı söylediniz?"

Gözlerini devirdi. "Teknik olarak ben değildim. Bir arkadaşımın erkek arkadaşıydı. Bu uzun bir hikaye."

Ağzım birkaç kez açılıp kapandı. Kimsenin Dört Keşiş'ten çalacak kadar cesur ya da aptal olduğunu hayal bile edemiyordum.

Bir yanıt ararken, "Sanırım dün nişanlıyla tanıştım. Arabama yardım etti. Çok yakışıklı biri."

Brynn kızardı. "Öyle, değil mi? O gerçek bir," diye tekrar tırnak işareti yaptı. "Ne demek istediğimi anlıyorsan babacığım." Sonra bana göz kırptı.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu itiraf edip onu tekrar aşağılama riskini almak istemedim. Bu yüzden sadece başımı salladım. "Evet, kesinlikle."

Eliyle bana doğru bir işaret yaptı. "Ama bak kiminle konuşuyorum. Mac'le birlikte çok seksi bir baban var. Yine de Anton'a bunu söylediğimi söyleme, kesinlikle kemerini çıkarır ve ben de bir hafta oturamam!"

Neler oluyor?

Babalar.

Kemerler.

Şaplak atma imaları.

Mac'in *beni* dizinin üzerinde *cezalandırmaktan* bahsettiğini hatırlayınca yanaklarım yandı.

Yani bu adamlar sadece kadınları kaçırmakla ün salmakla kalmıyor, görünüşe göre onları şaplak atmakla da tehdit ediyorlardı.

Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Bir kaçış planı düşünmeye çalışırken başımı sağdan sola çevirip odayı inceledim.

Sonra bir Four Monks görevlisinin Brynn'e bavulunu taşımasına yardım ettiğini hatırladım. Ona asansörü *açık* bırakmasını, çok uzun kalmayacağını söylemişti.

Kilidi açtım.

Bu, düşmenin çalışacağı anlamına geliyor olmalıydı.

Bakışlarım açık tasarım çantasına takıldı, cüzdanı kolayca görülebiliyordu.

Ona borcumu ödeyeceğime dair sessiz bir söz vererek, "Biliyorsun, doktor Mac'e biraz kansız olduğumu ve daha sık yemem gerektiğini söyledi, özellikle de başımı çarptıktan sonra." dedim.

Yorgun ve acı çekiyor gibi görünmek için elimden geleni yaparken ağzımın kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

Brynn ortaya çıktı. "Oh evet! Tabii ki. Ne istersiniz?"

İkna edici bir yorgunluk pozu verdiğimi umarak bir sandalyenin arkasına yaslanırken gönülsüzce kendim pişirmeyi teklif ettim.

Brynn beni çantasının durduğu masanın hemen yanındaki sedirin yanına götürdü. "Saçmalama. İkimize de ögle yemeği için bir şeyler hazırlayacağım. Sen burada dinlen."

Ciddi bir ba  sallama ve bir başka sessiz  z rle usulca, "ok naziksiniz," dedim.

Mutfağa gitmek için odadan çıkar çıkmaz cüzdanını açtım ve elli dolar nakit çıkardım ki bu bana kardeşime bir taksi tutmaya yeter de artar bile.

Koridorda sürünerek yemek pişirme seslerini dinlerken kalbim k t küt atıyordu. Yine de asansöre yakla tığımda, ping sesini duyacağını biliyordum.

Sanki evren bana komplo kuruyormu  gibi, aniden popüler bir pop  arkısı çaldı, Brynn de eşlik etti.

Mükemmel.

Hiç vakit kaybetmeden asansörün düğmesine bastım.

Geldiği anda park seviyesinin hemen üzerindeki düğmeye bastım. O kadar ilerledikten sonra özel alanın demir duvarının arkasında sıkı ıp kalmak istemedim.

Birkaç kat sonra restoranın personel bölümüne benzeyen boş bir koridora açıldı. Yakındaki bir çamaşır arabasından bir yığın beyaz mutfak bezi kaparak, en yakın çıkışa doğru ilerlerken yüzümü örtmek için onları yukarı kaldırdım.

Bulduğum ilk yan kapıyı açtığımda beni buz gibi bir rüzgâr karşıladı.

Bir sokağa açılıyordu.

Sağa sola hızlıca bir göz atınca terk edilmiş olduğunu gördü.

Arkama bakmadan, Astor Sokağı'na varana kadar kaygan geçitten aşağıya doğru hızla indim.

Ve takip edilmediğimden emin olana kadar kaçmaya devam ettim.

Kolumu kaldırarak, "Taksi!" diye seslenirken zayıf kıyafetlerimi delen ısırıcı soğuğu görmezden geldim.

BÖLÜM 19

MAC

I onu becermeliydim.

Onu kesin olarak benim olarak kabul ederdi.

Ön kolumu sandalyemin koluna dayayarak, elimdeki siyah Mont Blanc kalemi her bir parmağımın üzerinde gezdirirken Phoebe'yi üst kattaki çatı katımda hayal ettim.

Ona sahip olma isteğime boyun eğmemek bir hataydı. Öyle yapsaydım planlarıma karşı koyamazdı.

Sikim onun dar, bakir amının derinliklerindeyken, artık ona kimin sahip olduğunu bilecekti.

O artık benim.

Ufaklığımın çok canlı bir hayal gücüne ve hayat ve aşk hakkında televizyon ve filmlerden beslenen pek çok yanlış fikre sahip olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Bitmek bilmeyen flört ritüelleri, birbirlerine erkek arkadaş ve kız arkadaş demeleri ve çiftin ilerleyebilmesi için ulaşılması gereken farklı bağlılık seviyelerinde ısrar etmeleri gibi aptal Amerikan gelenekleri beni engelliyordu.

Rusya'da durum böyle değildi.

Erkeklerin kız arkadaşı yoktu. Ve erkek arkadaşları olmadığı da kesindi.

Bir Rus erkeği iki tür kadın olduğunu bilirdi; evlendiğiniz ve çocuklarınızı doğuran iyi kızlar ve unuttuğunuz diğerleri. Ve bir erkek iyi bir kız bulduğunda, ona kız arkadaşı olmasını teklif etmek gibi aptalca flört ritüelleriyle zaman kaybetmezdi.

Onu sahiplendi.

Başka bir adam onu çalmadan önce kendi kızı olarak işaretledi.

Bekleyen adam. Tereddüt eden. Kaderi sorgulayan.

Yalnız kalmayı hak eden oydu.

Çünkü eğer ne istediğini gördüğü anda bilecek kadar güçlü ya da kararlı değilse, o zaman asla onu elinde tutacak kadar güçlü olamazdı.

Ve Phoebe'yi istedim.

Kader bizi bir araya getirdi.

Kader beni onun hayatına, onu koruyacak ve ona bakacak bir erkeğe ihtiyaç duyduğu anda soktu. Güzel ve genç bir kadının kardeşinin evinde yaşaması doğal değildi.

Bu gece, aynı hatayı yapmazdım.

Bu gece onu yere yatıracak ve gerekirse ormanda çiftleşen vahşi bir hayvan gibi becerecektim. Bir yandan da yumuşak tenini ısırarak onu mülküm olarak işaretleyecektim.

Bu geceden sonra, ait olduğu yerde, benim yatağında kalacağına dair hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Var, "Tek bir sanat eseri satışından milyonlarca dolar kazanma muhabbeti sizi sıkıyor mu?" diye sordu.

Dikkatimi tekrar toplantıya verdim.

Göz göre göre para aklamanın en kolay yollarından biri üst düzey sanat eserleriydi. Genellikle bir eseri kirli parayla satın alır, sonra dönüp daha da fazlasına satarak müşterimize temiz nakit ve sağlıklı bir komisyon kazandırırđık. Alıcıları ve satıcıları korumak için providence belgelerini anonim tutmak yaygın olduğundan, kağıt izi yardımcı bir şekilde seyrekti.

Elbette bu sadece sanattan anlıyorsanız işe yarıyordu. Neyse ki Varlaam, hazineleri çöplerden ve sahteleri gerçek buluntulardan ayırma konusunda uzmandı.

Başımı salladım. "Özür dilerim."

Anton demlikten bolca konsantre çay döktükten sonra semavere geri koydu ve sıcak su eklemek için musluğu çevirdi. Ardından, konferans masasındaki yerine oturmadan önce karışma tek bir küp şeker attı.

Var'la konuşurken, "Bu sabah soğuk bir yataktan çıktığın için acı çekiyorsun," dedi.

Var sandalyesinde arkasına yaslanırken deri portföyünü kapattı ve ikimizin arasında bir işaret yaptı. "Hayatımı siz iki aptal gibi seçmem, yatağımın soğuk olduğu anlamına gelmez, en azından gecenin başında."

Bebe bana çarpma şansına -ya da talihsizliğine- sahip olmadan on sekiz saat önce bu sözlerin ağzımdan çıkmış olması şaşırtıcıydı.

Anton çayından bir yudum aldı. "Düzeltiyorum. Haklısın dostum. İşe dönmeden önce stres atmak için hızlı bir sevişme de..." diye düşünürken omuz silkti, "...mesela, yorganın altında kendi vücut ısıyla ısınan bir kadının teninin size sürtündüğünü hissetmek de aynı derecede tatmin edicidir. Ya da yatakta ona *grenki* ikram ettiğinizde uykuyla kızarmış yüzünün size verdiği tatlı gülümseme, sadece çıplak göğsündeki şurup damlasını yalama zevki için bile olsa ya da..."

Var elini umursamazca salladı. "İyi deneme, dostum. Brynn gibi inanılmaz bir kadının senin şanslı ihtiyar piçin kucağına düşmesi, geri kalanımızın da o kadar şanslı olacağı anlamına gelmez."

Bir kaşımı kaldırdım ve omuz silktim.

Var hayal kırıklığıyla kolunu havaya kaldırdı. "Hayır! Sen de mi?"

El hareketini taklit ettim. "Bana bir dadı bulmamı söyleyen sendin."

Başını iki yana salladı. "Evet, *gerçek* bir dadı. Bir saban öküzünün omuzlarına ve bir atın yüzüne sahip, ama bir meleğin kalbine sahip yaşlı bir Rus kadını. Pis polis kardeşiyle yaşayan bir kadın-çocuk değil."

Anton *podstakannik*'ini bir kenara bırakırken sıırttı. "Şaşırmış olamazsın. Her zaman yaralı sokak hayvanlarını toplardı."

Var alnını ovuşturdu. "Son baktığımda, yaralı bir serçe şehir tarafından verilmiş bir *SIG Sauer* tabanca taşııyordu. Bu kardeşimizin başımıza bela olacağını biliyorum."

Alaycı bir şekilde anne sesini taklit ederken elimi omzuna koydum. "Ah, benim zavallı Var-Var'ım büyük kötü korkunç silahtan mı korkuyor? Merak etme, sen *Tetya* Polina'nın eteklerinin arkasına saklanırken ben seni korurum."

Gülerken elimi fırçaladı. "*Otebis'in mudak*'ı. O kardeş küçük sikini sağa sola sallayıp her şeye işlemeye başladığında bana ağlayarak gelme."

Deri portföyünü tekrar açtı. "Artık işimize dönebilir miyiz? Dost canlısı olmayan mahalle diktatörümüz Abakar

Chicago'da en az iki hafta daha kalacak. Kaynaklarım bir sonraki hamlesinin Van Straus tablosu için bizden daha fazla teklif vermek olduğunu söylüyor."

Kollarımı masaya yaslarken parmaklarımı birbirine geçirerek kendimi elimdeki işe konsantre olmaya zorladım. "Müzayedeyi sonlandırıp doğrudan koleksiyoncuya gidebilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Abakar, biz ona hayır, bunu zaten denediler dedikten sonra, Güney Yakası'nda kendi kemiklerini kazanmaya çalışan yeni suç örgütüne döndü. Ne yazık ki, tablonun değerinin altında olduğunu ve birkaç ay sonra iki katına satıldığında kaşlarını kaldırmayacağını bilen tek kişi biz değiliz. Bu suç örgütünün sanattan anlayan bir adamı olmalı."

Anton parmaklarını masaya vurdu. "Ya biz-"

O sözünü bitiremeden Brynn odaya daldı. "Özür dilerim. İşinizin bu kısmını bölmemem gerektiğini biliyorum."

Anton kaşlarının arasında derin bir çatıklıkla ona doğru ilerlerken hepimiz hemen ayağa kalktık. "Asla özür dileme, bebeğim. Baban geldi. Neyin var?"

"O gitti. Asansörü açık bırakmıştım. Kaçacağını ."

Anton onu göğsüne bastırdı. Eliyle başının arkasını tutup omzuna bastırırken bize baktı ve şöyle dedi: "Sorun yok bebeğim. Kimse kızmadı. Onu geri alacağız."

Brynn burnunu çekti. "Phoebe oraya geri dönerse kardeşinin ona zarar vereceğini söylemiştin. Eğer benim yüzümden zarar görürse..."

Çoktan kapıyı yarılamıştım. "Benim gözetimimde olmaz. Önce o piçi öldüreceğim."

Var, her zaman kapının yanında tuttuğumuz ve içinde izi sürülemeyen birkaç silah bulunan spor çantasını kaptığı gibi üçümüz birden koşmaya başladık. "Hemen arkadayım, yoldaş."

Phoebe'nin kardeşi sorun çıkarırsa tek başıma kalacağıma dair tehdidi sona erdi.

Olacağını bildiğim gibi.

Ben Serg'i cep telefonumdan ararken, evin arka tarafındaki labirent gibi koridorlardan geçerek otoparklara doğru ilerledik. "Planlar değişti. Şimdi gidiyoruz!"

Serg'in de koşmaya başladığı titreyen sesinden anlaşılıyordu. "Bunu sessiz ve temiz mi yapacağız, yoksa bir mesaj mı gönderiyoruz?"

Telefonu daha sıkı kavradım. "Bir mesaj gönderiyoruz," diye .

Kardeşinin onu öldürme ihtimali çok azdı.

Bu büyük bir şeyi örtbas etmek için ne kaynakları ne de gücü vardı.
Bu onu dövmeyeceği anlamına gelmiyordu.
Bunun olmasına izin verirsem lanetlenirim.

Serg cevap verdi, "Aramayı ben yaparım. Harekete geçmeleri en az otuz dakika sürer. Oyalayabildiğiniz kadar oyalayın."

"Otuz bir dakika sonra, eğer orada değillerse o piçi iki gözünün ortasından vururum."

"Anlaşıldı."

Yedek Range Rover'ın direksiyonundaki sürücü koltuğuna atlarken telefonumu kapattım.

Onu becerseydim bunlar olmazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

PHOEBE

A taksi kardeşimin sokağına buzbir yağmur çiseliyordu. Birkaç ev öteden evinin önündeki kaldırımda gözle görülür bir renk parlaması vardı.

Taksi yaklaştıkça, bunun bir giysi, kitap, sanat eseri ve doldurulmuş hayvan yığını olduğunu fark ettim.

Kıyafetlerim, kitaplarım, sanat eserlerim ve doldurulmuş hayvanlarım.

Ölmüş ailemden gelen hediyeler de dahil olmak üzere bana ait diyebileceğim çok az şey, karla karışık yağmurda çöp gibi kaldırıma atılmıştı.

Taksi daha tam olarak durmadan, elli doların tamamını çizik ve kirli plastik bölmenin içinden fırlattım ve kapıyı açtım. Şoförün telaşla bağırmasına aldırmadan tökezleyerek sokağa çıktım.

İnce tabanlı kanvas spor ayakkabılarım kaygan asfaltta hemen kaydı. Dizlerim kaldırıma çarptı, ellerimle düşüşümü engellemeye çalışırken avuç içlerim çakıl taşlarının sürtünmesinden yandı. Öne doğru eğildim ve yükselmeye çalıştım, ayaklarım kaymaya devam ettikçe zorlanıyordum.

Yığına ulaşmadan önce iki kez daha düştüm.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yığını karıştırırken gözyaşlarım soğuk yanaklarımı haşladı. Kıyafetlerin üzerinde zaten buzdan bir kabuk vardı. Her bir ıslak gömleği ve kot pantolonu kaldırdığımda kırılğan tabaka çatladı ve koptu. Soğuk suyla ağırlaşmış kumaş, bir eşyayı kenara her fırlattığımda hoş olmayan bir höpürdetme sesi çıkarıyordu.

Bir kitabın keskin köşesi ya da çocukluğumdan kalma bir heykelciğin sivri ucu, zaten hassas olan vücuduma batmış ve sıyrılmış gibi hissettirdi.

nesneleri dirseğimin kıvrımına bastırdığım ve bir elimle aramaya devam ettiğim yerdeki soğuk deri.

Burada olmalı. Lütfen burada olsun.

"Ah!" Kırık bir resim çerçevesinden kopan cam parçası parmağımı deldikten sonra bir damla ılık kan parmak ucumun yüzeyine sızdı. Görüşümün kenarlarını puslu bir karanlık kaplarken midem bulandı.

Elimde tuttuğum Pierrot palyaço heykelciği yere düştü, kafası ve tuttuğu Swarovski safir mavisi kristal kalp kırıldı. Bu, ailemden aldığım son doğum günü hediyesiydi.

Yığın, göz kapaklarımın çırpınışıyla eski bir sessiz siyah-beyaz film gibi odak noktasına girip çıkıyordu. En yakın tişörtümdeki kanı silerek artık görmemeye çalıştım ve bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim. Rüzgâr hızlandı, soğuk hava saçlarımı karıştırdı ve buz gibi yağmur damlalarını küçük hançer uçları gibi tenime sapladı.

Acının kutupsal parıltısı beni kendime getirdi.

Değerli hatıralarımın yok olmasına ne kadar üzülsem de, şu anda hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyordu.

Lütfen, burada olsun.

Yığının yarısını kaplayan bir baskıyı ters çevirdim. Ucuz altın çerçevesi iki parçaya ayrılmıştı. Eskiden yatağımın üzerinde asılı duran, Neuschwanstein Şatosu'nun dağın zirvesindeki tüneğinden görkemli bir şekilde sisin üzerinde yükseldiği baskı buruşmuş ve yırtılmıştı. Resmin arkasındaki karton çoktan lapa haline gelmişti.

Sonunda Shakespeare'in oyunlarının Oxford baskısının altın ve mavi sırtını görene kadar su dolu gömlek yığınını kaldırmak için iki elimi birden kullanmam gerekti... ve kalbim sıkıştı.

Ön kapak açıldı ve içindeki gizli bölme boştu. Nefes nefese daha fazla aradım, umutsuzca kitabı çöpe attıklarında açılmış olmasını umuyordum. Tek alternatif, gizli para zulamı ve aldığım küçük dizüstü bilgisayarı bulmuş olmalarıydı.

Onların bilgisi olmadan online üniversite derslerine kayıt yaptırdığımda.

Sonunda dizüstü bilgisayarın donuk gümüş üst kısmını fark ettim. Onu çekip çıkardığımda, açmama bile gerek kalmadan yok olduğunu anladım.

"Çalıntı paranı mı arıyorsun, seni nankör sürtük?"

Baldızım Helen, tuz kutusu evlerinin beton giriş basamaklarından bana bağıırıyordu.

Harap olmuş dizüstü bilgisayarını göğsüme bastırarak geri seslendim, "O para çalınmadı. Benimdi."

Ellerini kalçalarına dayayarak küçük çimenlikte gezindi. "Değersiz bir yalancıdan başka bir şey değilsin. Kalbimizin iyiliği için evimizde kalmana izin verdik ve sen bize borcunu böyle mi ödüyorsun? Para çalarak ve kardeşinin arabasına çarparak mı?"

Gözyaşlarımı zor tuttum. "O bin dolar benim kendi kazandığım paraydı. Peki sen bütün gün Facebook'ta takılırken benden tüm ev işlerini yapmamı ve çocuğuna bakmamı istediğinde bana gösterdiğin nezaket bu muydu?"

Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Ses tonuna dikkat etsen iyi olur, sürtük. Thomas çok öfkeli. Seni hırsızlık, mala zarar verme ve kaza mahallini terk etme suçlarından tutuklatmaktan bahsediyor."

Garaj kapısı açılırken dişlilerin gıcirtısı ve vızıltısı duyuluyordu. Kardeşim Thomas, üzerinde Fifi Magpie'in Bebek Kıyafetleri yazan bir kutu taşıyarak dışarı çıktı. Bu ailemin bana taktığı lakaptı, onların küçük Fifi Magpie'si. Adım Phoebe Madeline'den esinlenmişlerdi. Benim için hep aptalca lakaplar uydururlardı.

Kazadan sonra Thomas bana Phoebe Madeline'den başka bir isimle hitap etmeyi reddetti. Ve bunu her zaman bir seri katilin adını ve soyadını ezbere söyleyen insanlar gibi söylerdi.

Ellerini birbirine vurmadan önce kutuyu kaldırıma fırlattı. "Burada ne halt ediyorsun? Bu Rus suçlular senden bıktı mı?"

Gözlerimi kırptım. "Nerede olduğumu biliyordun ve beni almaya gelmedin mi?"

O ve Helen birbirlerine kötü kötü baktılar. Sonra bana dudak büktü. "Neden sana yardım ederek vaktimi harcayayım ki?"

Kaşlarım çatılırken ağzım açılıp kapandı. "Çünkü ben senin kardeşinim ve başım beladaydı ve korkuyordum. Kaza korkunçtu. Başımı çarptım ve-"

Thomas gözlerini ovuşturarak eliyle işaret etti. "Wha! Wha! Wha! Wha! Wha! Sen lanet olası bencil bir mızumsuzsın. Tek umursadığın şey bu, kendin."

Göğsünü işaret etti. "Arabam için endişelenmek aklına geldi mi? Ya da lanet olası bir banka sorunuyla uğraşıyor olabileceğim ve şu anda bu saçmalıkla uğraşacak zamanım olmadığı? Dünya senin etrafında dönmüyor, Phoebe Madeline."

Elimi göğsümün üzerine koydum. "Tabii ki! Berbat hissediyorum. Buza çarptığımda araba kontrolden çıktı ve ben-"

Helen elini bana doğru salladı. "İşte yine başladı, ben, ben, ben. Açıkçası Thomas, nankör kız kardeşinin cömertliğimizden yararlanıp bize yük olmasından bıktım usandım."

Bir yük. Son yedi yıldır bana yükten başka bir şey olmadığı söyleniyordu.

Gözlerim yaşlarla dolarken alt dudağım titredi. "Annem ve babam öldükten sonra beni kabul ettiğiniz için teşekkür etmek amacıyla istediğiniz her şeyi yaptım."

Kardeşim o kadar yaklaştı ki geri çekilmek zorunda kaldım.

Koluyla elimdeki bilgisayara vurarak onu kaldırıma düşürdü. Bir köşesinin üzerine düştü ve ekranı paramparça olarak açıldı. "Ölmelerinin sebebi sensin."

Eski bir duygusal yaranın acısı neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekken başımı salladım. Onların ölümünden duyduğum yersiz suçluluk duygusunu bir kenara bırakmam yıllarımı almıştı. "Bu doğru değil."

Üst dudağı kıvrıldı. "değil işte. Eğer kıymetli *Prissy Mudbug*'larının dans resitaline gitmiyor olsalardı, asla o yaya geçidinde olmazlardı," diye alay etti, benim sevgili lakabımın çocukluktaki piçleştirmesini kullanarak.

Arkamı dönmeye başladığımda omuzlarım düştü. Beni omuzlarımdan tuttu ve sarstı.

Bana kuduz bir köpek gibi havlarken ağzının kenarlarında tükürük köpükleri oluştu. "Hayır. Arkamı dönüp gidemezsin. Ölmelerinin sebebi sensin. Seni hiç istemediler. Sen lanet bir hataydın. Dışarı sızan prezervatif dölünden başka bir şey değilsin."

Hepsini daha önce duymuştum. Ben bir *oops* bebeğiydim, bir sürpriz. Bu yüzden doğduğum andan beri bana kızan ağabeyimle aramda bu kadar yaş farkı vardı.

Beni o kadar sert sarstı ki görüş alanımda yıldızlar patladı. "Sen benim hayatımı mahvettin. Hangi yirmi iki yaşındaki çocuk ergen kız kardeşini büyütmele yükümlü olmak ister?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Biliyorum! Özür dilerim. Beni yanınıza almak zorunda kaldığınız için üzgünüm ama faydalı olarak ne kadar minnettar olduğumu göstermeye çalıştım."

Beni tekrar sarstı. "Sen arabamı çarpmaya faydalı olmak mı diyorsun? Kalıp o Rus haydutlar için fahişelik yapmalıydın, en azından yeni bir araba alırdım."

Gözlerim büyüdü. "Ne dedin? Ne dedin sen?"

Dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. Beni tekrar sarstıktan sonra kolunu yukarı kaldırdı.

Gözlerimi sıktım, darbeyi bekliyordum.

Sonra Helen dehşet içinde çığlık atarken lastiklerin gıcırtısı duyuldu.

Gözlerim tam zamanında açıldı ve üç devasa mat siyah Range Rover'ın kaldırımından atlayıp küçük bahçelerine girdiğini ve eve çarpmadan önce zar zor durduklarını gördüm.

Sürücü tarafındaki kapılardan biri, araç henüz tam olarak durmadan açıldı.

Mac küçük bir top büyüklüğündeki tabancasını çekmiş ve kardeşime doğrultmuş bir halde ortaya çıktı.

BÖLÜM 21

MAC

P *Tokarev* yarı otomatik 25 mm tabancamı kardeşinin kafasına doğrultarak meydan okudum, "Devam et, pislik. Bana bir sebep söyle."

Cadaloz karısı çığlık atarken, ağabeyi de her zamanki gibi Phoebe'yi döndürerek önüne yapıştırdı.

Onu canlı kalkan olarak kullanarak kemerinde taşıdığı katlanmış bıçağa uzandı. "Ben Chicago polis bir yüzbaşıyım, sik kafalı. Bundan sonra hapishaneden çıkana kadar sikin düşecek."

Yirmi dört dakika ve devam ediyor.

Kolumu havada tutarken bakışlarım daraldı ve oyalamaya çalışırken öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaptım. "Bırak onu. Şimdi."

Phoebe başını çevirip kardeşine bakarken onun kollarında titredi. "Thomas, ne yapıyorsun? Lütfen, yapmalısın."

Thomas bıçağın ucunu kadının şahdamarına bastırdı. "Kapa çeneni, sürtük. Kimse seninle konuşmuyor." Bana başıyla işaret etti. "İstediğim parayı ve arabayı verdiğinde gitmesine izin vereceğim."

Bakışlarımı çoğunlukla Thomas'ın üzerinde tutarken, Phoebe'nin kaşlarının çatıldığını fark ettim.

Ondan ne kadar nefret edersem edeyim ve planlarıma yardımcı olacak olsa bile, kardeşinin deri koltuklar ve yükseltilmiş direksiyon sistemi için onu pazarlamaya çalıştığını ona söylememe imkân yoktu.

"Sorun yok, Bebe. Ben artık buradayım. Her şey girecek."

Thomas devam etti. "Onun adı Phoebe Madeline ve yedi yıl boyunca onun saçmalıklarına katlandığım için borçluyum."

Bebe yüzünü buruşturdu.

Göğsüm sıkıştı ve ilkel şiddete yönelik doğal dürtümü dizginlemek için tüm irademi kullandım. "Savunmasız kız kardeşinle ilgilenmek ve onu korumak yerine onu istismar ettiğin ve ondan faydalandığın için sana bir dayak ve kafana bir kurşun borçluyum."

Karısı yeni bir bağırıyla söze girdi. "Suratına tıktığı onca yemek ve başının üstüne koyduğumuz çatı için bize borçlandı."

Tam o sırada ön kapı açıldı ve on iki yaşındaki çocuk ortaya çıktı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, öfkeyle bağırıyordu. "Benim aptal video oyunum çalışmıyor çünkü sen onu mahvettin ve Phoebe'nin yaptığı gibi fıstık ezmesi ve jölemin kabuklarını kesmedin!"

Bununla birlikte, sandviçi ve tabağı yere fırlattı ve üzerine basarak tabağı kırdı.

Helen parmağını Phoebe'ye doğru uzattı. "Ne yaptığını görüyor musun?"

Phoebe'yi gören Tommy de onu işaret etti ve sanki sadece iki yaşındaymış gibi çocukça öfke nöbetine devam etti. "Anne, Phoebe'ye söyle hemen buraya gelsin ve bana sandviçimi yapsın!"

Bu çocuktaki lanet sinir.

Helen ona geri seslendi. "İçeri gir. Annen birazdan sana yeni bir fıstık ezmesi ve jöle yapacak."

Ayağını yere vurdu. "Hayır! Şimdi istiyorum! Ve Phoebe'nin istiyorum. Şimdi! Şimdi! Şimdi! Şimdi! Hemen! Hemen! Tembel kaltağa emret de yapsın."

Helen daha sonra Thomas'a bağırdı, "Neyle uğraştığımı görüyor musun? Bu kız kardeşinin hatası. Şimdi de o üzgün Tommy."

Thomas onlara bağırdı. "Tommy, içeri gir amına koyayım. Kapa çeneni Helen. Bir kez olsun işe yara ve gidip bu pislikleri polise ihbar et."

Ne boktan bir gösteri.

Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, Phoebe'nin bu iğrenç insanlardan uzaklaşmak için dün arabayı kasten çarptığını düşünebilirdim. Çocuğun Phoebe'ye ebeveynlerinden daha iyi davranmadığı ve onların nefret dolu isimlerinden bazılarını Phoebe için seçtiği açıktı.

Tommy içeri dönmek için arkasını döndü. Kapıyı çarpmadan önce, "Eğer Phoebe bana fıstık ezmesi ve jölemi yapmazsa, yine onun yatağına işeyeceğim," diye tehdit etti.

Yine mi?

Var bir adım öne çıkarak silahını çocuğu takip etmek için hareketlenen Helen'e doğrulttu. "Güven bana. Bunu kaçırmak istemeyeceksin."

Helen'in Kate Gosselin özentisi saç kesiminin buzlu uçları kızgın bir tavuk gibi havaya kalktı. "Benim kocam bir polis memuru. Sen komünist bir suçludan başka bir şey değilsin," diye ciyakladı.

Var başını salladı. "Bu konuda seninle tartışamam. Elbette, sadece taktığım saat bile senin evinin iki katından daha değerli ve senin aksine ben yakınlarımı korurum, bu yüzden... Komünist suçlular iki, polisler sıfır diye düşünüyorum."

Var'a kısa bir bakış attıktan sonra ağabeyi ile karısını işaret ettim. "Unutmuşsun. Birbirlerini becermek zorundalar."

Var silahını kısa bir süre havada salladı. "Haklısın. Yani aslında şöyle olmalı: Komünist suçlular dört, polisler negatif iki."

Helen Thomas'a döndü. "Benimle bu şekilde konuşmalarına izin mi vereceksin?"

Thomas'ın bakışları Var ve benim aramda gidip gelirken üst dudağından terler boşanıyordu.

Dudağının üstü terliyorsa, bu avuçlarının da terlediği anlamına geliyordu ki bu da Phoebe'nin boğazına yakın tuttuğu bıçağı kavramasının kayabileceği anlamına geliyordu. Eğer Phoebe kan görür ve aniden gevşer ya da bayılırsa, adam onu daha da kötü yaralayabilirdi.

Yirmi yedi dakika.

Plan geciktirmek olsa da, onu gözlerinin ortasından vurup bu işi bitirmenin zamanı gelmiş olabilirdi.

Tam o sırada Thomas bıçağı ikimize de doğrultmak için kolunu savurdu. "Şaka yapıyorsun. Sadece onu sikmek zorunda değilim. İstedğim her amı sikebilirim."

Kocasına döndüğünde Helen'in yüzü alacalı bir mora dönüştü. "Ne?"

Thomas yumruğunu kafasına doğru kaldırdı. "Kapa çeneni, Helen." Sonra dikkatini tekrar bize çevirdi. "Onlar sadece kıskanıyorlar çünkü benim kocaman bir Amerikan aletim var ve onların da pörsümüş Çernobil taşakları var."

Bakışlarım Thomas'ın üzerindeyken Var'a, "Siklerle çok meşgul görünüyor, fark ettin mi?" dedim.

Var iki kaşını da kaldırdı. "Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Buraya geldiğimizden beri bu adamdan hep sık, göt ve taşak gördük."

Başımı salladım. "Hapishanede çok popüler olacak."

Thomas o kadar öfkeliydi ki anlamsızca konuştu. "Sikini sikeyim. Göt deliğimi, taşaklarımı yala!"

Var başını arkaya yatırdı ve dudaklarını büzerek ona bir öpücük kondurdu. "Yatak odası muhabbeti konusunda yavaş ol kaplan. Henüz hapse girmedin."

"Belki de bizi metresi sanıyordur. Adı neydi? Şeker Candy mi?"

Serg'in biri hakkında bir anda bulabildiği pislik gerçekten etkileyiciydi. Thomas'ın ders dışı striptiz kulübü hobisi de buna dahildi.

Var araya girdi. "Hayır, bence Tatlı Meme'ydi."

Helen Thomas'a doğru hamle yaptı. "Seni hilekâr piç!"

Var, kız ona ulaşmadan onu belinden yakaladı. "Dur bakalım. Bu özel bir dövüş. Sıra sana sonra gelecek."

Kardeşinin evliliğini ve hayatını mahvetmek her ne kadar eğlenceli olsa da, Bebe'yi eve götürmem gerekiyordu.

Cildi daha da renk kaybetmiş, soğuk ve korkusu arasında neredeyse yarı saydam hale gelmişti. Kardeşinin kolunu çekiştirirken boğazındaki ve ellerinin arkasındaki örümcek mavisi damarlar solgun teninde göze çarpıyordu.

Bakışlarımı Thomas'tan ayırmadan sol elimle işaret ettim.

Anton hiç ses çıkarmadan Thomas'ın arkasına geçti ve *OTs-38 Stechkin* sessiz tabancasının namlusunu kafatasının tabanına bastırdı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu kırk kalibrelik, çift etkili, saf Rus çeliği, otuz metreye kadar yaralayabilen sessiz bir fişeğe ve on metrelik ölümcül bir menzile sahip... beyin sapına bastırılmış."

Thomas öfkeyle titrerken gözlerinin akında kırmızı damarlar belirdi. "Bir Chicago polisini vurursan gün bitmeden ölmüş olursun."

Bir kol mesafesine kadar yaklaştım. "Bir polis memurunu vurmakla kirli bir polisi öldürmek arasında büyük fark var."

Anton elini Thomas'ın omzuna koydu. "Ölümünü müjdeleyen bir namlu parıltısı bile olmayacak."

Caddeye döndüklerinde polis sirenleri duyuldu.

Sonunda.

Thomas'ın kahkahası kontrolden çıkmıştı. Derin bir nefes aldım ve saydım.

Üç. Birkaç ekip arabası caddeyi kapatarak durdu.

İki. Araçlarından inen en az sekiz polis memuru, silahlarını çekmiş bir şekilde açık olan araç kapılarının arkasına dizildiler.

Thomas bağırdı. "Yapın! Öldürün onları! Hepsini öldürün!"

Bir. Cızırtılı bir ses anons etmeden önce megafon ıslık çaldı: "Thomas Brauer, burası Chicago Polis Departmanı. Silahını yere bırak."

"Ben değil, sizi lanet olası aptallar. Onlar!" Thomas bıçaklı eliyle önce polisleri, sonra da beni işaret etti.

Kardeşinin dikkati dağılınca kolumu uzattım. "Bebe, yanıma gel."

Phoebe, onu kendime çekebileceğim kadar yaklaştırmak için gereken üç adımı atmadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Yün ceketimi omuz silkerek çıkardım ve başını omzuma yaslamadan önce omuzlarına sardım.

Başının üstünü öptüm. "Bu neredeyse bitti, ."

Bana bakmak için başını arkaya yatırırken burnunu çekti. "Onu öldürme. Söz veriyorum."

Başının arkasını okşadım. "Söz veriyorum onu öldüren *ben* olmayacağım."

Yalan değildi. Onu ve örgütümü korumak için, onun hapishanede aşağılayıcı ve acı verici bir şekilde ölmesini çoktan ayarlamıştım.

Birkaç memur Thomas'ın etrafını sararken megafon sesi duyuldu. "Efendim, bıçağı bırakın!"

Anton onlar gelir gelmez geri çekilmiş ve Var karısını serbest bırakmıştı.

Kimse fark etmeden sessizce Range Rover'lara doğru çekiliyorduk.

Thomas kelimenin tam anlamıyla bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bıçağı vahşi hareketleriyle düzensiz bir şekilde sallıyordu. "Ben sizin kaptanınızım ve size onları vurmanızı emrediyorum! Vurun onları!"

Memurun şok tabancalarından birinin ucundan iki kıvrımlı tel fırlayıp Thomas'ın gömleğinin üzerine düştüğünde tiz bir vızıltı duyuldu. Kardeşi, damarlarında elli bin voltluk elektrik kıvılcımı çakarken sarsıldı ve .

Phoebe neler olduğuna bakmak için başını çevirmeye çalıştı ama ben onu engellemek için elimi sıktım.

Garaj yolundaki kar çamurunun ortasında bir balık gibi çırpınırken memurlar başında durdu. "Thomas Brauer, gasp, zimmete para geçirme, cinayete teşebbüs, saldırı ve yasadışı kumar suçlarından tutuklusunuz."

Bir kolumu Phoebe'nin omuzlarında tutarken diğerkolumu uzattım ve Var'ı yumrukladım.

Thomas seslenmeye çalışırken titriyordu. "H-h-h-h-heleeeennn, söyle onlara."

Kadın, titreyen kocasının karşısında kayıtsızca dururken ellerini kalçalarına koydu. "Boşanmak istiyorum, seni aldatan piç." Sonra memurlara baktı. "Bana dokunulmazlık verin, size bilmek istediğiniz her şeyi anlatayım."

Silahımı omuz kemerime sokarak Phoebe'yi arabama doğru yönlendirdim. "Hadi seni eve götürelim."

kurtuldu. "Bekle. Yapamam. Eşyalarım!"

İki adım sonra onu tekrar kollarıma aldım. "Kesinlikle olmaz. Bu cehennem çukurundan hiçbir şey almayacaksın."

Bebe küçük yumruklarını göğsüme bastırırken elime karşı koydu. "Ailemin fotoğrafı. Benim küçük palyaçom. Kitaplarım. Kıyafetlerim."

Başını tuttum ve yüzüstü yatırılıp kelepçelenen kardeşinden çığlıkları bastırmak için kulaklarını kapattım. "Sana zarar vermek için her şeyi kasten mahvettiler. Her şey gitti."

Tüm eşyalarını kaldırımdan toplamaları için bir ekip göndermeyi ve nelerin kurtarılabileceğine bakmayı aklıma not ettim ama şimdilik onu bu cehennem çukurundan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Nefesi kesilmişti, omuzları çökerken benimle mücadele etmeyi bıraktı. Daha fazla direnmeden onu Range Rover'ıma bindirdim.

Polisler ekip arabalarını hareket ettirdiler, böylece üç SUV'u imenlikten çıkarıp caddeye geri ekebildik.

Çok geçmeden, Dört Keşiş'in kutsallığına geri dönmek için yarışıyorduk.

Cehennem ukuru sokağı dönerken Phoebe'ye baktım. "Emniyet kemerini bağla."

"Benim durağım sadece birkaç blok ."

Kaşlarımı attım. "Senin durağın mı?"

"Metro istasyonu. Hemen ileride."

Benden tekrar kaçmaya çalışırsa bunu bilmek işime yarayacağı için bir anlığına onu şımarttım. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Ceketimin uzun koluyla oynadı. "Gizlice aldığım online üniversite derslerinden bir arkadaşım var. Onunla hiç yüz yüze tanışmadım ama durumumu biliyor. Daha önce kalacak bir yere ihtiyacım olursa ona gelebileceğimi söylemişti."

Deri kavradığım için parmak eklemlerim beyazlaştı. İnternette tanıştığı bir adam.

Bu kadar korunaklı ve naif olabilmesi, öfkem yükselirken bile kanımı dondurdu.

"Bu adamın adı ne?"

Çok geç, sesimdeki gerginliği fark etti.

Doğruldu ve benden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi yolcu kapısını itti. "Neden?"

Range Rover bir ışıkta durdu.

Döndüm ve öne doğru eğilirken kolumu onun koltuğunun arkasına koydum. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

Sırtını yolcu koltuğuna dayayana kadar omuzları kaydı. "Orada yaptığın şey için nankörlük etmek istemem, neden yaptığından emin olmasam da, ama bu seni ilgilendirmez."

Kolum hareket etti. İrkildi.

Öfkem bir kat daha arttı. Ona ters ters bakarak emniyet kemerinin kayışını çektim. Üzerinden çekerek tokayı kilitledim ve yola geri döndüm. "Bana senin iyiliğinin beni ilgilendirmediğini söylemen konusunda seni daha önce uyarmıştım."

Metro istasyonunun yanından geçip yolumuza devam ettik.

Başını çevirdi. "Ama bu seni ilgilendirmez. Biz sadece birbirine çarpan iki yabancıyız. Bekle! O benim durağımdı."

"Hayır, değildi. Sana zaten söyledim. Seni eve götürüyorum."

Öne doğru eğildi, ancak emniyet kemeri kayışı tarafından durduruldu. "Ama seninle eve gitmek istemiyorum."

"Başka seçeneğin yok."

Sendika içindeki en korkulan Rus mafya patronlarından biri olarak nasıl ün kazandığımı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 22

PHOEBE

E Four Monks'taki çatı katına çıkarken arkamdan kapanan ach kapısı bir hapishane kapısının çarparak kapanması gibiydi.

Onun katına vardığımızda doğruca kütüphaneye girdi. Cipten aldığı kahverengi alışveriş çantasını bir kenara atarak ceketini ve silah kılıfını çıkardı, ardından kravatını gevşetip yırttı.

Sekizgenin ortasında sessizce durdum. Bekliyordum.

Koyu renk kot pantolonundan sıyrıp çıkardığı beyaz gömleğinin ince ipeğinden tüm dövmelelerinin belli belirsiz izleri görünüyordu.

Adamın aynı hem bu kadar yakışıklı hem de bu kadar korkunç görünebilmesi yanıltıcı. Tıpkı bazen bir suçlunun sabıka fotoğrafının bir GQ modeline benzemesi, ama sonra adamın birkaç cinayetle suçlandığını öğrenmeniz gibi.

Mac şöminenin yanındaki pirinç ayak pedallı anahtarı yere vurdu ve alevler gerçekçi görünümlü sahte kütükleri sardı.

Sessizlik uzadı.

Keşke gerçek bir ateş olsaydı da en azından sağır edici sessizliği bozmak için kütüklerden gelen rahatlatıcı çıtırtılar ve patlamalar olsaydı.

Kollarını iki yana açarak mermer örtüyü kavradı ve alevlere bakarken başını öne eğdi.

Boğazımdaki gıcırtyı temizledim, ses beni bile irkiltti. Daha fazla sessizlik.

Mümkün olduğunca az ses çıkararak ağır yün ceketini çıkardım, ikiye katladım ve yavaşça yakındaki deri bir bankın üzerine koydum. Sonra kapüşonunu çıkardım, üzerimde sadece dünden kalma tişört ve

yoga pantolonum. Kendimden utanarak, ikisini de yıktığında çıkmayan kahve lekesini saklamak için kollarımı ortama sardım.

Yine de gittiğimde ona ait hiçbir şeyimin olmaması daha iyiydi. Odadaki gerilim gerildi.

Gıdıklanma boğazıma geri döndüğünde birkaç kez yutkundum, tekrar temizlemek ve dikkatleri üzerime çekmek istemedim.

Kızgın olduğu belliydi, çok kızgındı.

Sorun şu ki, nedenini tam olarak kestiremiyordum. Bu adamın yanında geçirdiğim her dakika, suçlarımın listesini daha da kabartıyordu.

Kaza yüzünden mi?

Yüz bin mi?

Dadı işine hayır dediğimi mi?

Benimle seks yapmasına izin vermediğimi

mi? Kaçtığımı mı?

Kardeşimin polisi getirecek kadar büyük bir olay çıkardığını mı?

Onun yerine bir arkadaşımın evine gitmek istediğimi söylediğimi mi?

Büyük bir karnaval tekerleği hayal ettim, ışıklar yanıp sönerken silindir şapkalı bir adam kalabalığa hangi çarkta duracağını düşündüklerini sordu.

Boğazımı tekrar temizledim. "Sadece şunu söylemek istiyorum..."

Mac mantoyu bırakıp yumruklarını sıkarken başını kaldırıp bakmadı. "Yapma. Seni uyarıyorum, Bebe. Sadece yapma."

Rus aksanının koyu gırtlak tonları derinleşti.

Derin bir nefes aldıktan sonra doğruldu ve yüzünü bana döndü.

Parlak zümrüt gözlerinin üzerine inmiş kaşları ve alevlerle çevrili alt bedeniyle, canlanmış intikamcı bir şeytana benziyordu.

Delici bakışlarını üzerimde tutarken kemerinin tokasına uzandı.

İlk başta telaşlanmadım. Rahat edebilmek için ceketini ve kravatını çoktan çıkarmıştı.

Kalın deriyi kemer halkalarından çıkardı, ikiye katladı ve yumruklarının arasında gerdi.

Uh oh.

Kemere bakarken kalbim hızla çarpıyordu.

Düşünmüyor.

Olması mümkün değil.

Mac bana doğru bir adım attı. "Kıyafetlerini çıkar."

Gözlerim açıldı ve hızla geriye doğru hareket ettim, tökezleyerek deri bankın üzerine düştüm, sıçrayıp etrafında dönmeden önce sadece bir saniye oturdum. "Neden? Ne yapacaksın?"

Kemeri ellerinin arasında döndürdü. "Son yirmi dört saat içinde seni doğrudan tehlikeye atacak birkaç karar verdin. Buna izin veremem. Belli ki öğrenmen için sana sert bir ders verilmesi gerekiyor."

Sırtımı kitap raflarına dayadım. "Neyi öğreneceksin?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime geldi.

Katlanmış kemeri çenemin altına yerleştirirken iri vücudu beni sıkıştırdı. "Artık yetkili benim ve herhangi bir karşı gelme disiplinle karşılanacak."

"Bu hiç adil değil!"

Eğilip alnımdan öpmeden önce boştaki eliyle yanağımı okşadı. Dudaklarını tenimde gezdirerek, "Biliyorum bebeğim. Ve bunun için özür dilerim. Bunu istemediğini biliyorum."

Alt dudağım titredi. "Peki bunu neden yapıyorsun?"

Cevap vermek için bir an beklerken bakışları yüzümde gezindi. "Kader insanları hayatımıza bir sebepten dolayı sokar. Bu dünyada tek başına hayatta kalmak için çok tatlısın, çok korunaklısın. Sana göz kulak olacak, seni koruyacak birine ihtiyacın var. İşte bu yüzden kader beni hayatına soktu."

Burnumu çektim. "Kader değildi. Aptal bir buz parçasıydı."

Çenemi kavrarken başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Nasıl istersen öyle olsun, bebeğim. Her iki şekilde de, artık buradayım ve gitmene izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kaydırdım. "Nedenini anlamıyorum. Ben özel bir şey değilim."

Bana bakmak için geri çekildi. "Özel olmadığını düşünmenin nedeni bu. Ama bana itaatsizlik edersen seni koruyamam, bu yüzden cezalandırılman gerekiyor."

Bundan yararlanarak kolunun altından ve odanın diğer tarafına doğru kaçtım.

Rafları taradıktan sonra en yakın raftan mavi-beyaz bir vazo kaptım ve havaya kaldırdım. "Senin korumana ihtiyacım yok ve beni bir çocukmuşum gibi cezalandırmana izin vermeyeceğim!"

Kemeri bir kenara koydu.

Birkaç saniye için kazandığımı düşündüm.

Üstteki birkaç düğmeyi açtıktan sonra gömleğini başının üzerine çekti ve bir kenara fırlattı. Tüm sert kasları ve korkutucu dövmeleleri

tam, korkunç bir görüntü.

Gücünü ve kudretini açıkça görünce ağzım bir açıldı, bir kapandı.

Boku yemiştim.

Kemerini geri aldı ve bana doğru yürüdü. "Yanlış cevap, *kukolka*."

Panikle haykırarak gözlerimi kapattım ve vazoyu fırlattım.

Ağır porseleni ön koluyla savurduğunu görmek için tam zamanında açtım. Vazo, cilalı siyah mermer zemine çarptığı anda binlerce parçaya bölündü.

Kaçmaya hazırlanırken gövdem büküldü... Çok geç kalmıştım.

Tüm vücut ağırlığı bana çarptığında kürek kemiklerim arkamdaki kitaplara çarptı. Kollarım yüzümü kapamak ve onu savuşturmak için havaya kalktı. İki bileğimi de boştaki eliyle kolayca yakaladı ve başımın üzerine doğru uzattı.

Bakışları dudaklarıma odaklandı. "Seninle hep zor yoldan..."

Ben karşılık veremeden ağzı benimkini kaptı ve hiç acımadı.

Bu bir öpücük değil... Bu benim cezamın başlangıcı.

Elindeki deri kemerin bir kıvrımı çenemin hemen altındaki hassas deriyi okşarken dili dudaklarımdan arasından geçti.

Beni yutarken zar zor nefes alabiliyordum. Öpüşünün gücü o kadar kuvvetliydi ki, yanağımın iç kısmını kestiği yerde bakırın tadını alabiliyordum.

Deri kemerin topraksı kokusu ve kitapların kâğıtlarının sıcak mayalı kokusu, kolonyasının baharatlı sedir ağacı ve anason kokusuyla birleşerek beni erkeksi bir enerji aurasıyla çevreledi.

Bileklerimi serbest bırakan parmakları tişörtümün yakasını kavradı ve aşağı doğru yırtarak kolayca parçaladı.

Sert avuçları çıplak göğsümü kavrarken çılgınlığım ağzı tarafından yutuldu. Daha önce giyinip kaçmadan önce sütyenimi bulamamıştım.

Parmakları göğüs ucumu sıktığında, acıdan kaçmak için umutsuz bir girişimle ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim.

Ağzı açık bir şekilde dudaklarıma ve çeneme öpücükler kondurmaya devam ederken ağzımı törpüledi. "Acı olmadan zevk olmaz. Yapma.

ondan saklan."

Yumruyu bükerken inledim, ne kadar haklı olduğundan nefret ediyordum. Onun sert tutumu karşısında bacaklarımın arasında sıcak bir telaş birikti.

Deri kemeri boynumun arkasına doladı ve öpüşmeyi derinleştirirken beni kendisine bağlamak için kullandı.

Hem kaçmaya hem de onu kendime çekmeye çalışırken tırnaklarımla çıplak göğsünü tırmaladım. Aklımı başımdan almıştı.

Öpüşmeyi kestiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık.

Kendime gelmeme fırsat vermeden kemeri çekti. Öne doğru sıçradım. Sanki tasmalı bir kedi yavrusuyum gibi beni geniş, döşemeli deri banka doğru yönlendirdi. Onu kükreyen ateşe daha yakın bir konuma getirdikten sonra, "Bankın üzerine sürün ve yüzüstü yat" diye emretti.

Geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştim.

Olaclaklardan kaçış yoktu, bu yüzden onunla dövüşmek her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Titreyen uzuvlarımla önce bir dizimi, sonra diğerini bankın üzerine bastırdım ve soğuk deri meme uçlarıma değdiğinde tıslayarak yavaşça uzandım.

Kemeri boynumdan çekerek ikiye katladı ve yuvarlak kıvrımı sırtımın ortasından aşağıya doğru izledi. "Neden cezalandırılıyorsun?"

Yanağımı deriye bastırdım. "Bilmiyorum."

"*Tsk. Tsk. Tsk.* Evet, biliyorsun. Şimdi bana cevap ver. Neden cezalandırılıyorsun?"

Bedenimi bir titreme sardı. Ağzımdaki kuru korkuyu bastırmak için yutkundum. "Çünkü ben... kötü bir kızdım?"

Uzun bacakları bankın üzerinde baldırlarıma yakın bir yerde duruyordu. "Sen çok kötü bir kızdın. Bugün yaptıkların neredeyse ölümüne neden oluyordu ve bu kabul edilemez."

"Kardeşim muhtemelen yapmazdı-"

"Sessizlik."

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Yoga pantolonumun kemerini kavrarken bedenime doğru eğildi. "Boğazına bıçak dayayan bir pisliğin tehdit olmadığını bana söyleyemezsin, anladın mı?"

"Evet, efendim." "Efendim "in nereden emin değildim, ağzımdan kaçıvermişti.

Yoga pantolonumu indirip çıplak kıkımı ortaya çıkarırken kıkırdadı. "Benden sonra tekrar et. *Da, ser.*"

Elim içgüdüsel olarak onları geri çekmek için kalçama uzandı.
Elimi kemerle kırbaçladıktan sonra elimin arkası acıdı. "Ellerini kalçalarının altında tut."

İtaat ederek ellerimi vücudumun altına soktum. "Şimdi söyle. *Da, ser.*"

"Dah suur," diye .

"Aferin kızım," dedi belimin alt kısmına hızlı bir öpücük kondurarak.

Bankın yanında durmak için kayarken kemer üst baldırlarımın etrafında sıkılaştı. Bir kez daha kemerinin kıvrımıyla tenimi okşadı ve savunmasız kıkımın üzerinde gezdirdi. Hafif dokunuş karşısında yanaklarım sıkıştı ve birbirine yapıştı.

Gözümün ucuyla bir parıltı gördüm. Kolunu önce kaldırıyor sonra hızla indiriyordu.

Deri kemerin derimle birleşirken çıkardığı ses sekizgen kütüphanede yankılandı.

Ön kollarımı yukarı iterken gövdem kavislendi. "Ah!"

Her iki yanağıma da tekrar vurdu.

Sıcak iğnenin acısıyla ciyaklarken kalçalarım döndü.

Güçlü eli, kemerinden iki hızlı kırbaç daha yemem için kalçalarımı geri itti.

"Ah! Acıyor! Lütfen!"

Pantolonumun kalçalarımın dolanması, şaplak yemenin aşağılanmasını daha da artırıyordu. Her kalp atışında tenim yanıyor ve nabız gibi atıyordu. Kalçalarım önce sağa, sonra sola dönerken bacaklarım kalın elastik bandın kısıtlaması içinde makaslanıyordu.

Kemer kalçamın etrafında dönerek karnıma çarptı. "Oh! Oh!"

Dersimi aldım, ayaklarım hâlâ tekmelemesine rağmen düz bir şekilde uzandım.

Kolunu tekrar kaldırırken beni sabit tutmak için saçlarımı avuçladı. "Senin için en iyisini kim bilir? Kim seni korumak ve şımartmak ister? Ben mi? Yoksa sen mi? Senin aptalca hareketlerin yüzünden *iki kez* ölümden dönen kim?"

Sesimi daha da yükselterek cevap verdiğimde kemer acıyan kık yanaklarımın vurdu. "Siz, efendim!"

"*Da, ser,*" diye hırlayarak karşılık

verdi. "Da, suur!" Tekrar ettim.

"Dizlerinin üzerine kalk ama başını aşağıda tut."

Dizlerimi öne doğru kaydırarak kalçalarımı kaldırdım, hareket cezalandırılmış tenimi gererken tısladım. Ateşin sıcaklığı bile şimdi daha yoğun hissediliyordu.

Alnımı deriye bastırdım ve bacaklarının bankın ucuna doğru hareket edişini izledim.

Eli sol kıç yanağıma okşadı, sonra sağ yanağımın kıvrımı boyunca kaydı. Bu dokunuş aynı anda hem acı verici hem de yatıştırıcıydı. Sonra eli bacaklarımın arasına kaydı.

Ne bulacağını bildiğim için yüzüm utançtan yanıyordu. Onu engellemek için kalçalarımı sıkarak kapatmaya çalıştım.

Çıplak eliyle kıcıma vurdu. "Bacaklarını aç." Burnumu çekti ama itaat ettim.

Parmakları kedi dudaklarımın arasına girdi, uyandırılmış ıslaklığım boyunca kayıyordu. İki orta parmağını ileri geri oynatarak klitorisimi uyardı.

"Güzel amcığın çok ıslak. Belki de cezam yeterince acı verici değildi," diye alay etti.

Kemeri tekrar eline almasından korkarak alnımı sıraya yasladım. "Hayır! Lütfen, yapma. Öyleydi! Öyleydi!"

Onun tarafından disipline edilmeye verdiğim tepkiyi açıklayamıyordum. Odadaki yüksek gerilim ve duygular, vücudumdaki tüm sinir uçlarının alev almasına neden olan acıyla birleşince ortaya çıkan bir şey vardı.

Her duyuyu yüksek çözünürlükte deneyimlemek gibiydi.

Banktan uzaklaştı ama yerimi değiştirmemem gerektiğini biliyordum.

Kahverengi bir kâğıt torbanın hışırtısı ve ardından sert, plastik bir ambalajın yırtılarak açılma sesi sessizliği bozdu.

Başımı eğerek kolumun altından ona baktım.

Arabadan getirdiği alışveriş poşetinden bir şey açıyordu. Tekrar çantanın içine uzanıp bir tüp kayganlaştırıcı çıkarmasını izledim.

Aman Tanrım!

BÖLÜM 23

MAC

T Daha önce satın aldığım dut şeklindeki anal tıkaçın ambalajını bir kenara bırakarak tezgâha doğru ilerledim.

Kenara çekilerek kot pantolonumun fermuarını indirdim ve sert sikimi serbest bıraktım. Çevresini yumruklayarak, baskıyı hafifletmek için elimi uzunluğum boyunca birkaç kez pompaladım.

Kolumu göğüslerinin hemen altına yerleştirerek vücudunu kaldırdım ve . Daha sonra onu kucağıma yatırdım, ama yan yatırdım, böylece sıcak karnı sikime baskı yaptı, dizleri kalçama baskı yapmak için kıvrıldı.

Elleri belimi kavradı. "Cezam bitti mi?"

Bir elimi kıcının sıcak derisi üzerinde gezdirdim ve parmak ucumla kemerimin kenarından kalan bazı izleri takip ettim. "Hayır, bebeğim."

Ahududu şeklindeki tıkaçı alarak, amının girişini kızdırmak için bacaklarının arasına ittim. Yaklaşık altı inç uzunluğunda ve üç inç genişliğindeydi, bu yüzden içine itmek için çok büyük olduğunu biliyordum, yoksa kızlık kafasını riske atardım. Daha sonra aletimin başıyla onun bariyerini aşmanın enfes hissinden kendimi mahrum bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Tıkaçı kendi kremi içinde döndürdükten sonra, ucunu girişine doğru döndürdüm.

Vücudu kaskatı kesildi.

Kolumu kaldırdım ve avucumu kıcına indirdim. "Benimle kavga etme."

"Özür dilerim!"

Pembe tıkaçın ucu girişine doğru itildi, onu kızdırdı ve eziyet etti.

"Acıyor."

Elimi kalçasının üzerinde gezdirdim. "Bebeğimin gerçekten dar bir amı var. Sikimi güvenle alabilmen için girişini daha fazla açmamız gerekiyor, yoksa yırtılacaksın."

Kucağımdan kalkmak için tek kolunun üzerinde yükseldi. "Ben istemedikçe benimle seks yapmayacağına söz vermiştin."

Nazik bir baskıyla, tıkaçı çevirirken gövdesini aşağıya doğru ittim, çok derine, ilk boğumun ötesine itmemeye dikkat ettim. "Ve ben bu sözü tutuyorum. Benimle savaşılmaya devam etmezsen..."

Titreşimleri etkinleştirmek için düğmeyi çevirdiğimde metal düğmeye dokunmak soğuktu.

Vücudu kucağımda seğirdi. "Oh Tanrım!"

Fişin titreşimine ve nabzının atmasına verdiği savunmasız tepki karşısında ağzımın kenarı kalktı.

Birkaç dakika sonra tıkaçı kalçalarının arasından amına yaklaştırdım ve kayganlaştırıcıyı aldım. Kalçalarını eğmek için hafifçe geriye yaslanırken sol kıkıranağını yukarı kaldırdım. Şişeyi hafifçe sıktığımda, büzülmüş girişine berrak, parıldayan bir jel aktı.

"Ne... bu da ne?"

Elimle boynunu kavrayarak onu kucağımda üzerinde yan yatırdım. "Şşşt, sana soru sorman için izin vermedim."

"Ama..."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kemerimi tekrar takayım mı?"

"Hayır, efendim," diye fısıldadı.

"Net, ser."

"Neeyet, suor," diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

Uyluklarının arasındaki amının girişindeki tıkaçı bir kez döndürdüm. İnledi.

Orta parmağımın ucu klitorisinin etrafında dönerken, sol elim kıkıranağının arasına girmeden önce omurgasını okşadı.

Elleri belimi iterken nefes alış verişini düzensizleştirdi. "Lütfen, lütfen, lütfen yapma," diye inledi.

"Şşşt, Bebe."

İşaret parmağım göt deliğinin üzerinde kayarak kayganlaştırıcıyı girişinin etrafında döndürdü. Sonra ucunu içeri ittim.

Vücudu kasıldı, dizleri kalçama doğru sarsıldı.

Sağ el parmaklarımın klitorisi üzerindeki baskısını artırarak sol parmağımı kıkının derinliklerine soktum.

Tırnakları sırtıma battı. "Ow!"

Kenar boyunca baskı uygulayarak parmağımı kıkına sokup çıkardım ve kas halkasını gevşettim. Kayganlaştırıcı sayesinde herhangi bir direnç gösterecek gücü kalmamıştı.

Kıkına ikinci bir parmak soktuğum anda, amındaki titreşimlerin şiddetini artırdım.

Vücudu kasılırken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

İki parmağımı minik göt deliğine sokarken, yumuşak ve alçak sesle konuşarak onu yatıştırdım. "Çok iyi bir kız oluyorsun, küçük dar deliğini benim için açıyorsun."

"Acıyor," diye inledi.

"Elini vücutlarımızın arasına sok. Sikimi tut ve istediğin kadar sert sık bebeğim."

Serin eli sıcak etimin etrafında kıvrılmadan önce karnımı okşadı.

Onun tatlı dokunuşuyla göğsümden alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı yükselirken arkama yaslandım. "İşte böyle, bebeğim. Sıkıca sarıl bana."

Üçüncü parmağımı kıkına soktuğumda, yumruğu shaftımın etrafında sıkıştı. *Sikeyim.*

Gözlerim kapanırken başım geriye düştü. Tekrar kontrol altına alabilmem için birkaç derin nefes almam gerekti. Onu sırt üstü çevirmemek, bacaklarını ayırmamak ve içine girmemek için tüm irademi kullandım.

Bir kez daha talihsiz sözüm için kendime lanet ederek bacaklarının arasına uzandım ve tıkacı klitorisine doğru döndürdüm. "İyi bir kız olmanı ve benim için gelmeni istiyorum."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin bebeğim. Benim için ne kadar iyi bir kız olduğunu düşün. Kıkına üç parmak soktuğun için seninle gurur duyuyorum."

"Oh! Oh!"

Kızımın övgü dolu bir sapkınlığı olduğu açıktı, onun hakkında anında tapılacak tek bir şey daha vardı.

O gerçekten benim mükemmel küçük seks oyuncak bebeğimdi.

Kayganlaştırıcı teninde parlıyordu, kalçaları ortama doğru sallanırken kıcı parmaklarımın baskısı altında yavaşça açılıyordu. Biliyordum ki

yakındı.

Haykırırken parmakları sikimin etrafında kenetlendi.

Orgazmının ilk kıpırtıları vücudunu sararken parmaklarımın kıkına girmesini kalçalarının sallanmasına göre ayarladım.

Tırnakları şaftımın sert kaslarına battı ve bana kendi tatmin edici acı ısırtığını verdi.

"Ben... Ben... Ben..." diye nefes aldı kalçaları sallanırken.

Onu bana karşı sıkı tutarak, üç parmağımı da kıkına soktum ve orada tuttum, boşalırken iç duvarlarındaki baskıyı hissetmesini istedim.

Nefesini tutarken uzuvları gerildi, sonra alçak sesle inlerken vücudu gevşedi.

Fişi bir kez daha döndürdükten sonra titreşimleri kapattım.

Vücudunu sağa doğru kaydırıp kucağımdan indirerek, "Dizlerinin üzerine çök," dedim.

O itaat ederken sol elimi başının arkasına koydum. "Şimdi ağzını aç."

"Yapmak zorunda mıyım?" Nefesi sikimi okşadı.

"Evet, . Tabii bunun yerine seni becermem için bana yalvarmıyorsan?"

Sustum, cevabını bekliyordum.

Dudakları sikimin başını okşadı.

Başının arkasına baskı uygulayarak, "Tamamen aşağı" diye homurdandım.

Konuşmaya çalıştı, ama sesi sadece hırıltıyla çıkıyordu.

Sikimin başı boğazının arkasına çarptığında, dut anal tıkacın ucunu büzülmüş deliğine bastırdım.

Doğrulamaya çalıştı ama başını tutuşum bunu engelledi. "Boğazını sonuna kadar şaftımın üzerine it, yoksa senin için yaparım," diye uyardım.

Sert bedenimde boğulurken ve öğürürken sıcak gözyaşları üst baldırlarıma çarptı.

Tıkacın yavaşça deliğini açmasını izledim.

Bebe haykırdı ve sikime zevkli titreşimler gönderdi.

Tıkacın en geniş yerinde duraklayarak, önce saat yönünde sonra saat yönünün tersine çevirdim, kenarına baskı uygulayarak onu daha da açtım.

Kalçaları, elimden kurtulmak için nafile bir çabayla öne doğru sallandı.

"Kalçalar geriye," diye emrettim. "Fişi geri it."

Yumuşak bir iniltinin ardından kendisine söyleneni yaptı.

Hayatımda tanık olduğum en erotik şeylerden biriydi, kıcının kalın, krem kaplı tıkacı isteksizce kabul edişini izlemek. Küçük deliği, dar sapın etrafında kapanana kadar lastik ucu yuttu.

"İşte benim güzel kızım."

Metal düğmeyi çevirerek titreşimleri tekrar başlattım. Kalçaları aşağı yukarı zıpladı.

"Yaramaz, yasak deliğinde bir tıkaç olmasından hoşlanıyor musun?"

Bir cevap beklemeden önce başını kaldırmasına ve hızlı bir nefes almasına izin verdim. "Bu çok büyük. Lütfen çıkar onu!"

"Zavallı bebeğim, bu tıkaç, sonunda kıcını becerdiğimde aletimin hissedeceği şeye hiç benzemiyor."

Alt dudağı titrerken kaşları çatıldı. "Ama kıcımı becermeni istemiyorum. Canım yanacak."

"Şşşt, beni mutlu etmek istemiyor musun?"

Cevap verirken dudaklarının şaftımın yan tarafına değmesi beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu. "*Da, ser.*"

Kahretsin, ağzının sikimin tadıyla dolu olduğunu bilirken Rusça konuşması, şaftım boyunca basınç arttıkça taşaklarımı sıkılaştırdı.

Ağzını tekrar sikime bastırdım ve klitorisini tekrar kızdırmak için sağ elimi bacaklarının arasına götürdüm. "Sikimi emerken benim için tekrar boşalmamı istiyorum."

Odadaki tek ses, kıcındaki titreşimli tıkacın donuk vızıltısı ve kendi guruldayan tıkaçlarıydı.

Kalçaları bileğimin etrafında kenetlenirken kık yanakları ikinci salınımıyla sıkılaştı.

Saniyeler sonra, başını aşağı ittim ve sıcak boşalmamı boğazının derinliklerine bıraktım.

Kavrayışımı kırarak, tohumumda boğulurken başı sikimden geri çekildi.

Sağ elim fişi neredeyse kıcından çıkarıp en geniş kısmıyla tekrar alay ederken elim başını aşağı doğru itti. "Şimdi sikimi yala ve temizle."

Dilinin ucu, krem yalayan bir kedi yavrusu gibi şaftımın kenarlarında defalarca gezindi.

İşi bittiğinde, fişi yavaşça kıkından çektim.

Bir kenara koyarak, parmak ucumla küçük deliği okşadım, tamamen kapanmaya çalıştığını ama ağzı tekrar sıkılaşıya kadar yapamadığını görmekten zevk aldım. Öne doğru eğildim ve göt deliğine üfledim, kayganlaştırıcının nefesimle soğuyacağını bildiğimden daha fazla .

Yanağı üst baldırıma yaslanırken gözleri kapalıydı.

Saçlarını okşayarak omzunun üzerinden geriye doğru taradım. "Ağzını tekrar aç bebeğim."

İnlerken gözlerinin safir mavisi rengi koyulaştı.

Parmak ucumu şişmiş dudaklarında gezdirdim. "Sorun değil bebeğim, sadece ben seni tutarken sikimi ağzının içinde tutmanı istiyorum."

Tereddütle dudaklarını açmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Hâlâ yarı sert olan sikimi onun sıcak ağzına soktum ve vücudunu yan tarafına çekerek ortama sarılmasını sağladım. Diğer elimle saçlarını, sırtını ve kalçasını okşarken sağ elim kıkının üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyordu.

Yavaşça sikimi emerken dokunuşumun ve ateşin sıcaklığının onu yavaşça uyutmasına izin verdim.

BÖLÜM 24

PHOEBE

T bir bebek ağlaması beni uyandırdı.

Birden ayağa fırladım ve boş gözlerle karanlığa baktım.

Mac'in yatağında olduğumu fark etmem bir anımı aldı. *Tekrar.*

Ve uykuya daldığımı hatırlamıyordum. *Tekrar.*

Sanki adam bir tür Svengali gibiydi. Sonra bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ağrıyan kaslarım itiraz edince neden sürekli uykuya daldığımı hatırladım.

Seks yorgunluğuydu.

En azından insanların buna böyle dediğini varsayıyordum, bu konuda gerçekten *herhangi bir* deneyimim yoktu. Adam beynimi eriten bu yoğun orgazmları bana zorla yaşatmaya devam etti. Bunu kafamın içinde söylerken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark ettim.

Beni esir tutuyordu ve boşalmam için o kadar zorladı ki bayıldım memur bey. *Tutuklayın onu!*

Sigh.

Mac'in polis üzerindeki gücüne *iki kez* tanık bile, böyle bir hikâyeyle kimsenin beni ciddiye almasını sağlayamazdım. Ayrıca, tekrar gidersem nereye gidecektim?

Gözlerim yaşardı, boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırdı.

Kardeşimle hiç yakın olmadım. Aramızda çok fazla yaş farkı vardı ve benim hayatta olmama bile çok fazla içerliyordu. Ve bu, annem ve babam öldükten sonra onun yanına taşınarak hayatını mahvetmemden önceydi.

Yine de bugünkü eylemleri derinden etkiledi.

Durduğumda polisin onu gerçekten tutuklayıp tutuklamadığını öğrenmek için Helen'i aramak üzere kolum komodine doğru uzanıyordu. Telefonumun orada olmadığını unutmuştum. Hala Mac'teydi. Cüzdanımla birlikte.

Kalçalarımı geriye doğru kaydırarak yatak başlığına yaslandım ve tüm ağırlığım popomun üzerine çökünce irkildim. Vücudumu döndürdüm ve elimi derimin üzerinde gezdirdim. Biraz acıyordu ama herhangi bir yara izi görünmüyordu. Daha sonra aynada morarma olup olmadığını kontrol edecektim ama kendime karşı dürüst olsaydım, morarma olmayacağını biliyordum.

Kemerinin kayışı acıtsa da, cezalandırıcı bir acıdan çok, kalçalarımın etrafında ve bacaklarımın arasında zonklayan, tenimi ısıtan, iç gıcıklayıcı bir acıydı.

İşte o zaman tene dokunduğumu fark ettim.

Battaniyenin kenarından tuttum ve göğüslerimden uzaklaştırdım.

Uzun, sinirli bir nefes verdim.

Evet, yine çıplak.

Ne oluyor be?

Daha iki gün önce bu adamın varlığından bile haberim yoktu ve şimdi onun yatağında iki kez çıplak uyanmıştım. Ona iki kez yaklaştıktan sonra, ama onunla sevişmeden.

Eğer burada kalıp dadı pozisyonunu alırsam, bu değişmek zorunda kalacak. Eğer...

Eğer?

Daha çok *sanki* başka seçeneğim varmış gibi.

Ne telefonum ne de cüzdanım vardı. Kıyafetlerim de dahil olmak üzere tüm yetersiz eşyalarım muhtemelen şimdiye kadar şehir çöplüğündeydi. Kardeşim ve onun korkunç karısı son yedi yılda bir araya getirebildiğim az miktardaki parayı çaldılar.

Battaniyenin altına bir kez daha baktıktan sonra hoşnutsuz bir nefes verdim.

Kelimenin tam anlamıyla sırtımda kıyafetlerim bile yoktu. Sütyenim dün geceden sonra çoktan kaybolmuştu.

Mac zaten lekeli olan tişörtümü yırttı.

Ve şimdi yoga pantolonumun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Sıkıntılı bir bebek ağlaması sessizliği deldi.

Yani rüya değildi. Bir bebek ağlaması duymuştum.

Bacaklarımın arasındaki sızıya aldırmadan yataktan fırladım, üstteki battaniyeyi de yanımda sürükleyerek yatak odasını geçip Mac'in dolabına gittim.

Kapalı yatak odasının kapısına hızlıca bir göz attıktan sonra derin bir nefes aldım ve dolabın kapı kolunu çevirdim.

Tütün, ayakkabı derisi ve kolonya kokuyordu.

Elimi duvar boyunca yana kaydırarak ışık bastım. Vay anasını.

Burası bir dolap değil, duvarları boyunca raflar ve raflarla dolu acayip bir salon odasıydı. Ortada, eski moda bir kütüphane kart kataloğunu andıran düzinelerce küçük çekmeceli bir ada vardı.

Daha yakından incelediğimde, bunun kol düğmeleri, yakalıklar, çoraplar ve benzerleri için yeniden tasarlanmış gerçek bir kütüphane kart kataloğu olduğunu fark ettim. Uzak duvarın karşısında dikdörtgen bir İran halısı, büyük bir ayaklı ayna ve yan sehpalı küçük bir koltuk vardı.

Takım elbiseler için bir İngiliz çalışma odası gibiydi. Tepedeki ışık bile vitray küreydi.

Düzgünce dizilmiş takım elbise ve blazer ceketlerin arasından geçerek bir bornoz buldum. Raflar belli ki Mac'e özel yükseklikte olduğundan, tahta askısından almak için parmak uçlarımda yükselmem gerekti.

Cidden, kimin dolabında tahta askılar bulunduracak kadar parası vardı ki?

Tek bir tel ya da gömlekle birlikte gelen ucuz plastik bir tane bile yoktu.

Bebek yine ağladı.

Geliyorum!

İpek astarlı kobalt mavisi kadife bornozu çekip kemeri dar belime iki kez doladığımda parmak uçlarıım kolların arasından bile geçmedi. Bebeği aramak üzere dolaptan çıkarken takılmadan yürüyebilmek için kumaşı iki büyük avuçla kavrayıp kaldırmam gerekti.

Koridorlar ve odalardan oluşan labirentte yönümü bulmam biraz zaman aldı ama sonunda bir önceki geceden kalma çocuk odasına rastladım.

Eşikten bakarken, Mac'in ağlayan küçük bebeği kucağına alıp ona alçak sesle ve yumuşak bir Rusça şarkı söylemesine hayretle baktım.

Kot pantolonunu çıkarmış ve sadece gri bir eşofman altı giymişti, göğsü çıplaktı. Aşağı yukarı zıplarken bebeği sol kolunun kıvrımında kucaklıyordu.

Ne yazık ki, zavallı küçük adam hiçbir yapmıyordu.

Zemin gıcırdayarak varlığını ele verdi.

Mac döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

PHOEBE

I sıcak gülümsemesi karşısında o kadar şaşırmıştım ki, arkamda birinin olmadığından emin olmak için başımı çevirdim.

Başını iki yana salladı. "Bebe, seninle ne yapacağım ben?"

Alaycı ses tonundan ve tatlı selamının benim için olmadığını düşünürken yakalanmaktan dolayı yanaklarım ısındı.

Utancımı örtmek için bornozun kemerini sıktım. "Umarım sakıncası yoktur. Dolabınıza girdim."

"Benim olan senindir. Burası artık senin evin. Brynn'in sana ödünç verdiği kıyafetleri nereye koyduğumu sonra gösteririm."

Bakışlarımı indirdim.

Brynn'in nazik jestini düşünmek bana kardeşime nasıl geri döndüğümü düşündürdü, bu da bana Mac'in peşimden geldiğini düşündürdü, bu da bana kardeşimin acımasız davranışını düşündürdü ve sonra Mac'in kendimi riske attığım için beni nasıl *cezalandırdığını* düşündürdü, bu da bana onun yatağında uyandığımı ve şimdi tam anlamıyla evsiz ve parasız olduğumu fark ettiğimi düşündürdü ve bu da beni...

Mac boğazını temizledi. "O sevimli beyninin içinde her ne döndürüyorsan. Dur."

Svengali. Adamın doğaüstü güçleri vardı.

Bebek bir kez daha uluyunca kurtuldum.

Hiç düşünmeden odayı geçtim ve bebeğe uzandım. "İşte, onu bana ver."

Bunu yaparken yanlışlıkla Mac'in çıplak ayağına bastım.

Sırtıma bastı.

Sorgulayan bakışlarım karşısında bana, ona neredeyse çocuksu bir yakışıklılık katan çarpık bir gülümseme verdi - eğer uzun boyu, delicesine belirgin kasları ve korkutucu mürekkebi olmasaydı.

"Eski bir Rus batıl inancı. Gelecekteki çatışmaları önlemek için."

Bebeği kollarıma yerleştirirken ona yan gözle baktım. "Sanırım bunu yapmak için ayağına vurmaktan daha fazlası gerekecek."

Parmaklarının arkasını çeneme sürmeden önce saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru taradı. "Bundan emin değilim."

Sıcak bakışlarının ve okşayışlarının yarattığı telaştan rahatsız olarak kendime onun tehlikeli bir adam olduğunu ve beni neredeyse esir tuttuğunu hatırlattım.

Bebeğin başını kavradım ve hafifçe sallanırken kulağını kalbime bastırdım. Stephan anında sustu.

Mac kaşlarını çatı. "Bir saatten fazladır onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Bunu nasıl yaptın?"

Sırıttım. "Ne yaptığını biliyorum ve işe yaramayacak." İki kaşını da kaldırdı. "Ne?"

"Sanki bebek konusunda mucizeler yaratmışım da dadı olarak kalacaktım gibi davranıyor."

Beni ve bebeği kendine çekerken kolunu belime doladı. "Bu bir rol değil. Ve sen dadı olarak kalıyorsun."

"Henüz kabul etmedim."

Bunu söylerken bile Stephan'ın avucumun içine aldığı küçük kafasına baktım ve kalbim eridi.

"Ve bu roket bilimi değil. Onu biraz fazla sert zıplatıyordun. Bir dahaki sefere sadece biraz salla. Kulağını kalbinize doğru tutarak düzenli ritmi duymasını sağlamak da bebeği sakinleştirmek için bir başka mükemmel yöntemdir."

Gözlerinde okunamayan bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Bildiğim iyi oldu."

Zorlu tıbbi koşullar altında doğan prematüre bebeklerin ekstra özel bir yanı vardı. Küçük bedenleri ilk nefeslerini aldıkları andan itibaren hayatta kalmak için savaşırdı. bir ateş, bir kıvılcım, şiddetli bir enerji vardı. Böyle bir bebeğin burada olmasının bir nedeni olduğuna inanmamak zordu. Asil bir amaç için yaratılmışlardı.

Konuyu değiştirerek, "Ailesi Stephan ismini nasıl buldu?" diye sordum.

"Babası onu hiç kucağına alamadı ve annesi de doğumundan kısa bir süre sonra öldü. Ona ben isim verdim. Stephan benim babamdı."

İçimden, onun asil ve iyi kalpli jesti karşısında gözlerim doldu ve onu parlak bir zırh içinde elinde beşikle hayal ettim.

Dışarıdan, yüz hatlarımı düzelttim ve Mac'e kibar bir gülümseme verdim. "Bu çok hoş."

Seni rehin tutan zorba Rus suçluyu altın kalpli bir aşk romanı kahramanı kötü adama dönüştürme, diye azarladım kendimi. Çok geç olduğunu bile bile.

Esnerken Stephan'ın sevimli, kısıtılmış burnuna baktım. "Güzel bir isim. Yine de bu sıkıcı odayla küçük adama kötülük ettiğinizi düşünüyorum. İnsanların bebek odalarını parlak, eğlenceli renklere boyamalarının ve beşiklerin üzerinde cep telefonları bulundurmalarının bir nedeni var. Bebeklerin zihinlerinin gelişmesi için uyarılmaya ihtiyaçları vardır."

Bunu söylediğim anda gözlerim büyüdü. Mac'in yüzüne döndüm. "Özür dilerim! Bu duyarsızlık mıydı? Bir bebeği çıplak bir odada büyütmek bir tür Rus geleneği mi? Sanki yoksunluk onları güçlendiriyormuş gibi?"

"Hayır, bunun için onları her gün birkaç saat karda bırakıyoruz."

İçgüdüsel olarak omzumu Mac'e doğru çevirirken Stephan'a daha sıkı sarıldım. "Yapmasan iyi edersin-"

Mac güldü. "Şaka yapıyorum. Gerçi gerçek açıklama bir Amerikalı için aynı derecede acımasız görünebilir."

Kucağımdaki bebeğe bakarken kollarını arkadan ortama doladı. Aynı anda hem çok doğru hem de çok yanlış hissediyordum.

Biri bize pencereden baksa, mükemmel bir aile tablosu olduğumuzu düşünürdü. Anne, baba ve bebek.

Ancak gerçeklik nadiren algıyla eşleşirdi.

Tutsak, suçlu ve yetim.

"Kadın hamile olduğunu öğrenir öğrenmez bebek partileri düzenleyip her şeyi hazırladığınız buranın aksine, Rusya'da bebek doğana kadar ona hiçbir şey almıyoruz."

Sorgulayan bakışlarım üzerine devam etti. "Hayat zor, *kukolka*."

Ağzım bir "o" ile açıldı. Kaşlarımı çattım. "Haklısın. Bu biraz ürkütücü."

Omuz silkti.

Stephan kollarımda telaşlandı. Parmağımı ağzına yaklaştırdım ve onu emdi. "Sanırım acıktı."

Mac başıyla bir işaret yaptı. "Mutfakta hazır bir şişe var."

Beşiğin yarı gizli köşesinde küçük bir sallanan sandalye vardı. Biberonu beklerken koltuğa yerleştim ve Stephan'ı kollarımın arasına aldım.

Mac bir elinde şişe, diğerinde küçük bir tabure taşıyarak döndü.

Şişeyi bana uzattıktan sonra tabureyi sallanan sandalyenin yanına koydu ve oturdu. Benden çok daha uzun olmasına rağmen, biraz daha alçak bir yükseklikten bile bana bakmak zorundaydı.

Şişeyi Stephan'ın dudaklarına doğru kaldırdım ve o da tuttu. "Şişeyle arası iyi."

Mac, Stephan'ın küçük yumruğuyla sıkıdığı parmağını uzattı. "Övgüyü ben alamam. Arkadaşım Dimitri'nin karısı Emma, ben işleri yoluna koyarken Stephan'la ilgilenmemde bana çok yardımcı oldu," başını çevirip bana baktı, "işleri yoluna koydu."

İkimiz de Stephan'ın şışeden içmesini izlerken birkaç dakika sessiz kaldık.

O kadar değerliydi ki. O da benim gibi bir yetimdi. Daha da kötüsü, zor zamanlarında onu ayakta tutacak on beş yıllık anıları yoktu.

Derin bir nefes aldım. "Kalıcı bir dadı bulana kadar *geçici* olacak."

Mac bir an beni inceledi. "Ruslar gerçekten *geçici* şeyler yapmazlar. Biz aşırı uçlarda yaşayan bir halkız."

"Geçici olarak önerebileceğim tek şey bu. Yakında online yazarlık derslerimden mezun olacağım ve redaksiyon işi bulmayı umuyorum."

Mac'in bu alanı seçtiğimi bilmesine gerek yoktu çünkü gizlice evden çalışabileceğim türden bir iş bulabileceğimi umuyordum.

Thomas ve Helen'in haberi olmadan gizlice para kazanmak için bir yola ihtiyacım vardı, böylece bitmek bilmeyen angarya işlerden kaçmak için yeterince para biriktirebilirdim. Başlangıçta kendimi suçlu hissetmişim ama yedi yıl boyunca ücretsiz hizmetçilik, aşçılık ve çocuk bakıcılığı yaparak ailemin ölümünden sonra beni yanlarına almalarını fazlasıyla telafi ettiğimi düşünmüştüm.

Mac'e çarpmam ve kardeşimin yan redaksiyon işlerinden kazandığım az miktardaki parayı çalması tüm planımı... ve hayatımı... kaosa sürüklemişti.

Tabii ki, şimdi kardeşime olan borcumu Mac'e olan borcumla takas etmişim.

"Üç ay sana düzgün bir dadı bulman için zaman kazandıracaktır. Araba için sana geri ödeme yapmam gerektiğini biliyorum, ama küçük bir maaş çeki istiyorum, böylece bir daire için para biriktirebilirim. O zamana kadar kendi odam olacak. Ve ara sıra, online derslerim için bir öğleden sonra izne ihtiyacım oluyor, ama nadiren."

Mac bir kaşını kaldırdı. "Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun?" Çenemi kaldırdım. "Bunlar benim şartlarım."

Bakışları daraldı. "Bir yıl. Benim yatağında, *benimle* uyuyacaksın. Sana maaşının tamamını ödeyeceğim ve arabanın parasını da sikeceğim. Haftada en az iki gün izinli olacaksın ve öğleden sonraları da derslere katılacaksın. Ben yokken bebek için başka düzenlemeler yaparım."

Dudaklarım inceldi. "Altı ay. Ve *sosyal hakları olan* bir dadı almayacaksın. Ya bana saygı duyulur ve bir çalışan gibi davranılır ya da anlaşma olmaz. Ve tabii ki arabanın parasını da geri ödeyeceğim. Kaza benim hatamdı. Ömrümü alabilir ama bunun bedelini bir ömür boyu ödüyordum gibi hissetmek istemiyorum.

-" Kızardım ve bebeğin biberonunun eğimine odaklanmak için bakışlarımı indirdim. "*Başka yollarla,*" diye yarım yamalak bitirdim.

"Başka bir deyişle, senin bir fahişe olduğunu düşündüğümünden mi endişeleniyorsun?"

Bebeğin göğsüme bastırmadığım kulağını kapattım. "Bebek! Sünger beyinleri var."

"Çok tatlısın. Henüz kelimeleri işleyecek bilişsel yeteneğe sahip olmadığını biliyorsun."

"Hala."

"Küfretmek aslında bir zekâ ve sosyal uyumluluk göstergesidir." Ona yan gözle bir bakış daha atarken dudaklarım büküldü.

Avuçlarını kaldırdı. "Bu doğru. ."

Stephan telaşlandı ve ben de kollarımı değiştirdim. "Her iki şekilde de. Ben... *o kelimeyi* kullanmıyorum.

Bana bir çalışan gibi davranılmasını istiyorum."

"Düşünölmek için önce biriyle gerçekten sevişmeniz gerekir..." Öne doğru eğildi ve sahnede fısıldayarak "*o kelime*" dedi.

Kaşlarını çatarken dudaklarını büzdüm. "Dil! Bebek!"

Yanağını okşadı. "*Kukolka*, senin olduğunu düşündüğüm en son şey *o kelime*."

Uzun bir süre ona baktım. Muhtemel öfkesine karşı kendimi hazırlarken, sesim korkuyla hafifçe çatladı ve meydan okudum: "O zaman kanıtla. Kendi odamda. Artık dokunmak, öpmek ya da... başka şeyler yapmak yok.

kendimi *o kelime* gibi hissediyorum. Ben geçici bir çalışanım, başka bir şey değilim. Ve bir gün izin yeterli. Kardeşimin evinde sahip olduğumdan daha fazla."

Zaten ziyarete gideceğim bir arkadaşım ya da ailem ya da harcayacak param da yoktu.

Sesi karanlık bir hırıltıydı. "Seni oyun oynama konusunda uyarmamış mıydım?"

tuttum. "Bu bir oyun değil. Senin için daha önemli olan ne? Bebek için bir dadı bulmak mı, yoksa seks mi?"

Mac arkasına yaslandı ve elini çenesine götürdü. "Kahretsin, yani kahretsin, Bebe. Ya o ya bu olmak zorunda değil."

"Benim için öyle."

Sessizlik uzadı.

Gerçekten de kendime yakışmayacak şekilde davranıyordum. Talep ettiğim şey için elimde bir koz bile yoktu. İkimiz de onun merhametine kaldığımızı biliyorduk.

Ama son iki gün hayatımı alt üst etmişti. Kaderin beni on sekiz yaşına girdiğim gün yapmam gereken ama cesaret edemediğim şeyi yapmaya ittiğinden şüpheleniyor olsam da, yine de tüm bu değişimi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Ve Mac tüm *talepleriyle* kafamı ve duygularımı karıştırırken bu gerçekleşmeyecekti.

Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Sonra bana ters ters bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam, altı ay. Kendi odan. Maaşının tamamı sende kalacak. Bir buçuk gün izin yaparsan sana bir çalışan gibi davranmaya *çalışırım*."

Başımı eğdim. "Denemek mi?"

Çenesi sıkıştı. "Bu benim en iyi teklifim. Ya kabul edersin ya da onu beşiğine geri koyarız ve ben de ikimizi de mahrum bırakmaya kararlı olduğun *o kelime avantajlarından* bazılarının tadını çıkarırım."

"Kabul ediyorum, ama bir şartım daha var." "Zorluyorsun."

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı bebeğin biberonuna odakladım.

"Evde tişört giymeye başlamalısın."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Beni duyduunuz. Bir gömlek. Sen bir milyonersin, milyardersin ya da her neyse. Dolabına baktım. Belli ki yeterince gömleğin var." Kollarını açarak bana doğru yürüdü.

Eğer bebeği tutuyor olmasaydım, kaçmaya çalışırdım.

Bacaklarını bükölmüş dizlerimin iki yanına açarak sallanan sandalyenin kolçaklarını kavradı ve aşağı doğru eğildi. "Görünüşe göre *bu kelimenin faydalarından* zevk almamakta zorlanacak tek kişi ben olmayabilirim."

Bakışlarına karşılık vermeyi reddederken yanaklarım alev aldı. "Doğru değil. Aslında, her köşede pusuya yatmış bir canavar gibi beni yakalayıp mincıklaman konusunda endişelenmek zorunda kalmamayı dört gözle bekliyorum."

Eğilip "Yalancı" diye fısıldarken dudakları kulağımın kabuğunu okşadı.

O öğleden önceki yasadışı anılar zihnime istenmeyen bir şekilde çarparak nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Bu yüzden ilk maaşımla ucuz bir daire aramaya başlayacaktım.

Açıkçası kendi odam olabileceğini söyledi. Kendi evinde olmasını şart koşmadı.

Çünkü haklıydı. Ben tam bir yalancıydım.

BÖLÜM 26

MAC

I Kendi odasında kalmasına izin verirsem lanetlenirim.

Altı ay sonra kapıdan çıkıp gitmesine izin veremezdim.

Hayatımda para ve kan dışında bir şeye sahip olmayalı uzun zaman olmuştu.

Farkında olsun ya da olmasın, *Russkaya tryapichnaya kukla*'nın bir koruyucuya ihtiyacı vardı.

Ve ben o adamdım.

Kader onu hayatıma soktu ve ben asla kadere karşı gelmedim.

Ben bebek telsizini açarken Phoebe Stephan'ı nazikçe beşiğine yatırdı.

Elini usulca bebeğin göğsüne koydu. "Şimdi birkaç saat uyuması gerekiyor."

Kolumu beline dolayarak onu çocuk odasından çıkardım ve kapıyı usulca arkamımdan kapattım.

Derin bir nefes aldı ve arkasını işaret etti. "Eğer senin için de uygunsa, çocuk odasının yanındaki boş yatak odasını alacağım."

Kapı koluna uzanmak için döndüğü anda onu arkasından yakaladım. Sol kolumu ortasına dolayarak sağ elimi bornozun açıklığından soktum ve sıcak göğsünü avuçladım. "Benim için sorun değil."

Keskin bir nefes aldı. "Kabul ettin."

Boynuna sokuldum, kulağının altındaki boşluğu öptüm. "Ve?"

Elimi bornozun içinden çıkarmaya çalışırken parmakları kolumu çekti. "Yani daha beş dakika bile olmadı ve sen şimdiden sözünden dönüyorsun."

Onu kollarıma aldım ve koridordan yatak odama doğru taşıdım. "Herkes anlaşmaların güneş doğana kadar başlamadığını bilir."

"Bunu kim biliyor? Bunu kimse bilemez. Anlaşmalar her iki kişi de kabul ettiği anda başlar."

Ona göz kırptım. "Rus kültürüyle ilgili bir şey olmalı." Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Yalan söylüyorsun."

"O zaman ikimiz varız."

Benim küçük övgü kink bebeğim beni bir kalp atışı için bile kandırmıyordu. Daha önce kollarımda verdiği tutkulu tepki sahte değildi ve cezalandırılma korkusu da değildi.

Neredeyse benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Şimdilik ona bir çalışan gibi davranılması isteğine saygı gösterecektim. Bunun tek nedeni, öğleden sonra yaşadığı şokun araba kazasının hala devam eden şokuyla birleştiğinde onu yakında yakalayacağını biliyor olmamdı.

Sonunda adrenalinin etkisi geçecekti.

İsteyeceğim son şey de travmasından ya da kırılğan duygusal durumundan faydalandığım için beni suçlamasıydı.

Onu becerdiğimde, becerirsem değil, mazeret olmayacaktı.

Beni istediğini itiraf etmekten başka hiçbir şekilde haklı gösteremez ya da aklından çıkaramazdı.

Elbette tüm bunlar, alışkın olduğumdan daha iyi bir adam olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kendimi istediğim bir şeyden mahrum etmek benim doğamda yoktu.

Bunlar benim en iyi niyetlerim olsa da, eğer beni çok zorlarsa.

"Eğer beni hemen yatırmaz ve diğer odada uyumama izin vermezseniz, tüm anlaşma iptal olur."

Eşiği geçip karanlık yatak odasına girdim. Onu yatağın ortasına fırlattım, pantolonumun büzgü ipine uzanırken yatağa tırmanmaya çalıştığında yolunu kestim. "Tamam. Arkana yaslan ve bacaklarını aç."

Kıcının üzerinde yatağın diğer tarafına doğru kayarken gözleri büyüdü.

Benden gelen bir uyarı hırıltısı onun atlamasını engelledi.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve bornozun boğazına yakın kısmını kavradı. "Ne?"

Çenemi iterek bir işaret yaptım. "Sırt üstü yat. Eğer dadı olmak istemiyorsan, o zaman benim... nasıl demiştin? *Fahişem*."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Bu ne cüret?"

"Sanırım bu öğleden sonra, söz konusu sen olduğunda cesaret edemeyeceğim hiçbir şey olmadığını kanıtladım."

Kaşları çatıldı. "Bu öğleden sonra polis geldi. Aile içi huzursuzluk nedeniyle çağırılmadılar, değil mi? Bu daha önce de oldu ve hiç gelmediler. Bunu sen ayarladın, değil mi?"

"Kardeşin istediğim bir şeye engel oluyordu." "Ne?"

"Sen."

Ağır ve öfkeli nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkıyordu. "Kendine ait olduğunu iddia edebileceğin bir oyuncak değilim. Seninle tanışmadan önce bir hayatım vardı."

Başımı yana doğru eğdim. "Hayır, bebeğim, senin bir varlığın vardı. Ben sana bir hayat veriyorum."

Dudakları incelirken bakışları daraldı. "Senin olarak." "Evet."

Yatağın üzerindeki işe yaramaz dekoratif yastıklardan birini aldı ve bana fırlattı.

Kolayca savuşturdum, saldırdım.

O daha tepki veremedi onu yatağın ortasında altımda kısırmıştım.

Dizimi bacaklarının arasına sıkıştırarak beline uzandım ve ağzının kenarını öperken bornozun kemerinin düğümünü çektim. "İngilizcem doğruysa, fahişe, para karşılığında yeteneklerini yozlaşmış bir amaç için kullanan kişidir."

Kadife kemeri gevşettikten sonra bornozun yakasını kavradım ve sol göğsünü ortaya çıkaracak şekilde açtım. Mükemmel kiraz pembesi meme ucunu ağzıma aldım ve dişlerimle hafifçe sıyırdım. "Çok yeteneklisin ve seni hediyeler ve parayla çürütürken bile her santimini bozmak için sabırsızlanıyorum."

Boştaki elim bornozun eteğinin altından kayarak uyluğunun iç kısmını okşadı. "Yani, evet. Eğer dadı olmayacaksan, o zaman benim mükemmel küçük fahişem olacaksın."

Parmaklarımın uçları amının zaten ıslak olan dikişi boyunca kaydı.

Başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Hayır. Her şeyi çarpıtıyorsun."

Bir uyarı olarak klitorisini çimdikledim. "Şey, her şeyi değil. Ama yapabilirim. Zevkli acı derslerinden keyif aldığınızı inkar edemem."

Burnunu çekerken koyu safir gözleri yaşlarla doldu. "Söz vermiştin," diye mırıldandı, dudakları titriyordu.

Lanet olsun.

Ağlamasından nefret ederdim.

Onun sıcak bedeninden ve yataktan yuvarlandım.

Yatağın ucunda volta atarken alnımı ovuşturdum. Sikim o kadar sertleşmişti ki onunla çivi bile çakabilirdim. Hayatımda hiçbir zaman kendimi bir kadının tatlı amına onunla yaptığım gibi sokma zevkinden mahrum bırakmamıştım.

Ben bu bekar aziz saçmalığına uygun değilim.

Sol elimi sağ yumruğumun üzerine koyarak kanunu açıkladım. "Şu andan itibaren, ben ya da bir koruma olmadan bu evden asla çıkmayacaksın."

Ayağa kalktı ve bornozunu göğüslerinin üzerine çekti, ardından karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dadımın kuralları. Benim çalışmam olarak, senin korunman benim sorumluluğumdur."

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve onlara sarıldı. "Bu sadece Stephan yanımdaysa geçerli, değil mi?"

Bakışlarım daraldı. "Hayır. Bu, o güzel ayaklarını Dört Keşiş'in sınırları dışına her çıkardığında oluyor."

Elini havaya kaldırdı. "Bu çok ! Bir korumaya ihtiyacım yok."

Başparmaklarımı gri eşofman altımın bel bandına soktum ve kalçalarımın üzerinden aşağı doğru ittim. "Fahişemi oynamaya geri dönmek ister misin?"

Omuzları içe doğru kıvrıldı. "Korumayı ben alırım."

"Size bir telefon sağlayacağım ve maaşınız için yeni bir banka hesabı açacağım."

Yaptığımız araştırmadan kendi hesabı bile olmadığını biliyordum.

Lanet olası bok parçası kardeşim.

"değil. Zaten bir telefonum var ve kendi hesabımı oluşturabilirim."

Adımlarıma ara verdim ve ona ters ters baktım.

"Ya da değil," dedi aceleyle.

"Kardeşinizin cep telefonu hizmetinizi çoktan iptal etmediğini düşünüyorsanız safsınız."

Kardeşi muhtemelen ek koruma kisvesi altında bir önlem olarak yerleştirildiği bir hapishanenin tek kişilik hücresinin pis zemininde kanlar içinde yatıyordu. Gerçekte, ortaklarımın ona ulaşabilmesi içindi. Cep telefonunu iptal etmek muhtemelen yapılacaklar listesinde üst sıralarda değildi, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Onunla sözde ailesi arasındaki tüm iletişimi kesmeye niyetli olduğum için, benim bu işe karışmam bir yana, kardeşinin ölümünü öğrenmesi için bile hiçbir neden yoktu.

"Size bir telefon sağlayacağım."

GPS takibi olan bir tane. Bilmesi için hiçbir neden olmayan başka bir şey.

"Evet efendim," diye fısıldadı çenesini dizlerinin üstüne yaslayarak. Bir kaşımı kaldırdım. "Tekrar denemek ister misin bebeğim?"

Yere baktı ve dudaklarını ısırdı. Sonra usulca, "*Da, ser.*" dedi. "*Khoroshaya devochka.* Aferin kızıma."

Hala damarlarımda ve sikimde dolaşan çılgın enerjiyi yakmaya çalışırken yatağın bir tarafından diğer tarafına dolaşmaya devam ederek devam ettim, "Sana kıyafet ve yeni bir bilgisayar da alacağım. Kendi paranı kullanmayacaksın. İhtiyacın olan her şeyi ben sağlayacağım."

"Ama ben... *Da, ser.*"

"İzinli olduğun günlerde, önce bana danışmadan kimseyle buluşmayacak ya da herhangi bir plan yapmayacaksın. Bu senin kendi güvenliğin için."

Ve online sınıfındaki o piç kurusuna koşmasını engellemek için. Bu da bana onun adını öğrenmem gerektiğini hatırlattı, böylece Phoebe ile olan "arkadaşlığının" bittiğini öğrenebilecekti.

"Sen... *Da, ser.*"

"Ve artık öğün atlamak yok. Ben burada değilsem ya restoranın şefini arayacak ve yemek isteyeceksiniz ya da kendiniz pişirmeyi tercih ediyorsanız, onlara bir alışveriş listesi vereceksiniz ve onlar da malzemeleri teslim edecekler."

"Sadece ekmek ve su yememi istemediğine emin misin?" diye .

Yatağın yan tarafına geçtim ve oturdum. Kalçama yaslanarak bir kolumu bacaklarının üzerine yerleştirdim ve bakışlarımla buluşması için yüzünü kaldırdım. "Çok dikkatli dinle, *kukolka.* Bu kuralları çok ciddiye almanı öneririm. Beni daha fazla kızdırmak akıllıca olmaz."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Arabanın parasını ödeyeceğimi söyledim ve sen başka birini bulana kadar senin için dadı olarak çalışmayı kabul ettim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Kendi değerini bu kadar az düşünmesi ve onu o lanet araba için tuttuğuma gerçekten inanması çok rahatsız ediciydi.

O arabalardan yüz tanesine ve daha fazlasına değdiğini nasıl bilmez?

Uzun, sinirli bir nefes verdim. "Araba için kızgın değilim. İzin almadan gittiğin ve kendini tehlikeye attığın için kızgıyım."

"Eve gittim."

"Burası artık senin evin."

"Geçici evim."

Bir kaşımı kaldırdım. Kaçınılmaz olanla savaşımaya devam etmesi aptalcaydı ama çok sevimliydi. "Göreceğiz bakalım. Şimdilik benim çatım altındasın ve kurallarına uyacaksın, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Gözleri büyüdü. "Ne tür sonuçlar?" Başparmağım dudaklarını okşadı. "Cezalandırıcı olanlar."

Başını geriye çekerek elimi kırdı. "Bu noktadan sonra bana bir çalışan gibi davranacağını söylemiştin."

"Deneyeceğimi söyledim. Bilmelisiniz ki, normal bir çalışan kurallarımın birini ihlal ederse, onu öldürürüm."

Yutkundü. "Bir kuralı çiğnersem bana ne olacak?"

Ağzımın kenarı kalktı. "*Küçük ölümün* acısını çekeceksin, ama güzel kışına kırmızı bir şaplak atmadan önce değil," diye uyardım, *küçük ölüm* teriminin orgazm anlamına geldiğinin farkında olduğundan emindim.

Eğer bir kuralı çiğnerse, o zaman tüm centilmenlik niyetleri sona ererdi ve ben de ilk planıma geri dönerdim.

Onu sikip teslim almak için, değerli bekareti lanetlensin.

"Peki bir kuralı çiğnersen ne olur?" diye sormadan önce titrek bir nefes alırken bakışları alçaldı.

Arkama yaslandım ve onu eğlenerek inceledim. "Bana kurallar mı koymaya çalışıyorsun?"

Ne kadar cesur bir *Russkaya tryapichnaya kukla*.

Çenesini kaldırdı. "Sadece bir tane. Dokunmak yok." Çenem sıkıştı.

Kolumun bir hareketiyle battaniyeleri indirip kalçalarının altından çıkardım. Sonra onun çırpınışları arasında bornozun kemerini çıkardım ve

bornozu omuzlarından geçirip vücudundan çıkardı.

Üstünü örtmek için bornoza uzandı ama ben onu yere fırlattım. "Dur! Hayır!"

Kaçmaya çalışmasına fırsat vermeden eşofmanlarımla yorganın altına girdim ve onu kendime doğru çektim.

Güçlü bir kolla ortasından tutarak onu kendime bağladım ve gürledim: "Günün birinde beni çok zorlayacaksın."

Vücudu kaskatı kesildi.

"Rahatla, *kukolka*. Bugün o gün değil. Dinlen. Yarın Stephan'ın yeni dadısı olarak ilk günün."

Ancak gerginlik uzuvlarını terk ettiğinde ve nefesi uykuyla dengelendiğinde, başının tepesini öptüm ve "*Khoroshaya devochka*" diye mırıldandım.

Kalçalarını bana doğru ayarlarken usulca inledi. Bilinçsizce yaptığı bu hareket sadece kıcının kıvrımlarını acı verici bir şekilde dikleşmiş sikime sürtüyordu.

Bu şövalyelik saçmalığı tam bir saçmalık.

Yaşadığı şoku tamamen atlattığını ve yanımdaki yeni yerini kabul ettiğini anladığım anda ya da kurallarımın birini tekrar çiğnediğini öğrendiğimde, onu yatağa atıyor, bacaklarını ayırıyor ve sikimi daha önce denenmemiş amına öyle bir sokuyordum ki, bana ait olmamanın nasıl bir his olduğunu unutacaktı.

İlk defa bir çalışanın bana itaatsizlik etmesini dört gözle bekliyordum.

BÖLÜM 27

PHOEBE

M Kendi inlemem beni uyandırdı.
Bakışlarımı ağır perdelerin arasından süzülen altın renkli, şafak
vaktinin ilk ışıklarına odakladığımda zihnim şunları düşünmeye
çalıştı

yetiş.

Yumuşak, ipeksi çarşafılar.

Pahalı bir kuş tüyü yorganın ağırlığı. Sıcak
bir ten.

Aman Tanrım.

Başım Mac'in omzuna yaslanmış, bedenim onunkine sokulmuştu.

Ve onun eli.

Olamaz.

Eli bacaklarımın arasındaydı, parmak uçları klitorisimi
okşuyordu. Keskin bir nefes aldım.

Dudakları çıplak omzumun üstünü sıyırdı. "Günaydın, bebeğim," diye
mırıldandı, sesi uykudan boğuk ve çakıllı çıkmıştı.

Parmaklarını elini hareket ettirmek için bileğine dolandı. "Ne yapıyorsun?"

Kulak mememi ısırdı. "Resmi olarak Stephan'ın dadısı olmadan önceki son
birkaç dakikayı değerlendiriyorsun."

İki parmağını zaten ıslak olan amımın içine soktu. Bileğini daha sıkı
kavradım ve çektim ama elini yerinden çıkaramadım. "Kes şunu."

Parmaklarını yavaş, titreşimli bir ritimle içimde kaydırdı. "Hayır."

"Söz vermiştin!"

"Benimle kavga etmeyi bırak. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz." İstiyordum ama bu olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Adam çok tehlikeliydi.

Lanet olası bir Rus suçlu. Onun çatısı altında yaşayan bir polisin kız kardeşi olmam yeterince kötüydü.

Kardeşim artık beni asla affetmez.

Mac'in bana dokunmasına izin vermeye devam ederek tavşan deliğinden daha da aşağı düşmeme izin veremezdim.

Yatağın kenarını kavradım ve kendimi öne doğru çekmeye çalıştım.

Başımın altındaki kol, parmakları boğazımı sarana kadar büküldü, böylece beni vücuduna geri çekebildi. "Ben bitirene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Parmak uçları boğazıma bastırdı, beni kısıtladı ama kesmedi.

Hava.

Diğer eli parmaklarını sokma hızını artırdı.

Vücudum onun avuçlarında sarsıldı ve nefesim düzensizleşti. "İşte benim güzel kızım. Benim için gel."

"Lütfen, bunu yapma." Bana

her dokunduğunda.

Onun kollarında her orgazm olduğumda.

Ona karşı savunma duvarımda bir kaya daha parçalandı.

Onun yüksek gücünde, hakimiyetinde bir şeyler vardı.

üzerimdeki gücü... dizlerimin üzerine çöküp beni sıkması için ona yalvarmak istememe neden oldu.

Yine de sahip olduğum tüm irade gücüyle direndim.

Beni becermesine izin verdiğim an her şeyin kaybolacağını biliyordum.

Benim gibi biri Macarius gibi bir adama karşı bir irade düellosundan asla sağ çıkamaz.

Beni çiğner ve tükürürdü, beni eski benliğimin bir kabuğu olarak bıraktı.

Hayatım zaten binlerce parçaya ayrılmıştı. O parçaları toz haline getirmesi için ona ihtiyacım yoktu.

Sert siki belime bastırırken boğazımdaki kavrayışını . "Bana direnmeye devam edersen seni sırt üstü çevirir ve sikimi ne kadar çok istediğini sana kanıtlarım."

Kalbim durdu. Bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordum.

"Yapamam. Lütfen." "Sana söyleneni yapacaksın," diye hırladı.

İçime üçüncü bir parmağını soktu. Kukum ona uyum sağlamak için acı verici bir şekilde gerilirken hafif bir yanma, bir ihtiyaç kıvılcımını ateşledi.

Sırtım kamburlaştı, başımı arkaya yatırdım, boğazımı avucuna daha sert bastırdım, sanki kendimi boğmaya çalışıyormuşum gibi. Bu rahatsız edici düşünce zihnimi kurcalarken bile kalçalarım elinin üzerinde sallanıyordu.

İradem olmadan inledim. "Daha sert."

Bunu yaptığım an, yanaklarım aşağılanmışlıktan alev alev yandı ve bu da sadece çarpık zevkime katkıda bulundu.

Mac kıkırdadı. "*Khoroshaya devochka*."

Lanet olsun. Rusları bu kadar seksi yapan şey neydi?

Cevabı zaten biliyordum. Dili gırtlaktan geliyordu, karanlıktı ve çok korkutucuydu. Yuvarlanan "r"ler, sert "h"ler ve atlanan kelimelerle aksanında bile ilkel bir kenar vardı.

Adam yaşayan bir Tarzan gibiydi... ama pahalı bir takım elbise içinde ve silahlıydı.

Parmakları neredeyse acı verecek kadar hızlı hareket ederken boğazımdaki kavrayışını sıkılaştırdı.

Kalçalarım onun eline karşı ileri geri sallanıyor, klitorisime baskı yapıyordu. "Oh! Oh! Oh!"

"Başını bacaklarımın arasına sokmadan ve bana itaatsizlik ettiğin için ağzını sikimle cezalandırmadan önce gel."

Vay anasını!

Onun karanlık cinsel tehdidi beni uçurumun kenarına getirdi.

Vücudum onun kucağında kasılırken serbest bırakıldığımı haykırdım. Göz kapaklarımın arkasından parlak yıldız patlamaları fişkırdı ve erimiş sıcaklık midemin derinliklerinde birikti. Uzuvarım kaskatı kesildi, nefesim kesildi.

Sonunda kollarında gevşedim.

Mac beni sırtüstü yatırdı ve kalçalarımın üzerine oturdu. Gri eşofmanını aşağı iterek sikini yumrukladı. "Göğüslerini birleştir."

Nefes nefese itaat ettim. Göğüslerimi kavrayıp birbirine doğru iterken bu kadar şişmiş ve hassas olmaları garipti.

Mac yatak başlığını kavradı ve kalçalarını aşağı doğru eğerek sikini göğüslerimin arasına soktu.

Birkaç kez itti, kalçaları göğüs kafesime baskı yapıyordu.

Aletin ucu her itişinde boğazımı zorluyordu.

Başını geriye atması ve şaftı şişerken bağırması sadece birkaç dakika sürdü. Sıcak bir boşalma akışı göğüslerimi ve boğazımı kapladı.

Yanımda yere yığıldı. Birkaç uzun ve sert nefes aldıktan sonra ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

Gelişi tenimde soğurken kıpırdamaya cesaret edemeyerek orada yattım. Elinde sıcak bir bezle döndü.

Ondan almaya çalıştım ama elini uzattığım yerden çekti ve tenimi silmeden önce bana uyarıcı bir bakış attı.

O bunu yaparken ben de hâlâ sert olan sikine baktım.

Mac beni yakaladı. Avuçlarını başımın iki yanına koyarak üzerime eğildi. "Daracık amın yerine göğüslerini sıkmenin beni tatmin etmeye yeteceğini düşünmedin, değil mi?"

Dudaklarım aralandı ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Topuklarının üzerinde dönüp hışımınla uzaklaşmadan önce çenesi sıkıştı.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim, onu ne kadar kızdırdığımı konusunda endişeliydim. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı çarparak kapatmadan önce omzunun üzerinden "Soğuk bir duş almaya," diye seslendi.

BÖLÜM 28

PHOEBE

I Çocuk odasının yanındaki boş yatak odasında çarşafları ve battaniyeleri yatağın üzerine yerleştirmeyi henüz bitirmişti ki bir kadın sesi duyuldu.

"Merhaba? Evde kimse var mı?"

Stephan'ın sabah biberonunu içtikten sonra beşiğinde güvenle uyuduğunu kontrol ettikten sonra sessizce koridordan aşağı süzıldüm ve kütüphanenin uzak girişinden diğer taraftaki girişe baktım. Orada üç kadın duruyordu.

Biri ekose etek ve Doc Martens giymiş, göğsünde kundaklanmış bir bebek vardı.

Bir diğeri klasik bir Chanel kıyafeti giymiş, tombul bir bebek kolunun uzun inci dizisini kavramak için uzandığı bir bebek arabasının üzerine eğilmişti.

Üçüncüsü ise tamamen siyah giyinmiş, saçlarını sert bir topuz yapmış, boynunda on kilo ağırlığında gibi görünen çarpıcı, büyük gümüş bir kolye olan biraz daha yaşlı bir kadındı.

Mac'in dünyasına dair hiçbir deneyimim yoktu ve aslında kazadan beri bu dünyaya dair düşüncelerimi acımasızca bastırmıştım. Zihnim zaten kendi hayatımdaki kaosun etkisindeydi, onunkindeki şiddet hakkında fazla düşünmeye gerek yoktu.

Yine de eğitimsiz gözüme bu kadınlar suikastçı ya da tehlikeli gibi görünmüyordu.

Yani, kim bir bebeği cinayete götürür ki? Değil mi?

Bunu kafamda Reese Witherspoon'un *Sweet Home Alabama*'daki güneyli aksanıyla söylediğimde bu daha da saçma bir olasılık gibi göründü.

"Alo?"

Görüş alanına girebilmek için yer değiştirdim. Seğirmelerini önlemek için ellerimi belimde kenetleyerek cevap verdim. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Üç kadın da öylesine endişe verici bir coşkuyla öne atıldılar ki birkaç adım geri çekildim.

Hepsi aynı anda konuştu.

"Aman Tanrım! Çok güzelsin, ama tabii ki öyle olacaksın."

"Sen Phoebe olmalısın, yoksa Bebe'yi mi tercih edersin?"

"Sanırım ona sadece Mac'in Bebe demesine izin var. Bu onun ona taktığı isim." "Stephan nerede? Kuzenlerini oyun buluşması için getirdik."

Avuçlarımı kaldırdım. "Özür dilerim. Mac burada değil."

Kurallarını düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Çatı katına kimseyi almamamı özellikle söylememişti ama diğer kurallarının tonuna bakılırsa bir şekilde bunu ima ettiğini düşünüyorum.

Yaşlı kadın elini salladı. "Buraya onu görmeye gelmedik, hayatım. Sizi görmeye geldik. Sana bir bakayım."

Ellerimi sıktı ve kollarımı iki yana açtı. "Brynn sana kıyafet ödünç verdiği için çok tatlı ama bunların hepsi senin bedenine uymuyor. Brynn'in göğüsleri çok daha büyük. Seninkiler bu tişörtün içinde kaybolmuş."

Ellerimi tuttuğu yerden çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Özür dilerim. Hepiniz kimsiniz?"

Brynn'in adının geçmesi beni gerdi. Dün kaçıp gittiğim için ondan özür dilememiştim.

Ekoseli kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yeni arkadaşlarınız."

Chanel'in içindeki kadın güldü. "Sakin ol, Emma. Daha bizimle tanışmadı bile. Zavallı şeyi tepelere doğru koşturacaksın."

Yaşlı kadın, "Bunu zaten yaptığını duydum," diye espri yaptı.

Yüzümü kapattım. Kelimelerim boğuk çıkıyordu. "Olamaz. Hepiniz Brynn ile arkadaş mısınız? Korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısınız. Onu öylece bırakıp gittiğim için çok üzgünüm."

Emma bir kolunu omuzlarıma doladı, diğer koluyla da bebeğini kucakladı. "Aptal olma. Bu adamlardan kaçmamak için delirmiş olmalısın. Korkunçlar."

Bekle. Beni Mac'ten kurtarmak için mi geldiler?

Chanel'li olan göz kırptı. "Ayrıca, sizi yakalamaları eğlencenin yarısıdır."

Neler oluyor?

Bir adım daha geri gittim. "Özür dilerim, ne olduğunu bilmiyorum-"

Yaşlı kadın elini bana doğru salladı. "Sus." Sonra diğer kadınlara döndü. "İkiniz de alay etmeyi bırakın. Zavallı sevgilimi korkutuyorsunuz. Benimle gelin, her şeyi açıklayacağım. Votka sever misin?"

Beni oturma odasına götürmesine izin verirken başımı salladım. "Ben pek içmem."

Kolumun üst kısmını okşadı. "Kıyafetlerinle birlikte onu da değiştirmemiz gerekecek."

Kanepenin ortasına oturdum, diğer iki kadın da bana katılırken yaşlı kadın odanın kitap rafları ve dolapları arasında gizlenmiş bir bara doğru ilerledi.

Belli ki Mac'ın yerini biliyordu.

"Ben Emma ve bu da Elizabeth," dedi küçük kızının başını nazikçe okşarken.

Ağzım şok içinde açıldı. "Vay canına! Sen Emma'sın! Mac senden övgüyle bahsediyor. Stephan'la ilgilendiğinden bahsetti."

Elini dizime koydu. "Zavallı küçük bebek. Bunu yaptığım için mutluydum ama onun dadısı olmayı teklif ettiğin için sana çok minnettarım. Ufaklığın hayatında istikrara ihtiyacı var."

Diğer kadın öne doğru eğildi ve elimi sıktı. "Ben Dylan ve bu da bebek Andrei," diyerek bebek arabasını işaret etti.

"Memnun oldum." Yanlış bir başlangıç yapmak istemediğim için onları düzelttim. "Mac kalıcı bir dadı bulana kadar geçici olarak buradayım."

Hepsi birbirlerine eğlenerek baktılar.

Kaşlarım çatıldı. Komik bir şey söylediğimi düşünmemiştim.

Elinde bir şişe şampanyayla mutfağa doğru ilerlerken yaşlı kadın seslendi: "Ben *Tetya* Polina. Kim mimoza ister?"

Emma eğildi. "Polina Teyze demek. Four Monks'taki tüm personelden o sorumludur ve erkekler onu yıllardır tanır."

Ben cevap veremedim asansör çaldı. Dylan

çıkageldi. "Bu brunch olacak."

Hepsinin arasına baktım. "Brunch mı?"

Dylan omuz silkti. "Tabii ki neyi sevdiğinden emin değildim, bu yüzden Ivan'ın kitabından bir sayfa aldım ve sana menüdeki her şeyden biraz sipariş ettim."

Gözlerim büyüdü. "Her şeyi. Bekle, gerçekten o kadar aç değilim."

Polina mutfak adasında içecekleri hazırlarken durduğu yerden parmağını bana doğru salladı. "Öyle bir şey yok. Mac bize bu sabah yemek yediğinden emin olacağımıza dair söz verdirdi."

Mac burada olduklarını biliyordu. Beni kontrol etmek için mi gelmişlerdi? Bebekle kalacağıma güvenmiyor muydu?

Emma bana yumuşak bir gülümseme daha verdi. "Senden bahsetmesi gerçekten çok hoştu."

Elimi göğşümün üzerine koydum. "Benim hakkımda mı konuştu?" Kaşlarımlı kalktı.

Başını salladı. "Övündü desek daha doğru olur. Bebek konusunda ne kadar doğal olduğunu söylüyordu. Ve editör olmak için nasıl dersler aldığını."

Dylan, Queen Mary'nin rengârenk hamur işleri ve mini sandvilerle dolu üç katlı kristal tabaklarla dolu arabasını getiren görevliye mutfak adasını işaret etti. "Onun hayal gücüyle harika bir yazar olacağını düşündüğü kısmı da unutma."

"Mac bunları söyledi mi? Benim hakkımda mı?"

Polina üç şampanya kadehi taşıdı ve cam sehpanın üzerine koydu. "Onu sonunda aşık görmek çok tatlı. Stephan'ın sorumluluğunu tek başına üstlenmesi konusunda biraz endişeliydim ama şimdi sen buradasın..."

Aşık mısın?

Mac aşık.

Bana mı?

Sarsılarak kanepeden ve kanepenin önünde yürümeye başladım. "Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Mac bana aşık *değil*. Aslında tam tersine, arabasına çarptığım ve şimdi de tamir için ona yüklü miktarda para borçlu olduğum için bana çok kızgın."

Ve yanlışlıkla arabasının arkasında beni tehlikeli bir sorumluluk haline getiren süper korkunç bir silah sevkiyatını ortaya çıkardığım için, ama onunla olan berbat ilişkimin *tüm* ayrıntılarına girmenin bir anlamı yoktu.

Üç kadın da güldü.

Yine, komik bir şey söylediğimi düşünmedim.

Kollarımı göğşümün üzerinde kavuşturdum. "Özür dilerim. Kaba olmak istemem ama neden hepimiz bana gülüp duruyorsunuz?"

Emma ağzını kapattı. Ayağa fırladı ve bana sarılmak için koştu, kısa bir süreliğine önündeki bebeği unuttu. Yerleşti

Omuzlarımı tutarak. "Sana gülmüyoruz! Daha çok erkeklere."

Dylan mimozaya uzandı. "Yaklaşımlarında biraz... *Neandertalvari...* olabiliyorlar."

Polina kolunu kanepenin arkılığına uzattı. Parlak kırmızı rujlu kristal şampanya kadehinin kenarını lekeliyordu. "Hayatım, o adamın umursayacağı en son şey senin ona olan borcun."

Başımı salladım. "Bu *çok* para, hem de *çok*! Yaklaşık yüz bin dolar."

Bakışlarım yüzlerini taradı, şok olmuş tepkilerini bekliyordum.

Hiçbir tepki yoktu.

"Özür dilerim. *Yüz bin dolar* dediğimi duydun mu?"

Dylan omuz silkti. "Güven bana, Mac'in umurunda bile değil para. Bunu sadece bir bahane olarak kullanıyor. Eğer seni bu kadar endişelendiriyorsa, ona geri ödemen için sana bir çek yazabilirim. Bunu erken bir Noel hediyesi olarak düşün."

Cidden, neler oluyor?

Kış başı olduğu için Noel'de hâlâ buralarda olacağımı düşünmesi garipti. Ve kim birine yüz bin dolar hediye etmeyi teklif eder ki?

Devam etti. "Bu benim emlakçı komisyon param, o yüzden endişelenmene gerek yok. Erkeklere ait değil."

Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Sürekli adamlardan bahsediyorsun. Kim bu adamlar?"

Emma cevap verdi. "Ben Dimitri ile evliyim. O da benim en iyi arkadaşım Mary ile evli olan Vaska ile ortak. Onunla başka bir zaman tanışacaksın. Brynn ve Anton'a Brynn'in yeni salonunun dekorasyonu için yardım ediyor. Rus mafyası için Midwest bölgesindeki tüm karanlık ağ silah ticaretini kontrol ediyorlar. Gregor doğu yakasını kontrol ediyor. Samara ile evli ve çok tatlı bir kızları var. Onlarla tanışman için sabırsızlanıyorum."

Sonra Dylan konuştu. "Ben Ivan'la evliyim. Helikopterler ve tanklar gibi daha büyük yeraltı askeri ticaretini, Lincoln Meydanı'ndaki fırınından Four Monks için hamur işleri tedarik eden yakın arkadaşım Carinna ile çıkan ortağı Maxim ile birlikte yürütüyor. Seni bu hafta oraya götüreceğim."

Emma söze girdi. "Brynn'le zaten tanıştın. Four Monks'ta senin Mac'inle ortak olan Anton'la çıkıyor. Seni Luka ve Katia ile de tanıştırmamız gerekecek. Birkaç hafta içinde Virginia'dan ziyarete gelecekler."

Mac'im mi?

Dylan Emma'ya döndü. "Yapacaklar mı?"

Emma gülümsedi. "Evet! Sana söylemeyi unuttum. Katia, Yelena'nın son gelinlik serisi için Michigan Caddesi'nin ortasında bir fotoğraf çekimi yapıyor. Onun için caddeyi kapatıyorlar. Çok büyük bir şey. Damian onun için her şeyi ayarlıyor. Onu tanırsın. Yelena istese o adam ayı bile aşağı çeker."

Dylan karşı çıktı. "Mikhail'in Sibirya'da koca bir madeni satın aldığını duydun mu, böylece Nadia mücevher serisi için buldukları bu yeni değerli taşı özel olarak kullanabilecekti?"

Emma iç çekti. "Çok romantik."

Tüm isimlerden ve sanki kocalarının muhasebeci ya da avukat olduğunu açıklar gibi silahlardan, tanklardan ve Rus mafyasından rahatça bahsetmelerinden başım döndü.

Polina ayağa kalktı, "Kızlar! Zavallı şeyi korkutuyorsunuz," diyerek omzunun üzerinden adadaki pasta tabaklarına doğru ilerledi.

Tüm gözler bana döndüğünde, bebek telsizi beni kurtardı.

Stephan'ın yumuşak ağlaması üzerine neredeyse koşarak odadan çıktım. "Gidip bebeği kontrol etmeliyim."

Çocuk odasının karanlık sessizliği ve bebek pudrasının yatıştırıcı kokusu Stephan'a uzanırken beni sakinleştirdi. Altını değiştirdikten sonra, sallanırken ve *Twinkle, Twinkle, Little Star* şarkısını söylerken onu kalbime bastırdım.

Emma kapı aralığında belirdi. "Sizi bunalttıysak özür dileriz."

Gülümsedim. "Oh! Hiç de değil."

Evet, beni bunalttılar. Silahlar. Mafya.

Mücevher madenleri.

Mac benim hakkımda övünüyor çünkü aşık olduğunu düşünüyorlar. Ne. Ne? Ne?

Kız arkadaşlar, dedikodu, erkek arkadaşlar ve kocalar hakkında dertleşmekle ilgili tek deneyimim televizyon programlarıyla ilgiliydi. Ağabeyimin evinde, kimse bana bağırmadan veya emir vermeden doğrudan bir kelime söylemeden günler geçebilirdi. Sanırım sadece kafamdaki düşüncelerin bana eşlik etmesine alışmıştım.

Şöyle devam etti. "Küçük ailemize bir kız daha katıldığında biraz heyecanlanıyoruz."

Stephan'ın sırtını sıvazladım ve onu biraz zıplattım. "Sadece bu kadar. Bu geçici bir durum. Ben Mac'in kız arkadaşı değilim. Onun çalışanıyım."

Dylan koridordan seslendi. "Phoebe, teslimatın var."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Belki de kardeşim fikrini değiştirmiş ve eşyalarımın bir kısmını kurtarmıştı.

Emma'yı kütüphaneden geçip giriş holüne kadar takip ettim. Monks'un siyah giysiler giymiş dört hamalı asansörden üç kapalı giysi rafını ve birkaç büyük kutuyu indiriyordu, üniformalarının altın şeritleri hareket ettikçe parlıyordu.

Polina ilk rafın örtüsünü açarken Dylan da aynısını ikinci raf için yaptı.

Her raf tasarım kıyafetlerle doluydu.

Kutulara baktım. Çoğunlukla ayakkabılardı, birkaç tane de Magnificent Mile'daki şık bir iç çamaşırı mağazasından gelen ince, pembe kutular vardı.

Asansörün kapısı ikinci kez açıldı ve her biri altın harflerle yazılmış kırmızı kadife kutular taşıyan iki güvenlik görevlisi çıktı. Cartier. "İyi günler Bayan Brauer. Bay Miloslavsky bunları incelemenizi söyledi, sonra da alt kattaki kasaya geri koyacağız."

Her bir muhafız ellerinde tuttıkları yığının en üstündeki kutuyu açtı. Kutulardan birinde muhteşem bir safir kolye, diğerinde ise korkunç bir elmas taç vardı.

Neler oluyor?

Polina askılara göz gezdirdi. "Mac'in önerilerimin çoğunu kabul ettiğini gördüğüme sevindim." Bir tasarımcı elbisesini çıkardı. "Mac seni nihayet kulübe götürdüğünde bunu kesinlikle oyun alanında giymelisin. Büyük bir heyecan yaratacaktır."

Polina'yı görmezden gelerek hamallara döndüm. "Bir yanlışlık oldu, lütfen hepsini götürün."

Kızlar birbirlerine baktılar.

Dylan bana yaklaştı. "Mac kıyafete ihtiyacın olduğunu söyledi."

"İstiyorum ama *bu* kıyafetlerle değil. Bu çok fazla. Sadece birkaç yoga pantolonu ve ihtiyacım var. Bebek yarısını mahveder," diye şaka yapmaya çalıştım, sesim kulaklarıma bile zor geliyordu.

Yine bakiştılar.

Dylan, "Ivan da bana aynı şeyi yaptı. Ben de ilk başta hepsini geri göndermeye çalıştım. Bir Rus erkeği için kadınıyla ilgilenmenin bir tür gurur meselesi olduğunu anlamalısınız."

Muhtemelen artan tedirginliğimi hissederek telaşlanırken Stephan'ı diğer omzuma geçirdim. "Evet ama ben *onun kadını* değilim. Ben onun çalışanıyım ve bu da tüm bunları gerçekten uygunsuz kılıyor."

Dylan kolunu omuzlarıma doladı. "Çok doğru. Beyler, lütfen bunların hepsini götürün."

Hamallar tereddüt edince Polina öne çıktı. "Igor ve Akim, bunu depo katındaki boş içki kafesine koyun ve kilitleyin. Soran olursa, talimatlarıma uyduğunuzu söyleyin." Sonra muhafızlara döndü. "Bunları kasaya koyun. Ben daha sonra ilgileneceğim."

Bütün adamlar selam verip aceleyle bekleyen asansöre bindiler.

Midem bulandı. Kadınlar şimdi benim zor biri ya da nankör olduğumu mu düşüneceklerdi?

Emma gerginliği bozdu. "Hep birlikte oturup brunch yapmaya ne dersiniz?"

Zorla gülümsedim. "Gidip Stephan'ı giydireyim, bir dakika içinde size katılırım."

Çocuk odasına doğru geri dönerken midem düğümlenmeye devam etti.

Mac bütün hediyelerini geri gönderdiğimi öğrenince ne diyecekti?

BÖLÜM 29

MAC

"S Ne yaptı?" Kükredim.

Polina dudaklarını büzdü. "Bana boz ayı gibi davranma.

Kıyafetleri reddeden ben değilim."

"Sen de oradaydın. Onu durdurmalıydın."

Polina ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunu neden yapayım ki? Kız bu konuda gayet mantıklıydı. Bir çalışan olduğunu söyledi, kız arkadaşın değil."

Özel ofisimde volta atarken çenemi ovuşturdum. Geç olmuştu.

Günün yarısını hoşnutsuz diktatörümüz Abakar'ın büyüyen sorunuyla uğraşarak, diğer yarısını da oyun katında VIP'leri izleyerek ve personeli yönlendirerek geçirdim.

Oysa tek yapmak istediğim Phoebe ve bebek Stephan'la geçirmekti.

Ben cevap vermeyince Polina zorladı. "*Sadece* bir çalışan olduğunu düşünmesi kimin suçu?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Benim olduğunu ima ediyor olamazsın? Bebe'ye onu *sadece* bir çalışan olarak görmediğimi söyledim."

Bakışları daraldı. "Ona kız arkadaşın olmasını istediğini söyledin mi?"

Sırıttım. "Hayır, çünkü ben on üç yaşında bir çocuk."

Yetişkin bir adam, özellikle de Rus bir adam, bir kadına kız arkadaşı olmasını teklif etmez.

Ona karısı olmasını teklif etti. Ve biz henüz orada değildik.

En azından o yoktu.

Kollarımda tatlı, masum ve savunmasız bir şekilde bayıldığı andan itibaren gideceğimiz yerin orası olduğunu biliyordum.

Belli ki bir erkeğin korumasına ihtiyacı vardı ve kader beni onun yoluna atmıştı. Tam anlamıyla.

"Tavsiyemi ister misin?"

"Lanet olsun, hayır. Bunu ben hallederim," dedim sıkılmış çenemin arasından. "Kapıyı kilitle. Ben yukarı çıkıyorum."

* * *

Gıcırdamamasına dikkat ederek yavaşça çocuk odasının kapısını açtım ve içeri girdim.

Koridordan gelen küçük ışık huzmesiyle Stephan'ın uyuduğu beşiğe doğru ilerledim. Nefes alıp verirken göğsünün hafifçe inip kalkmasını hissetmek için elimi karnının üzerine koydum.

Şimdiden o kadar büyümüştü ki, prematüre doğduğu zamanki boyutunun neredeyse iki katına çıkmıştı.

Kalbim kabardı. Eğer gerçekten benim oğlum olsaydı bu küçük adamı daha fazla sevemezdim. Aslında, onu zaten oğlum olarak görüyordum. Büyük yeğen lakabından nefret ediyordum. Sadece Noel'de ve doğum günlerinde ortaya çıkan pasif bir amca olduğumu ima ediyordu.

Bu çocuğun hayatındaki tek baba figürü ben olacaktım. Neden sadece unvanı talep etmiyorsun?

Onun babası olmayı düşündüğümde, ona bir anne sağlamayı düşünmem kaçınılmazdı.

Phoebe'ye çekilmemin tek nedeninin bu olmadığını biliyordum, ama Stephan'ı yakın tuttuğunda mükemmel bir eşleşme gibi görünmediyse lanet olsun.

Hep birlikte bir aile olabiliriz.

Birlikte, sonunda her birimizin özlediği şey olabiliriz.

Son bir kez baktıktan sonra kapıyı kapattım ve yatak odama doğru ilerledim. Bir önseziyle döndüm ve çocuk odasının yanındaki kapalı kapıyı açtım.

Bebe, boş olan odadaki dar yatağın yorganının altında küçük bir sincap gibi kıvrılmıştı. Minnoş, yatağı kendine uydurmak için çarşaf dolabını bulmuş olmalıydı.

Hediyelerimi reddetmesine duyduğum öfke eriyip gitti.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek battaniyeleri geri çektim, hala ona verdiğim Kal-L kapüşonlu tişörtü giyiyor olmasından memnundum. Bir kolumu başının ve omuzlarının arkasına, diğerini de dizlerinin altına koyarak onu kaldırdım.

Uykusunda mırıldanırken başı yana doğru eğildi. "Neler oluyor?"

Başının üstünü öptüm ve fısıldadım, "Şşt, bebeğim. Her şey yolunda. Uyumaya devam et."

Küçük bir suçluluk duygusu bile beni durdurmadı.

Sözde istihdamının ilk koşullarından birini, kendi odasını ihlal ettiğime şüphe yoktu. Dokunmama kuralından bahsetmiyorum bile ama umurumda değildi.

Birdenbire, onun sıcak bedeni bana sarılmadan geniş ve soğuk yatağında uyuma fikri savunulamaz hale geldi.

O benim kızımdı ve benim yatağıma aitti.

Ona saygı gösterecektim... ya da en azından saygı göstermeye çalışacaktım... sevişmeme kuralını ima etmişti, ama kesinlikle onun sıcak, çıplak tenine dokunacaktım.

Bu onun için yeterli olmalı.

Onu yatağına yatırdıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım ve ona katıldım. Kolumu ortasına dolayarak onu kendime ve kolumu başının altından geçirerek omzuma yasladım.

Diğer gecelerde olduğu gibi kolum uyuşurdu ama gözlerimi açıp uykusunda bana sarılmış olan ona bakmak buna değerdı.

Nefesimi tuttum ve bekledim.

Bir süre sonra iç çekti ve yerleşirken sevimli kıcını kalçalarımaya doğru oynattı.

Sanki hep uyumuş gibi. Sanki

birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Kader.

* * *

GÖZLERİM KAPALI, vücudum alarm sinyallerini tetiklerken kaşlarımı çattım.

Bir sorun vardı.

Elim önümdeki ipek çarşaflara yaslandı. Önümdeki boşluğun üzerinde.

Karanlığı ararken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Phoebe gitmişti.

Saate baktığımda gece yarısını biraz geçtiğini fark ettim.

Birkaç dakika sonra kaçmış olsa bile, ki bu şüpheliydi, fazla uzaklaşamazdı.

Yorganı arkaya atarak kot pantolonumu yakındaki sedirden kaptım ve çıplak bir şekilde koridora fırladım, arabamın anahtarlarını alıp onun peşinden gitmeye hazırlanırken bir yandan da Polina'yı arayıp bebeğe bakması için cep telefonumu kotumun cebine soktum.

Stephan'ın çocuk odasına geldiğimde durdum.

Bebek beşiğindeydi, derin uykundaydı.

Bebe de onun yanına çekilmiş sallanan sandalyede uyuyordu. Dizleri altında kıvrılmış, başı garip bir açıyla duruyordu. Elindeki boş şişeyi zar zor tutuyordu.

Stephan'ın haykırışını duymamış olmamın imkânı .

Küçük adam daha ona ihtiyacı olduğunu anlamadan uyanmış ve onu kontrol etmiş olmalıydı. Onu uyandırmamak için sessizce hareket ederek şişeyi elinden aldım ve bir kenara koydum.

Sonra, o akşam ikinci kez onu kollarıma aldım ve yatağıma geri götürdüm.

* * *

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM. *Tekrar.*

Phoebe gitmişti. *Tekrar.*

Bu sefer panik yapmadım. Gözlerimi kısarak saate baktım, saat neredeyse sabahın ikisiydi. Kalktım ve inatçı bebeğimi aramaya koyuldum.

Daha sonra, güneş gerçekten doğduğunda ve bir fincan kahve içtikten sonra, gece yarısı beslemelerini tek başına üstlenmesini beklemediğimi ona açıkça belirtmek zorunda kalacaktım.

O benim torunumdu, *benim oğlumdu* ve bu aşamada diğer ebeveynler kadar uykusuz ve gözleri yaşlı olmak benim hem görevim hem de zevkimdi.

Eski kafalı olabilirim ve erkeğin kadını geçindirmesi ve koruması konusundaki fikirlerimde biraz şovenist olduğumu kabul edebilirim ama iş çocuk yetiştirmeye gelince öyle değildim. Bir köy ve diğer tüm saçmalıklar gerekiyordu.

Mesele Şu ki, hiç çocuğum olmadı. En fazla Yuri'ye yaklaşmıştım, o da benimle yaşamaya başladığında çoktan bir yetişkin olmuştu.

Bu deneyimi yaşamak istedim.

Daha da otesi, bunu Phoebe ile paylaşmak istedim.

Bir ailenin parçası olmak, baba ve koca olmak gibi evcilleştirilmiş fikirlerden keyif aldığımı fark ettim. Dimitri, Vaska ve diğerleri haklıydı. Sevecek, eve gelecek, şımartacak ve bakacak biri olmadıktan sonra bunca paraya sahip olmanın ne anlamı vardı? Annem, babam ve diğer küçük kız kardeşim Tatiana, St. Onları yılda birkaç kereden fazla ziyaret etme şansım olmuyordu ama

o aile anlarına değer verdim. Burada da öyle olsun istedim.

Tia'nın yanımda olması, kız kardeşim Anya'nın zamansız ölümünden sonra özellikle önem kazandı. Tatiana artık ancak yirmili yaşlarındaydı. Phoebe ve erkek kardeşinin aksine, kız kardeşim ve ben başka bir kardeşe sahip olduğumuz için çok mutluyduk.

Belki de Phoebe'ye bu kadar ekilmemin nedeni buydu. Empati kuramasam da, en azından ailesinin ölümü ve erkek kardeşinin soğuk kalpli davranışı nedeniyle mahrum kaldığı tüm sevgi ve desteğe sempati duyabiliyordum. Tia'ya bu şekilde davranıldığını hayal bile edemezdim.

nce ocuk odasına gittim. Stephan yeni bir tulum giymişti ve görünüşe bakılırsa muhtemelen yeni bir bezi vardı. Masanın üzerinde bir boş şişe daha vardı.

Sallanan sandalye boştu.

Döndüm ve onun sözde yatak odasına doğru birkaç adım yürüdüm, ama elim kapı tokmağını çevirdiğinde durdu.

Kilitli.

Lanet kapıyı kilitlemişti. Ne hoş.

Çalışma odama giderek masamın ortasındaki ana anahtarı aldım ve geri döndüm. Kapı açıldığında karşılaşacağım şey için kendimi hazırladım.

Derin uykudaydı.

Bu kez yorganın üstünde, sadece çıplak ayakları battaniyenin bir köşesinin altına sıkışmıştı.

Onu kollarıma aldım.

Phoebe uyandı ve gönülsüzce göğsümü itti. Sesi alçaktı ve uykudan, uykusuzluktan ya da her ikisinden dolayı biraz boğuktu. "Yapma. Beni yere bırak," diye mırıldandı.

"Tamam, bebeğim. Yapacağım. Bir dakika içinde."

Eşiği geçtim ve onu hâlâ sıcak olan yatağıma yatırdım. Teknik olarak yalan söylemiyordum.

Onu yatırdım ama istediği yatağa değil.

Bir kez daha sokuldum ve onu kendime çektim.

Kollarımda döndü ve gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Bırak. Ben geri dönüyorum yatağım."

Avuçlarımla kafatasının arkasını başını göğsüme bastırdım, bebekken bana öğrettiği gibi kalbime yaklaştırdım. "Sus, yatağındasın. Uyumaya devam et."

Bir süre telaşlandı ve , ama elimi gevşetmeyince sonunda kollarımda uyuyakaldı.

Birkaç saat sonrasına kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

PHOEBE

W Ne oluyor?

Nasıl oldu da onun yatağına geri döndüm? *Tekrar.*

Bebek telsizinden Stephan telaşlandı. Yataktan için yer değiştirdiğimde, Mac'in kolu belime dolandı.

"bile geçirme," diye homurdandı.

"Bebek..."

Yorganı arkaya attı ve gri eşofmanını giydi. "Ben onu getiririm. Sen burada kal."

"Bu benim işim," diye cevap verdim, yorganı arkaya attım ama çıplak olduğumu fark edince hızla üzerime çektim. *Tekrar.*

Cidden. Beni uyandırmadan kıyafetlerimi çıkarmayı nasıl başarıyordu?

Dolabından elinde beyaz bir tişörtle çıkarak yatağa doğru ilerledi.

Avuçlarını başımın iki yanındaki yastığın üzerine koyarak eğildi.

"Burası kardeşinin evi değil bebeğim. Bu anlaşmayı seni yedi gün yirmi dört saat çalışmaya zorlamak için kabul etmedim. Uyumaya devam et."

"Ben *odama* döneyim, orada uyumam gerekiyor."

Mac yatak odasının kapısından çıkarken arkasını dönmeye bile zahmet etmedi. "Sen . Stephan'ı beslemeyi bitirdikten sonra seni *odamıza* geri götüreceğim."

Battaniyeyi göğüslerime bastırarak arkasından seslendim. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi!"

Bir süre boş yere yanıt bekledikten sonra, yanıt gelmeyince yastığıma geri çöktüm.

Kalkmak istedim.

Kalkmak

istemiştim.

Kesinlikle kalkacaktım.

Ama onun yatağı, koridorun sonundaki ürkütücü derecede çıplak odadaki o küçük soğuk yatağa kıyasla çok sıcak, rahat ve yumuşaktı. Yorganın içine daha da sokulurken gözlerim kapandı.

Bir dakika içinde kalkardım. Stephan'ı beslemeyi bitirmek üzereyken bebek telsizi beni uyarırdı. O zaman kalkıp odama dönmek için ısrar ederdim.

Sadece birkaç dakika daha.

* * *

GÖZLERİM ÇIRPINARAK AÇILDI.

Gözlerim şafak öncesi karanlığına alıştığında, Mac'in kalçasına olduğumu fark ettim. O da yatak başlığına yaslanmış, gözleri kapalı oturuyordu.

Kollarında güvenle saklanmış, derin bir uykuya dalmış olan bebektir.

Mac'in diğer kolu, sanki bebekle döndüğünde beni kendine çekmiş gibi kürek kemiklerimin arasında duruyordu.

Elim onun yakın bir şekilde duruyordu.

Hareket ettirmek istedim.

Onu taşımak istemiştim.

Onu kesinlikle taşıyacaktım.

Parmaklarım pantolonunun yumuşak kumaşı üzerinde hafifçe kaydı. Elimin onun sikinden sadece bir santim uzakta olduğunu bilmenin çok heyecan verici bir yanı vardı. Aptalcaydı. Demek istediğim, sadece onun sikiydi.

Onun büyük, güçlü siki.

Gözlerinin hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarım tekrar Mac'in yüzüne kaydı. Kapalıydı.

Birkaç dakika bekledim, derin ve eşit nefes alışını dinledim.

Sonra, parmak uçlarım sikinin ucunu sıyrana kadar elimi kalçasının iç kısmı boyunca kıvırdım.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Mac'in tepki vermediğinden emin olmak için bir kez daha hızlıca baktı. Tepki vermedi.

Parmaklarımı şaft boyunca kaydırdım, uyanırsa diye gözlerimi hep kapalı tuttum, böylece uykumda elimi masumca hareket ettirmişim gibi davranabilirdim.

Lanet olsun. Adam hiç sert değil miydi?

Çok yanılttı ama uyumaya devam etmek için yerleşirken elimi orada bıraktım.

Uykuya dalmadan hemen önce Mac'in elinin benimkini kapladığını hissettim. Elim daha da sertleşmiş şaftının etrafında tamamen kavradı.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda yatakta yalnızdım.

Yorganın altından sıyrılarak, atılmış Sahte Rus Süpermen kapüşonumu başımın üzerine attım ve sessizce koridorda ilerleyerek yoga pantolonumu bıraktığım odama döndüm. Onları giydikten sonra çocuk odasına gittim.

Stephan orada değildi.

İşte o zaman pastırma ve kahve kokusu aldım.

Koridordan açık mutfak-oturma odası alanına doğru ilerlerken ellerimi kapüşonun ön cebine soktum. Avuç içim daha önce onun sikini kavradığım yerden hâlâ yanıyordu.

Mac üzerinde yırtık bir kot pantolon ve siyah bir tişört olduğu halde mutfak adasının önünde duruyor, bir eliyle altın rengi mücverleri bir kâseye koyarken diğer eliyle omzuna attığı bebek Stephan'ı tutuyordu.

Mutfağa girdiğim anda gülümsedi. Sonra Stephan'a bakarak, "İşte orada. Günaydın, günüşiğim."

Mac sonra bana göz kırptı.

Ve kalbim eriyerek pembe şeker ve parıltıdan oluşan yapışkan bir havuza dönüştü. Sanki bir romantik komedi filminden fırlamış bir sahneyi yaşıyordum. Sanki çiftin tamamen yerleştiği, aşık ve mutlu olduğu ve karma bir aile olarak hayatlarının bir sonraki aşamasına geçtikleri sona atlamıştık.

Sağ elim, beni gerçeğe döndürmek için sol elimi acı verici bir şekilde sıktı. Bu bir romantik komedi değildi.

Gayrimeşru torununun dadısı olarak ona olan borcumu ödeyebilmek için acımasız bir Rus mafya babası tarafından hafifçe rehin tutuluyordum. Bu, mutlu sonla bitme ihtimali çok az olan bir gerilim filmiydi.

Karmakarışık saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdıktan sonra yaklaştım ve kollarımı uzattım. "Onu alabilirim."

Mac, Stephan'ı bana teslim etti. "Güzel, yumurtaları yapmam lazım. Nasıl istersin?"

Stephan kollarımın arasında kıvrılmışken yakındaki mutfak taburelerinden birine yerleştim. "O kadar da aç değilim."

"Çırpılmış o !"

"Dedim ki..."

Mac döndü ve bana baktı. "Ne dediğini biliyorum." Sonra başıyla kahve makinesini işaret etti. "Çay tercih etmiyorsan sana kahve var."

"Kahve iyi."

Bebeği kucağımda kaydırarak bir fincana uzandım. Krema ve şekeri eklerken boğazımı temizledim. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

Mac bana dönerek, çırpılmış yumurta ve birkaç dilim domuz pastırmasıyla dolu bir tabağı önüme koydu. "Önce dün hakkında konuşmamız gerekiyor. Hash browns kasede."

"kızartmasına ihtiyacım yok."

Yine beni görmezden gelerek tabağıma büyük bir kaşık . "Ye."

Çatalımı elime aldım ama sadece yemeğin yerini değiştirdim. "Peki ya dün?"

Mac ocağa yaslanmış, kendi tabağını tutuyordu. Bir ağız dolusu yumurtayı çiğnedikten sonra, "Giysileri neden reddettin?" diye sordu.

Bakışlarım yemeğime sabitlendi. "Çünkü uygunsuzdu."

Tepkisini beklerken karnımdaki kaslar gerildi.

Tabağını bir kenara bıraktı ve kahve fincanını aldı. "Patronun olarak senden üniforma giymeni isteme hakkım var mı?"

Bir saniye sonra, "Evet, ama-" dedim.

"Güzel. Bu kıyafetleri üniformanız olarak kabul edin."

"Dadılar üniforma olarak Chanel elbiseler giymezler."

"Rus mafyası için çalışan çok dadı tanıyor musunuz?"

Sıcaklık boynuma ve yanaklarıma yayıldı. Sıkılmış dişlerimin arasından cevap verdim. "İstemediğimi biliyorsun."

"Peki o zaman. Anlaştık."

Bakışlarım daraldı. "Tamam. Kıyafetleri saklamamı sağlayabilirsin ama onları giymemi sağlayamazsın."

Tek kaşını kaldırdı. "Yapamaz mıyım?"

Onun kibirli ve otoriter ses tonu karşısında kalçalarım birbirine kenetlendi. Neden? Neden bunu bu kadar seksi bulmak zorundaydım ki?

Başka bir yol denedim. "Uzlaşmaya ne dersiniz? Sen bana maaşımdan avans ver, ben de bir dadı için uygun kıyafetler alayım."

Elini arka cebine attı ve cüzdanını çıkardı. İçini açarak siyah bir American Express kartı çıkardı ve adanın ortasına fırlattı. "Al. Bunu kullan. Hazır dışarı çıkmışken, çocuk odasının ihtiyacı olduğunu düşündüğün mobilya ya da oyuncakları da al."

Stephan'ın sırtını sıvazlarken onu omzuma kaydırdım. Bir bebeği canlı kalkan olarak kullandığım düşüncesini bir kenara iterek derin bir nefes aldım ve "Peki ya boş oda?" diye sordum.

Çenesi gerildi, kahve fincanının sapını kavrayan elinin eklemleri beyazlaştı. "Peki ya boş oda?" diye mırıldandı.

Ayağa kalktım ve birkaç adım geri gitmeye çalıştım. "Otur ve yemeğini ye."

Kaçışımı gerçekleştirmeye çalışarak bir adım daha geri gittim. "Stephan'ın başı sallanıyor. Sabah uykusuna hazır."

Mac o kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım olmadı. Göz açıp kapayınca kadar benden önce davranıp bebeği kollarımdan aldı. "Onu ben yatıracağım. Sen otur ve yemeğini ye."

O koridora doğru ilerlerken, ben kaçmaya hazır bir şekilde ayakta kaldım.

Mac döndü. "Döndüğümde tabağın temiz olmadığını görürsem ne olacağını bilmek istemezsin."

"Ben çocuk değilim!"

"O zaman öyle davranmayı bırak ve yemeğini ye." "Dil! Bebeğin sünger gibi bir beyni var!"

"Güzel! Bu çocuk sikiş kelimesinin gücünü ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi."

Nefesim kesildi.

Mac'in kahkahası koridordan çocuk odasına kadar yayıldı.

Öfkeyle tabureye oturdum ve bir parça domuz pastırması aldım.

Dudaklarıma değdiği anda midem haince bir hırıltı çıkardı. Yemek yemeyi sevmediğimden değil. Yıllarca ağabeyimin mutfağına girmemin yasak olması ve sadece yemek saatlerinde bana verilen yiyeceklere izin verilmesi, servis edilenleri beğensem de beğenmesem de, yemekten zevk almamı şartlandırmıştı.

Zaten zor olan konuşmamızı daha da kötüleştirmek istemediğim için bana söyleneni yaptım ve Mac döner dönmez çırpılmış yumurtamı ve pastırmamı bitirdim.

"*Khoroshaya devochka*" diyerek temiz tabağı benden uzaklaştırdı.

Onun basit övgüsü karşısında içimi kaplayan sıcak zevkten nefret ediyordum.

Mac sonra beyaz bir kutuyu önüme itti. Yeni bir Apple dizüstü bilgisayardı. "Bu senin için."

"Yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım yok. Okuldan ödünç bir tane isteyeceğim."

Bana ters ters bakarken kutuya vurdu. "Tekrar edeyim. Bu senin için. Derslerin için. Tartışmaya açık değil. Hak ettiğin için senin için güzel bir şey yapmak istememden daha iyi bir nedene ihtiyacın varsa, güvenlik nedeniyle Four Monks'un Wi-Fi'sinde güvenli olmayan bir ödünç dizüstü bilgisayar bulunduramayacağımı varsay."

Aslında, bu oldukça iyi bir nedendi.

Kutuyu kendime doğru çektim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sonunda ödevlerim için düzgün bir dizüstü bilgisayara sahip olmak güzel olacaktı.

Sert eli taburemin kolçaklarına dolandı ve tabureyi dışarı ve yana kaydırıldı. Sonra bir adım daha yaklaştı ve beni içine hapsederken dizlerimi güçlü kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Şu andan itibaren benim yatağında uyuyacaksın."

Çenemi kaldırdım. "Anlaşmıştık-"

"Hayır. Şimdi reddettiğim bir talepte bulundun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Senin *menfaatleri olan dadın* olmayacağım."

Kulağıma eğildi ve kulak mememi ısırıktan sonra, "Sana başka seçenek bırakmıyorum," dedi.

Geri çekilmeye çalışırken sırtımı adanın tepesinin kenarına dayadım. "Beni zorlarsın... beni zorlarsın..." Söyleyemedim bile.

Parmağını çenemin altına koydu. "Güven bana, bebeğim. Güç kullanmak zorunda kalmayacağım."

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Mac avantajı değerlendirdi ve onu almak için çullandı.

Parmakları saçlarımın arasından kayarak başımı kavrarken dili dudaklarımı itti ve beni ona sabitledi.

Ağzımı ele geçirirken yumruklarım göğsüne çarpıyordu. Sonunda serbest kaldığında nefesim kesilmiş, dudaklarım morarmıştı.

Elini boynuma doladı. "Bu gece seni benim yatağımdan başka bir yatakta bulmama izin verme."

Bir başka sert öpücükle hışımınla uzaklaştı ve omzunun üzerinden seslendi: "Boris'i iki saat içinde seni alışveriş yapmak istediğin yere götürmesi için göndereceğim."

O gidene kadar mutfak taburesinde donup kaldım. Öfkem yükseliyordu.

Bu gece o adamın yatağında yatmamın imkanı yoktu. Bugün, odama bir sürgü kilit alacağımdan emin olmalıydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

PHOEBE

"A Mac'in gitmek istediğin yerin burası olduğunu bildiğinden emin misin?"
Boris bana bakmak için dönerken kolunu ön yolcu koltuğunun arkasına yasladı.

Dikkatimi Stephan'ın araba koltuğunun kilidini açmaya odaklayarak,
"Elbette. Bebek arabasını taşımama yardım eder misin?"

Boris başını salladı ama bagajı açıp cipten indi.

Stephan'ı bebek arabasına yerleştirdikten sonra Boris'e döndüm. "Çok uzun sürmeyecek."

Bagaj çarparak kapattı ve kilitledi. "Ben de seninle geliyorum."

Kaşlarım çatıldı.

Aslında yumuşak dilli ve çok tatlı olan Boris, bir kulübün fedaileri gibi görünüyordu. Bir metreyi aşkın boyu, traşlı kafası ve birden fazla kez kırıldığı belli olan burnuyla zaten korkutucu bir adamdı. El, boyun ve yüz dövmelelerini de eklediğinizde tamamen ürkütücüydü.

Eğer Mac'in evine elinde bebek için hediye olarak ördüğü sevimli kırmızı bir kazakla girmemiş olsaydı, korkudan kaçıp kendimi ve Stephan'ı bir dolaba kilitlerdim.

"Bu gerekli mi?"

Siyah tüvit şapkasını takarken omuz silkti. "Patronun emirleri."

"Tamam o zaman."

Bebek arabasını otopark koridorundan Target girişine doğru yuvarlarken, garip üçlümüzün diğer tüm müşterilerden aldığı endişeli bakışları fark etmemek zordu. Durum bir kez daha düzelmedi

mağazadaydı. Birden fazla kez, bir müşteri biz koridora girer girmez geri çekiliyordu. Hatta bir kadın arabasını tamamen terk etti.

Her an meşaleleri ve dirgenleri çıkaracakları endişesiyle mümkün olduğunca hızlı bir şekilde seçimlerimi yaptım.

Birkaç çift ucuz kot pantolon ve yoga pantolonu seçtikten sonra arabaya bir avuç tişört ve kazak attım. Daha sonra Boris'ten bebek arabasını tutmasını isteyerek dikkatini dağıttım ve kazakların altına gizlice birkaç sütyen ve külot soktum. Aynı şeyi yüz yıkama suyunu, en sevdiğim losyonu ve deodorantı alırken de yaptım.

Sonra bebek reyonuna yöneldik.

Boris tüm mobilya kutuları için bize düz bir araba bulmakta çok yardımcı oldu. Target'ın müşterilerin bu arabaları kullanmasına kesinlikle izin verdiğini sanmıyordum ama kimse ona hayır diyecek kadar cesur değildi. Özellikle de her iki arabayı da bir patron gibi idare etmesiyle.

Kibarca kasiyerden harcamalarımı takip edebilmem için kişisel alışverişlerimi ayrı ayrı saymasını rica ettikten sonra oradan ayrıldık.

Otomatik kapılar arkamızdan kapandığı anda toplu bir rahatlama sesi duyduğumu sandığımda bunun benim hayal gücüm olduğundan emindim.

Ben Stephan'ı araba koltuğuna oturturken Boris büyük SUV'un arkasını yükledi.

Direksiyona geçtikten sonra dönüp sordu: "Bebek için hemen dönmeniz gerekiyor mu, yoksa JoAnn Fabrics'e uğrayabilir miyim?"

Stephan'ın üstünü değiştirmek için aile banyosundan yararlandıktan sonra başımı salladım. "Hayır. O iyi. Durmak için vaktimiz var."

Boris gülümsedi.

JoAnn Fabrics'te, bir sonraki örgü projesi için birkaç renk yün iplik seçmesine yardımcı oldum.

Keyifli öğleden sonra sonunda, Boris'e kötü bir bakış atan herkesi tekmelemeye hazırdım.

Bu insanlar bu tatlı adamı korkunç görünüşüyle yargılamaya nasıl cüret ederler?

* * *

Ona biberonunu verdikten ve Stephan'ı beşiğine yerleştirdikten sonra, öğleden sonranın geri kalanını kutuları açarak ve onun için satın aldığım hareketli salıncak, mobil ve sallanan beşiği bir araya getirerek geçirdim. Daha sonra bir parça kartonu çocuk odasının duvarını boyamak için kullandım.

JoAnn Fabrics'ten sonra, bazı boya örnekleri almak için Home Depot'a hızlı bir gezi yaptım.

Kahverengi kartonun boyayı beyaz duvarlardan farklı yansıtacağını biliyordum, ancak renk örneklerini doğrudan duvara boyayacak kadar cesur değildim. Önce Mac'in hangisini daha çok sevdiğini öğrenmek için bekleyecektim.

Satın aldığım bebek zürafaların, fillerin ve maymunların sevimli resimleri de aynı şekilde.

Yine de yeni doldurulmuş hayvanlardan birkaçını çalışma masasının üzerine yerleştirdim.

İşim bittiğinde, Stephan'ın eskiden çıplak olan odası nihayet biraz parlak renk, sevgi ve özen gösteriyordu.

Öğleden sonraki beslenmesinden sonra onu yeni salıncığına yerleştirdim, ben de kanepede rahatıma bakıp bilgisayarımı kurdum. Son birkaç gündür ihmal ettiğim çevrimiçi derslere nihayet giriş yapmak için Four Monks'un misafir Wi-Fi bağlantısını kullandım.

En son ne zaman bu kadar huzurlu bir öğleden sonra geçirdiğimi hatırlamıyordum.

Perdeler açıkken, Mac'in çatı katı sokağın karşısındaki diğer evlerin çatılarına bakacak kadar yüksekti ve kış sonu gökyüzünün güzel bir manzarasını gösteriyordu. Havadaki hafif soğuğu kovmak için rahat ve sıcak bir atmosfer yaratan gazlı şömineyi açmışım.

Ailem öldüğünden beri yapmadığım bir şeyi bile yapmışım.

Mutfağa gittim ve ödevlerimi yaparken kendime bir fincan sıcak çikolata ve küçük bir atıştırma hazırladım.

Odadaki tek ses bebeğin hafifçe mırıldanması ve bilgisayarımın tuşlarının yumuşak tıkırtısıydı. Cennet gibiydi.

Kazadan beri göğsümün içinde kapalı bir yumruk gibi duran gerginlik hafifledi.

Mac'in evinde, ağabeyimin evinde hissettiğimden daha rahat olduğumu ve kendimi daha çok evimde hissettiğimi düşünmek garipti.

Kardeşimi düşünerek cep telefonuma uzandım ve Mac'in onu henüz iade etmediğini bir kez daha unuttum. Muhtemelen en iyisi buydu. Thomas ve Helen muhtemelen hâlâ arabaya, Mac'in çıkmasına, polise ve Mac'in Thomas'ı tutuklatmasına kızgınlardı.

Evet, kesinlikle en iyisi buydu. Belki birkaç hafta içinde her şey sakinleştiğinde ulaşmaya çalışırdım.

* * *

Ben istemeden, Four Monks'un restoranının şefi bana akşam yemeği getirdi. Parlatılmış gümüş cloche'u kaldırarak kolunu gururla teşhir tabağının üzerinde gezdirdi.

"Yaban domuzu gulaşı."

Daha önce hiç gulaş yememiş olmama rağmen harika kokuyordu. Şefe söyledim.

Gururla gülümsedi. "Bu, *Bialowieza* Ormanı'ndaki av köşkünde hainlere servis edilen yemeğin aynısı."

Neden bahsettiğini bilmediğim için saygı ifadesi olduğunu umduğum bir ifadeyle başımı salladım. Birkaç tabak daha sosis, peynir, havyar ve *rissol* adını verdiği bir şeyin yanı sıra şeker tozlu bir parça çikolatalı kek ortaya çıkardıktan sonra eğildi ve gitti.

Yaban domuzunun zengin, tereyağlı lezzetini, mantar, krema ve arpacık soğanı tarafından tamamlanan topraksı ipucunu tadarken, Sovyetler Birliği'ni sözde dağıtan gizli anlaşmayı öğrenene kadar Google'a Rus haini, orman ve yaban domuzu kelimelerinin çeşitli varyasyonlarını yazdım.

Rus tarihindeki böylesine önemli bir an hakkında en ufak bir fikre sahip olmamak garip bir şekilde Amerikalıydı. Bana öğretilen tek şey Napolyon ve Almanların onları yendiği, sonra onların bizi uzaya çıkardığı ve bizim de onları aya çıkardığımızdı.

Mac hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyerek, gecenin geri kalanını Rus kültürü ve tarihinin CliffsNotes versiyonunu öğrenmek için Wikipedia makalelerine tıklayarak geçirdim. Yine de mafya bağlantılarına tıklamaktan kaçındım. Daha sonra, özellikle de Four Monks'un Wi-Fi ağını kullandığım için internet faaliyetlerimin izlenebileceği endişesiyle dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Başımı çevirip oturma odasını inceledim.

FBI mı dinledi? Ya da KGB? Belki Interpol.

Macarius Stephanovich Miloslavsky'yi Google'da aratmaya cesaret edebilseydim, adını bile duymadığım ülkelerde tutuklanması için çıkarılmış bir sürü korkutucu görünümlü uluslararası tutuklama emri olur muydu?

Koltuk minderlerine geri yerleştim.

Chicago'lu bir polisin istenmeyen kız kardeşiyken nasıl oldu da bir Rus suç patronunun menfaatleri olan dadısı haline geldim?

Bir buz parçası. İşte böyle.

Aptal bir donmuş su birikintisi.

Stephan salıncağından guruldadı.

Gülümseyerek onu kucağıma aldım ve tutarken hafifçe salladım. Küçük yumruğı parmağımin ucunu kavrarken geniş, meraklı mavi gözleri bana bakıyordu.

Aklıma Mac'in onu kucağına aldığı an geldi. Stephan, Mac'in büyük, dövmele kollarında ne kadar küçük ama korunaklı ve güvende görünüyordu.

Aynı kaslı kollarda kendimi nasıl korunduğumu ve güvende hissettiğimi düşünmemek mümkün değildi.

Kardeşimin ne diyeceğı ya da toplumun beni nasıl yargılayacağı konusunda endişelenmeyi bıraksaydım, Mac'in kelimenin tam anlamıyla hayatıma girmesinin başıma gelen en iyi şey olduğunu kabul ederdim.

Zorba, otoriter, inatçı ve biraz da zorlayıcı olabilse de, aynı zamanda son derece nazık, cömert ve koruyucuydu.

Sadece birkaç gün içinde bana yepyeni bir olasılıklar dünyasının kapılarını açmıştı.

Kahkaha, dostluk, barış ve evet, tutku dolu bir dünya.

Kızlar, Boris, şef, şu ana kadar tanıştığım herkes bana yedi yıl boyunca kendi sözde ailemin gösterdiğinden daha sıcak, daha açık yürekli bir nezaket göstermişti.

Mac sert ve talepkâr olsa da, tanıştığımız andan itibaren yaptığı her şey bir şekilde beni kendimden kurtarma arzusundan kaynaklanıyordu. Eğer o olmasaydı, ağabeyimin evindeki o kasvetli varoluşuma geri dönecek ve belki de hayatımın angarya haline gelmesinden asla kurtulamayacaktım.

Bunu düşünmeme izin vermemiştim ama... beni *sevmesi* mümkün müydü? Hayır.

Ne aptalca bir düşünce, Mac beni ne olarak istiyor? Kız arkadaşı mı? Bu fikir çok saçmaydı.

Kızlar yanılıyordu.

Mac gibi adamlar benim gibi kadınlara aşık olmadılar.

Onun gibi birine hitap etmek için çok deneyimsiz, çok korunaklıyım.
Yine de...

İstese doğrudan İngiliz sarayından bir kraliyet dadısı tutabilecek kadar çok parası varken beni burada tutmak için çok mücadele ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, buraya arabasının parası için gelmediğimi biliyordum. Son birkaç gündür öğrendiğim bir şey varsa, o da Mac'in bunu hiç umursamadığıydı.

Önemsediği şeyler ise derslerim için bir bilgisayarımın olup olmadığı, düzgün beslenip beslenmediğim, Stephan'a bakma sorumluluğunu paylaşp paylaşmadığım, görümcemin elden düşme kıyafetlerinden başka bir şeyim olsun diye bana kıyafet alıp almadığım, beni ağabeyimin koruyup korumadığım, kendi bariz ihtiyaçlarını bastırırken bana yoğun orgazmlar yaşatıp yaşatmadığıydı ve... *aman Tanrım!*

Mac'e aşığım.

Hayır. Olamazdım. *Olamazdım.*

Ona aşık olmak çok acınacak derecede basmakalıp olurdu.

Kendisini kölelik hayatından kurtaran adama kahramanca saf kız.

Vay anasını.

Ben Sindirella'ydım.

Prensi dövmeleli bir belalı olan Külkedisi.

Yüksek sesle inledim. Ne kadar utanç verici.

Bir saniyeliğine, gerçekten de onun bir kıza aşık olabileceğine inanmak istedim.

Ben.

Gerçek şu ki, o sadece biriyle yatmaya çalışan bir adamdı.

Başka bir şey düşünmek, başka bir şey *hissetmeme* izin vermek aptallığın zirvesi.

Bebeği yeni mantramın ritmine göre sallayarak kafamın içinde defalarca tekrarladım.

Sadece biriyle yatmaya çalışan bir adamdı. Sadece biriyle yatmaya çalışan bir adamdı. Ne ona ne de ona kanma.

O sadece biriyle yatmaya çalışan bir adamdı.

* * *

Stephan'ı gece için beşğine yatırdıktan sonra mutfaktan tornavida olarak kullanmak üzere bir bıçak aldım ve boya örnekleri alırken gizlice satın aldığım sürgülü kilidi takmak için yeni odama girdim.

O sadece biriyle yatmaya çalışan bir adamdı.

Bu gece olmaz! Eğer yardım edebilirsem olmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

MAC

"J "Kapıyı kırın."

Var, Ivan ve Dimitri'yi dinlerken kart destesinden ikilikleri ve beşlikleri ayırmaya devam ettim.

Ivan başını salladı. "Abakar cimri bir piç. Dosttan çok düşmanı olan boktan bir diktatör olma tehlikesi var. İşgal ettiği her binaya güçlendirilmiş çelik kapılar taktırmakta ısrar ediyor. Chicago'daki evinde de bir tane olacağına hiç şüphe yok."

Banka bağlantılarımızı kontrol etmek için Gabon'a uğradıktan kısa bir süre sonra Moskova'dan Amerika'ya dönmüştü. Öğrendiği bilgiler iyi değildi. Abakar yaşamasına izin verilmeyecek kadar büyük bir sorumluluk haline gelmişti.

Var her birimize birer bardak *Nalivika* doldururken başını salladı. "Dünya ne hale geldi? İnsanlara güvenmeye ne oldu?"

Dimitri bir *sushki* daha almak için uzandı. Tuzlu ve tatlı ekmek krakerini ısırırken omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, o piçi öldürmeyi tartışıyoruz."

Var şişenin ucunu ona doğrulttu. "Bu bir mazeret değil. Onu öldürmeden önce, sanat sahtecisi olarak kimi kullandığını öğrenmeliyiz. Bağlantılarımdan bir şey çıkmadı. Adam çok iyi, o yüzden kimsenin kim olduğunu bilmemesi garip."

Kaşlarımı çattım. "Abakar'ın sanatı çitle çevirmek için kullandığı o saçma sapan çetenin içindeki muhbirlerimizden bir şey çıkmadı mı?"

Var başını salladı. "Kim olsun, Abakar bunu büyük bir sır olarak saklıyor."

Üst düzey sanat eserleri para aklamanın en kolay yollarından biriydi. Ya doğrudan bir satın alma ya da değerli bir sanat eserinin çalındığı ve ardından birden fazla sahtesinin karaborsada satıldığı bir Mona Lisa dolandırıcılığı. Alıcıların hiçbirisi halka açılmadığı ya da birbirleriyle iletişim kurmadığı için, ellerinde gerçek bir kopya mı yoksa sahte bir kopya mı olduğunu asla bilemezlerdi.

Yine de bunu başarmak için olağanüstü bir sanat sahtecisine ihtiyacınız vardı. Bu beceri o kadar nadir ve aranan bir şeydi ki yeraltı dünyasında çoğumuz tüm oyuncularını tanırdık. Kendini sanat uzmanı sanan Var'ın, adamın kimliğini öğrenememesinin canını sıktığını biliyordum.

Var bardağını kaldırdı ve her birimizle göz teması kurdu. "*Za nashikh dam!*"

Kartları bir kenara bıraktım ve kadehimi elime aldım. "*Za dolguju druzhbu,*" diye cevap verdim meyve ve ot karışıklı tatlı likörden bir yudum alırken.

Desteyi sıraladım, altışar kart dağıttım. Oyun katındaki diğer masalar poker ve blackjack ile meşgulken, biz diğerlerinden ayrılmış sessiz bir masada dostça bir *Durak* oyunu oynuyorduk.

Biz beklerken.

Ivan elini incelerken sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kadınlarımızdan bahsetmişken, yeni güzel dadınız nasıl?"

Kartlarımı değerine ve takımına göre ayarlarken kaşlarım çatıldı. "O iyi."

Dimitri homurdandı. "Biraz daha soğuk duş alırsa aleti düşecek."

Kart elimden başımı kaldırıp baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen nasıl?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Lanet olası *Tetya* Polina. O kadın lanet KGB'den bile daha iyiydi.

Ben cevap veremedim Vaska beyaz smokin ceketiyle yanıma geldi. "İyi akşamlar, kardeşlerim."

Tüm masamız kahkahalara boğuldu.

Ivan koluyla işaret etti. "Kim olman gerekiyor? Sinatra mı?"

Var elindeki kadehi göstererek söze karıştı. "Aptal olma, o Elvis, değil mi?"

Vaska sırıttı. "Sen stil hakkında ne bilirsin ki, at hırsızı?"

Var'ın karışık Moğol ve Rus mirasına iyi huylu bir gönderme.

Var elini kalbinin üzerine koydu. "*Bi azhilin urd teriidei aduu!*" Her ne kadar hiçbirimiz Buryat dilini konuşmasak da

Var'ın memleketi Sibirya'daki Buryatya'da, uzun dostluğumuzdan hepimiz onun "*Gururlu halkıma*" diye seslendiğini biliyorduk. Her zamanki cevabı.

Vaska elini sol koluna götürdü. "Hepiniz kadınının şık görünmemden hoşlanmasını kışkırtıyorsunuz."

Dimitri gülerek başını salladı. "Modaya uygun mu? Ne zamandan beri? 1950'lerden mi?"

Vaska sandalyesini çekerek siyah giysiler içindeki bizleri gözden geçirdi. Siyah gömlekler, pantolonlar, kravatlar ve takım elbise ceketleri. "Hepiniz görgüsüz dinsizlersiniz."

Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık ve bu duygunun şerefine kadeh kaldırdık.

Var daha sonra bir kart bıraktı. Dimitri başarılı bir saldırı başlattı. Var başka bir kartla savunmaya geçti ama Dimitri kozunu kullandı. Var bir sonraki kartını seçmeden önce kartları toplarken homurdandı.

Masaya bir misafir yaklaştı. Üye olmasına imkân yoktu. Üyeler masamıza yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Ellerini pantolonunun cebine sokarak, bir başka görgü kuralı ihlaliyle, masamızı inceledi. "Siz ne oynuyorsunuz? Savaş mı bu?"

Kolumu kaldırdım ve adamı uzaklaştırmak için koşarak gelen yakındaki bir muhafıza hızlı bir işaret gönderdim.

Ivan elini yumruk şeklinde kıvırdı. "Dostlarım, Amerika'da Amerikalı kadınlarımızla yaşarken fazla yumuşamışsınız, eğer böyle bir salak elleri cebinde yanımıza yaklaşmaması gerektiğini bilmiyorsa."

Vaska oyun alanına doğru başını salladı. "O halde bu geceki eğlencemizin tam zamanı."

Mandy odanın diğer ucundan bize işaret veriyordu.

Bekleyişimiz sona ermişti.

Geri kalanımız dikkat çekmemek için kart oynarken Var onun el işaretlerini izlemeye devam etti. "Birinci oyuncunun As Kız'ı var. İkinci oyuncunun As Papazı. Orta pozisyonadaki oyuncu az önce elli bine yükseltti. İkinci oyuncu eşleşti ve yirmi beş bin daha artırdı."

İki üyemizin en iyi eli oynamak için işbirliği yaparak masalarda hile yaptığından şüpheleniyorduk.

Daha düşük eli olan oyuncu artırdı, fişlerini koydu ve sonra pas geçti. Daha iyi ele sahip olan oyuncunun potu almasına izin verir. Bu hareket

İlk oyuncu erken pas geçtiği için masadaki diğer oyuncular daha büyük potlardan çekildi, oyunu bitirdi ve diğer oyuncuya yenilenmiş fiş yığınıyla daha güçlü bir kazanma olasılığı sağladı.

Genelde yakalamak zor olurdu ama Mandy en iyi kokteyl sunucularımızdan ve gözcülerimizden biriydi. Tüm personelimiz katta birden fazla işleve hizmet ederdi. Four Monks'ta bir barmen asla sadece bir barmen değildi.

Var, Mandy'nin işaretini beklemeye devam ederken Dimitri ve Ivan defansif bir atakla kartlarını değiş tokuş ettiler. "As Kız pas geçti. As Papaz potu aldı."

Sandalyemi geriye ittim ve takım elbise ceketimin düğmelerini ilikledim. "Beyler, gidelim mi?"

Diğer adamlar ayağa kalktı.

Ivan, "Serg'in söylemeyi sevdiği gibi, bunu sessiz ve temiz mi yapıyoruz yoksa bir mesaj mı gönderiyoruz?" diye sordu.

Odayı inceledim. "Bu gece çok fazla siyasi VIP var. Ve diktatör dinleyen herkese çemkirirken, bunu sessiz tutmak daha iyi olur."

Başını salladı. "Hadi yapalım şunu. Vaska, sarhoş olan sensin."

Vaska itiraz etti. "Neden hep ben sarhoşu oynamak zorundayım?"

Dimitri onu omzundan alkışladı. "Çünkü sadece sarhoş bir adam beyaz smokin ceketini giyer."

"Mary'ye bunu söylediğini söyleyeceğim."

Dimitri'nin kolu Vaska'nın omzunda, sanki onu dik tutuyormuş gibi, önce masaya yaklaştılar.

Sanki sarhoşmuş gibi davranan Vaska, Oyuncu Bir'i eski bir dost gibi karşıladı ve bir içki paylaşımları için ısrar etti. Adam daha farkına bile varmadan, onu sandalyesinden kaldırmışlar ve birlikte bir shot yapma bahanesiyle Player One'ı neredeyse odadan dışarı çıkarıyorlardı.

Var başını yana eğdi ve omuzlarını yuvarlarken boynunu kırdı. "Sıra bizde."

Ivan başını salladı.

İki numaralı oyuncunun üzerine çullandılar ve çevik poker oyunu nedeniyle daha iyi, daha yüksek bahisli bir oyuna götürülüyormuş gibi davranarak onu yakaladılar.

Mandy elinde bir şişe Moet Chandon ve kristal kadehlerle geldiğinde masada işleri yoluna koymak için ben de onların peşinden gittim.

Poker oyuncularının oyundaki aksaklıkları nadiren hoş karşılardı.

* * *

Diğerlerine katıldığım da, hile yapan poker oyuncular ı Four Monks'un derinliklerindeki ses geçirmez bir odada sandalyelere .

Ceketimi silkerek çıkardım ve kapının yanındaki ask ıya astım. Kollarımı sıvarken, "Vaska nerede?" diye sordum.

Dimitri bir sigara yakarken homurdandı. "Gitti. Güzel ceketine kan istemedi."

Başımı salladım. "Bu adamın kad ınıyla konuşmaya ihtiyacı var." Var bir kaşını kald ırdı. "Mary ile tanışt ın mı?" diye sordu alaycı bir tav ırla. Ivan kolunu geri çekti ve Oyuncu Bir'in çenesine bir yumruk indirdi.

Ivan, onun ac ı ç ığlıkları ve Oyuncu İki'nin h ıçkırıkları arasında, "Konuşmayı seven birisin. Kad ını ne zaman eline alacaks ın?"

Parmak eklemlerimi kırarak ikinci oyuncuya doğru yürüdüm. "Hey! Kız elimde. Sadece onu kırmak istemiyorum. Son birkaç gündür çok şey yaşadı."

Dimitri votka ş ışesini arkaya yat ırdı ve bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını silerek, "Amerikalılar buna ne diyor? *Arkadaş bölgesi* mi?"

İkinci oyuncunun tişörtünü avucumun içinde kavrarken, boştaki elimle Dimitri'yi işaret ettim. "Ben lanet olası arkadaş bölgesinde değilim." Sonra da ac ınası özürlerini susturmak için adama bir tokat attım.

Var, iki oyuncunun üzerine bir kova soğuk su sıçrattı. "O zaman neden bugün sürgülü kilit aldı?"

Yumruğum sık ılı ve kolum Oyuncu İki'ye tekrar vurmaya hazır bir şekilde yarı geriye çekilmiş halde Var'a baktım. "Ne yaptı?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre kasaya gizlice sokarak Boris'i alt edeceğini düşünmüş."

Tüm bunları nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Ben zaten .

Polina. "Lanet olsun," diye yemin ettim.

Hile yapan oyuncu inledi.

Onu görmezden gelerek elimi bıraktım ve geri çekildim. "Gitmem gerekiyor."

Durup ceketimi alma zahmetine katlanmadan, Ivan "Yeni güzel dadına selam söyle!" diye seslenirken odadan hış ımla çıktım.

Siktir et.

Phoebe artık dad ı değildi.

Bütün bu maskaralıkla işim bitmişti.

O benimdi.
Benim malım.
Kadınım
benim.
Ve Bebe'min bunu kabul etme zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

MAC

I Karanlık çatı katıma girdiğimde gece yarısını çoktan geçmişti. Ağır ağır nefes alarak öfkemi yatıştırmaya çalıştım ve hızla Stephan'ı kontrol ettim.

Bebek sessizce uyuyordu.

Her zamanki programında olduğunu varsayarsak, Phoebe muhtemelen yarım saatten daha kısa bir süre önce onu beslemeyi bitirmişti, bu yüzden en az üç saat daha mışıl mışıl uyuyacağını biliyordum.

Planladığım şey için bolca zamanım vardı.

Sessiz adımlarla boş yatak odasına giden birkaç basamağı geçtim. Kapının altında ışık yoktu. Dinlerken Phoebe'nin derin ve eşit nefes alışlarını duyabiliyordum. Parmaklarım kapı koluna dolandı ve yavaşça saat yönünde çevirdi. Döndü ama kapı yerinden oynamadı.

Kilitli.

Kapının altındaki zeminde hafif bir talaş tozu vardı.

Yani benim yaramaz bebeğim beni dışarıda tutmak için sürgüsünü takmıştı. Sırtarak iki adım geri gittim ve kapıyı tekmelemeye hazırlandım.

Sonra dönüp kapalı çocuk odası kapısına baktım. Lanet olsun.

Hışımla kütüphaneye girdim ve *Suç ve Ceza'nın* yaldızlı ve oksitli deri kopyasının arkasına uzanarak oraya sakladığım Glock'u ve susturucuyu aldım. Evimin her yerinde çeşitli silahlar, bıçaklar ve silahlar için sakladığım birçok yerden biriydi.

Susturucuyu yerine vidalayarak Phoebe'nin kilitli kapısına doğru ilerledim. Dikkatli bir nişan alarak, menteşelerin olduğunu bildiğim yere iki el ateş ettim, çünkü sürgüyü kapı kolunun ne kadar yukarısına taktığını tahmin etmek istemiyordum.

Kapı içe doğru eğildi, ahşap çerçeve tahta levhanın ağırlığından çatlarken çılginca sallandı.

Phoebe yatakta doğrulup oturdu.

"Aman Tanrım!" Dinlerken

parmağımı kaldırdım.

Sessizlik.

Eğer silah sesleri kısık da olsa uykusunu kaçırmıyorsa, Stephan'ın damarlarında kesinlikle Miloslavsky kanı dolaşıyordu.

Phoebe'nin dudakları inceldi ve sertçe fısıldadı, "Aklını mı kaçırdın?"

Yerdeki çeşitli mobilya kutularını ve beyaz plastik torbaları incelerken silahı masanın üzerine koydum. En yakın torbayı kaptığım gibi içindekileri yere döktüm. Bir yığın sahte yün kazak yere yuvarlandı.

Bir kutu içinde gelen mobilyalar ve ucuz giysiler.

Lanet olsun.

Öfkem daha da arttı. Sertçe fısıldadım. "Siktir git o yataktan."

Battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Bana lanet olası bir silahla ateş ettin. Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye tısladı, bebek yüzünden sesini hâlâ alçak tutuyordu.

"Kapıya ateş ettim. Sana değil. Ve sana başka bir seçenek bırakmıyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım, sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyordum.

Battaniyeyi çektiğim gibi çekip aldım. Vücudunu döndürüp onu kendime doğru çekerken çılgılık atmasını engellemek için elimle ağzını kapattım.

Kıpırdandı ve tekme attı, tırnakları ön kollarıma batıyordu.

Russkaya tryapichnaya kukla'm avuçlarımda o kadar küçüktü ki, bir köpeğin üzerindeki pire ısırıkları gibiydi.

Hâlâ bana karşı koyarken, onu koridordan yatak odamıza kadar kolayca taşıdım. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattıktan sonra nihayet elimi ağzından çektim ve onu yere bıraktım.

Bana döndüğünde saçlarının karışık dalgaları yüzünü kısmen kapatıyordu.

"Aç şu kapıyı."

Kemer tokama uzandım. "Hayır."

Geri çekildi, bakışları ellerime sabitlenmişti. "Ne yapıyorsun?"

Deriyi çekip çıkardığımda kemer halkaları arasında çırpındı. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun."

Kemerini bir kenara fırlattıktan sonra gömleğimi başımın üzerinden çekip yere attım ve ayakkabılarımı tekmeledim. "Çıkar şu ucuz geceliği."

Kollarını ortasına doladı, soluk pembe kumaşı beline kadar sardı, göğüslerinin kıvrımlarını ve dikleşmiş meme uçlarını vurguladı. "Hayır. Çıkarın beni."

Pantolonumun fermuarının üstündeki düğmeye hafifçe dokunarak açtım.

"Hiç şansın yok." "Söz vermiştin."

"Haklısın, söz verdim."

O geri ben öne doğru yürüdüm. "Çalışanım olarak sana saygı ve seni becermeyeceğime söz verdim."

Çenesini kaldırdı ve karşılık verdi. "Ve eğer dadı olmayı kabul edersem, *kendi* odam olacak ve *kendi* yatağında uyuyacakmışım!"

Ona doğru .

Kolum sırtına dolanırken parmaklarım geceliğinin yaka kısmındaki ince malzemeye saplandı.

Aşağı doğru inerek kumaşı ikiye böldüm. "Kovuldun." Kızın öfke çılgılığı ağzım tarafından kesildi.

Dilim onu ele geçirdi, tüm öfkemi ve hayal kırıklığımı öpücüğün içine akıttım. Onun çikolata tadında ve sabun kokusunda olmasından nefret ediyordum, tatlı masumiyetin timsali, benim kan koktuğumu, votka ve tütün tadında olduğumu, şiddetin ve deneyimin tadını biliyordu.

Onu bedenime doğru kaldırarak yatağa doğru ilerledim ve onu geriye doğru yatağa fırlattım.

Diğer taraftan sürünmek için karnının üzerine doğru hareket ederken gövdesi büküldü.

Elim ayak bileğine dolandı ve onu geri çevirdi. Sonra kızı neredeyse sonuna gelene kadar onu çekti ve kaydırdım. Bacaklarını açarak aralarında durdum.

Artık bebeğim istediği kadar tekmeleyebilirdi. Ben hiçbir yere gitmiyordum. Elim külotuna uzandı.

Kendi eliyle kapattı. "Yapma."

Parmaklarım ipeği yırtılana kadar büküldü. Kumaş parçalarını bir kenara atıp üzerine eğilirken amını avuçladım. "Zaman doldu, bebeğim. Ben

beklemekten bıktım."

İki parmağım onun zarif amını deldi. İsteddiği kadar itiraz edebilirdi ama bebeğim benim için çoktan ıslanmıştı.

Yumrukları göğsümü dövüyordu. "Dur! Yapma!"

İki orta parmağımı hızla dar deliğine sokup çıkardım, sol meme ucunu ağzıma alırken onu açtım. Dilimle hafifçe vurduktan sonra, o inleyene ve sırtı kamburlaşana kadar hassas tomurcuğu dişlerimle hafifçe sıyırdım.

Sağ göğsüne doğru ilerlerken dudaklarım göğsünün sıcak kıvrımına karşı bir gülümsemeye dönüştü.

Parmaklarımın hızını artırdım, parmakla becerilmeye ne kadar iyi tepki verdiğini biliyordum.

Sağ meme ucunu serbest bırakarak, tırnaklarını üst kollarıma geçirirken dilimi boynunun ince sütunu boyunca gezdirdim. "İşte bu kadar. Benim için gel."

Onu tekrar öperken dudaklarını kendi dudaklarımla kapattım.

Zalim bir canavar gibi onun masumiyetinden beslenmeye ihtiyacım vardı.

Parmaklarımın amının içindeki hareketi bileğimi sikimin uzayan gövdesine sürüyordu. Onun için o kadar sertleşmişim ki, bunun acıtmamasına imkân yoktu.

Ağızına karşı, "Söyle *trakhni menya pozhaluysta*." diye mırıldandım.

Anlamasa bile, onu sikmem için bana ana dilimde yalvardığını duymak istiyordum.

Kalçaları elime karşı sarsılırken gözleri odaklanmamıştı. "Ne?" "Sadece söyle," dedim. "*Trakhni menya pozhaluysta*."

Dudaklarını yaladı. "Takip et beni, ağım kışkanç."

"Yeterince yakın."

İçine üçüncü bir parmak soktum ve bileğimi büktüm.

Kalçaları yanlarıma bastırırken Bebe haykırdı. Yorganı yumruklarken kalçaları yataktan kalktı. "Oh! Oh! Oh!"

O hâlâ orgazmın sancıları içindeyken fermuarımı indirdim ve sikimi çıkardım. Kalın shaftı kavrayarak, başını sıkı girişine bastırmadan önce elimi etimin üzerinde birkaç kez pompaladım.

Ucunu içine soktuğum anda dondu kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle!"

"Üzgünüm, ."

Kalçalarımı ileri doğru ittim, kendimi onun sıkı kılıfının içine gömdüm ve kızlık zarını kırdım.

Acı içinde haykırırken bacakları sertleşti.

Geri çektim. Aletimdeki bakire kanı izleri yüzünden midem kendimden nefret ederek burkuldu.

Ama bu beni durdurmazdı.

Tekrar içine girdim, bu sefer daha yavaş ve nazikçe, çenemi sıkarak, sahip olduğum her irade damlasını ona lanet bir hayvan gibi çarpmamak için kullandım.

"şunu," diye yalvardı. "Lütfen. Acıyor."

Üzerine eğilip ön kolumu başının yan tarafına dayadığımda göğüs kıllarım göğüs uçlarına değdi. Dudaklarımı alnına bastırdım. "Biliyorum bebeğim. Sadece bana tutun. Lütfen, *kukolka*. Sadece bana tutun."

Sol elim karnının alt kısmına yaslandı, hafif bir baskı ve sıcaklıkla onu rahatlattı. İtmeye devam ederken klitorisini kızdırmak için başparmağımı kedi dudaklarının arasına daldırdım.

Kahretsin, o kadar sıkı ve kaygandı ki. Her kas kasılması, iç duvarlarının her titremesi shaftımın kenarları boyunca titreşti.

Kalçaları sikime doğru sallanırken nefes alış veriş sığılaştı. Acı azalıyor, zevk kendini hissettiriyordu.

Taşaklarım gerilirken başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Kollarını boynuma dola."

İtaat ederken güzel mavi gözleri bana bakıyordu.

Kolumu omuzlarının altından geçirdim ve bacaklarını belime sararken onu göğsüme bastırdım. Diğer kolumu başının yanında düzelttiğimde, dizginleri gevşettim ve vücudum onun üzerinde hareket ederken klitorisini uyarmak için itişlerimin açısını kullanarak tatlı sıcaklığına vurdum.

Sırtını bana yaslarırken boynumu sıkıca kavradı.

Aynı anda, sikim şişerken ve omurgamdaki baskı artarken göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Sonunda kendimi daha fazla tutamadım ve onun içine boşaldım. Sıcak tohumumu içine dökerek kalçalarımı itmeye devam ettim, acımasızca her damlanın kök salmasını istiyordum.

Birkaç derin nefes çekerek, kalçalarımı nazikçe geri çekmeden önce shaftımdaki gerginliğin azalmasını bekledim. Bacaklarını belimden çözdüm ve yatağa doğru salladım.

Battaniyenin bir köşesini çıplak bedeninin üzerine çektikten sonra pantolonumun fermuarını çektim ve banyoya girdim.

Mermer salon küvetinin sıcak musluğunu açtım, bir bez aldım ve küvet dolarken lavabo musluğunun altında çalıştım.

Phoebe'ye döndüğümde, onu sıkı bir topun içinde kıvrılmış buldum.

Bezi tutan elimi kalçalarının arasına iterken saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. Sıcaklığı ağrıyan amına nüfuz etsin diye orada bırakarak kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım.

Sonra onu kollarıma alarak banyoya götürdüm. Yüksek cam duvarın üzerinden dikkatlice geçip bizi S şeklindeki salona yerleştirirken kollarım onu sıkıca sardı.

Onu kucağıma aldığımda alnından öptüm ve Tolstoy'un *Anna Karenina*'sındaki o alıntıyı hatırladım.

Ona, bir adamın topladığı solmuş bir çiçeğe baktığı gibi baktı, onda topladığı ve mahvettiği güzelliği fark etmekte zorlandı.

Yine de yaptığım şeyin soğuk bencilliği göğsümü sızlatsa da pişmanlık duymuyordum.

Su bedenlerimizin etrafında yükselirken onu yakınımda tuttum. "Artık benimsin, *kukolka*."

Ve hiç kimse, o bile, ona tutunmamı engelleyemeyecekti. Bu noktadan sonra.

BÖLÜM 34

PHOEBE

Tüç hafta sonra. Bu

konuda konuşmadık.

Sonra görüşürüz.

Sanki her şey ama hiçbir şey bir değişmişti. Bunun hakkında hiç konuşmadık. İstediğimden değil.

İkimiz de dadı olarak beni kovduğundan bahsetmedik.

Olaydan hemen önce.

Mac beni kuruladı ve yatağına geri taşıdı.

Sonra arkama geçti ve gecenin geri kalanında bana yakın durdu.

Stephan ne zaman ilgiye ihtiyaç duysa, onunla ilgilenmek için ısrar etti.

Ertesi sabah ben Stephan'ı besleyip altını değiştirirken o da kahvaltı hazırladı. Sonra beni alnımdan öptü ve ben derslerimi yaparken Stephan'a göz kulak olması için geri dönmesini istersem yan binadaki ofisini aramamı söyledi.

Sonra da gitti.

O gece Stephan'ı yatırdıktan sonra küçük odamın ortasında durdum. Kırık kapı kaldırılmıştı ama geriye mobilya kutuları ve giysi torbaları kalmıştı.

Garipti.

Hangi yatakta uyumayı seçeceğim gibi komik bir kararın böylesine önemli bir karar olacağını.

Eğer kendi yatağında uyumaya çalışırsam, Mac'in geri dönüp beni kendi yatağına götüreceğinden hiç kuşum yoktu.

Ama bu ona bir mesaj gönderecekti.

Yine de, onun yatağında uyursam, bu da bir mesaj gönderir.

Çıplak duvarlara bakarak orada ne kadar durduğumu hatırlamıyordum. Düşünmüyordum. Tüm olasılıkları ve sonuçları zihnimde evirip çevirmiyordum.

Ben sadece orada duruyordum.

Sonra, bilinçli olarak karar vermeden koridordan geçip Mac'in yumuşak, sıcak yatağına girdim. Başımı yastığa koyduğumda, onun kolonyasının ipek üzerindeki kalıcı kokusunu içime çektim.

Sadece huzur olarak tanımlayabileceğim rahatlatıcı bir telaş vardı.

Ailemin ölümünden beri hayatımda çok az huzur vardı.

İstendiğinizi, bir yere ait olduğunuzu bilmenin verdiği huzur... birine.

Ve hepsi bu kadar.

O gece, arkamdan içeri süzüldüğünde ve güçlü kolunun beni daha da yakınlaştırmak için belime dolanmasının artık tanıdık gelen hissinden sonra, başımın tepesine doğru fısıldadı, "Teşekkür ederim, *kukolka*."

Sonra uzun, yavaş bir nefes verdi.

Sanki dünyanın yükü göğsünden kalkmış gibiydi.

Ertesi gün işçiler ortaya çıktı. Hepsi Rusça konuşuyordu ve sadece koridorun aşağısını işaret etmeden önce beni kibarca selamlayacak kadar İngilizce biliyorlardı.

Bebeği kucağıma aldığımda, boş yatak odasındaki tüm mobilyaları kaldırmalarını izledim. Panik hissetmeyi, kapana kısılmış gibi hissetmeyi ya da en azından öfke duymayı bekliyordum. Ama hissetmedim.

Özellikle de bir sonraki yaptıklarından sonra.

Adamlar yere bezler serdi ve birkaç kutu boya açtı. İçlerinden biri koyu mavi rengi işaret etti ve ağır bir Rus aksanıyla titrek bir İngilizceyle, "Patron göz rengi diyor. Çok güzelmiş."

Odayı rahat bir kobalt mavisine boyamışlar.

Ve kurur kurumaz, yüksek sırtlı deri bir yönetici koltuğu ile muhteşem bir maun masayı mekana taşıdılar. Michigan Gölü'nden Chicago silüetinin güzel bir baskısını astıktan sonra, kutularla doldurdıkları uyumlu bir credenza getirdiler.

Bir yazıcı, bir masaüstü bilgisayar, bir müzik seti ve ofis malzemeleriyle dolu çeşitli kutular. Bir kutu kitap bile vardı. Birkaç eşanlamlılar sözlüğü, bir

büyük Oxford Sözlüğü, İngilizce'den Rusça'ya Sözlük ve çok sayıda yazı stili kılavuzu.

Ve sonra onları gördüm.

Dikkatimi çekmişlerdi ve beni odanın ortasına çektiler. Sonra içlerinden biri doğum günü pastası taşır gibi bir kutuyu içeri taşıdı. Birkaç hareketle kağıt mendile sarılı eşyaları açmamı işaret ettiler.

İlk parça Pierrot palyaçomdu ve kırılan parçalar o kadar ustalıkla yapıştırılmıştı ki önceki hasardan eser kalmamıştı.

Bir sonraki parçanın beyaz mendilini geri çektiğimde nefesim kesildi. Çaresizce saklamak istediğim anne ve babamın fotoğrafıydı bu. Orijinali çoğaltılmış ve güzel bir gümüş çerçeve içine yerleştirilmişti. Gözlerimden yaşlar süzülürken onu göğsüme bastırdım.

O zaman o odanın benim için bir ofis olduğunu fark ettim.

Çalışmak için kendime ait bir yer. Kalmamı istediğine dair söylediği her şeye inanmak zordu, çünkü adam kelimenin tam anlamıyla sadece benim için bir oda dekore ettirmişti.

Mac o gece eve erken geldi, onu hiç görmediğim kadar tereddütlü görünüyordu. "Beğendin mi?"

Ben daha cevap veremedim o devam etti. "Rengini değiştirebiliriz ya da çizimleri değiştirebiliriz ya da benimkini beğenmediysen başka bir bilgisayar alabiliriz-"

Cümlesini hiç bitirmedi.

Kollarına atıldım. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım ve fısıldadım: "Bayıldım. Özellikle de ailemin fotoğrafını. Onu benim için saklamış olmanın ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsin."

Kollarını bana doladı. Boynuma sokulurken Rusça bir şeyler mırıldandı.

Ertesi gün Google'da oynadığımda, onun söylediğini düşündüğüm şeyin farklı fonetik yazılışlarını yazdığımda, *Ya tebya lyublyu* şeklinde çıktı.

Seni seviyorum.

Ama ben buna inanmayı reddettim.

Benim sadece hüsnükuruntu olması mümkündü. Daha yeni tanışmıştık.

Söylediği gibi *de* değildi.

Sadece bilmediğim bir dilde buna benzer bir şeyler fısıldadığımı duyduğumu *sandım*.

Ve kesinlikle ona açıkça soracak cesarete sahip değildim.

Elbette, her şey benim onunla yaşamama ve sanki zaten bir aileymişiz gibi bir bebeğe bakmamıza doğru hızla ilerledi, ama bu... anlamına gelmiyordu, değil mi?

Polina'nın sözleri geldi. *Sonunda onu aşık görmek çok tatlı.*

O günden sonra, her gün küçük şeyler oldu.

Dolabındaki kıyafetlerin yarısı aniden ortadan kayboldu ve yerlerine daha önce reddettiğim kıyafetler geldi. Evde sadece derslerimi yaparken ve bebeğe bakarken giymeyi tercih ettiğim daha gündelik kıyafetlerin daha güzel versiyonları da.

Masama oturmaya gittiğimde klavyemin üzerine yerleştirilmiş, üzerinde doğrudan yatırma yazan bir damga bulunan ilk maaş çekim. İlk banka hesabım. Görünüşe göre, benim adıma bir tane açmıştı.

Ama benim favorim, Mac'in evimizin her yerine farklı nesnelere yapıştırılmış ve üzerinde Rusça karşılığı olan sözcükler bulunan küçük Post-it Notları bırakmasıydı.

Her gece yatakta beni sorguya çekerti.

Bıraktığı sözcükleri ezberlemediğim ilk gece yediğim erotik şaplak yüzünden hâlâ kızarıyorum. Daha sonra ona, bu ceza fikrinin dil çalışmalarımı pek teşvik etmeyeceğini söyledim.

Ve bu tek sefer değildi. Adam doyumsuzdu.

Yoga pantolonumun altına külot giymeyi bırakmak zorunda kaldım çünkü birçoğunu yırttı. Son birkaç haftadır sadece her gece değildi. Bazen öğleden sonraları bile oluyordu. Ve bir keresinde öğle yemeğimizin ısınmasını beklerken mutfak adasının üzerine eğilmiştim.

Böyle ederse kesinlikle doğum kontrolüne başlamam gerekecek, hem de yakında. Dün gece olduğu gibi gecenin bir yarısı bile oldu.

Israrına rağmen Stephan'ı beslemek için kalkmışım ki ağlama sesine uyandık.

Yatağımıza döndüğümde Mac hazırды ve beni bekliyordu.

Yatak başlığına yaslanırken, pembe dut şeklindeki titreşimli tıkaç elinde tutuyordu.

"Buraya gel. Şimdi," diye emretti. Sesi alçak ve ihtiyaçtan boğuktu.

Yatağa ulaştığımda bana üstüne çıkmamı ve bacaklarının arasına diz çökmemi emretti.

"Beslenme vaktin geldi," diye alay etti. Eliyle başımın arkasını kavradı. "Sikimi yala."

Başım itaat etmek için eğildiğinde, eğildi ve tıkacı amımın derinliklerine bastırdı.

Henüz tam olarak ıslanmadığım için inledim.

Fişi çevirip içime sokarken sağ kış yanağıma şaplak attı. "Benim için hazır olmazsan böyle olur."

Şikayet ederdim ama ağzım zaten doluydu. Titreşimler başladı ve hemen inleyerek kendi titreşimlerimi onun shaftına gönderdim. "Siktir, . Evet," diye inledi arkasından daha sert iterken

Başımı tutup, ben boğulana kadar sikini boğazıma soktu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, o meme uçlarımla alay edip dalga geçerken ben de onu yutabildiğim kadar yutarak boğazımı cezalandırdım. Amımın içinde vızıldayan cezalandırıcı tıkaçtan iki kez boşaldım.

"Şimdi iyi bir kız ol ve her damlasını yut," diye uyardı ağzıma boşalmadan önce.

Yüzümü serin esintiye doğru kaldırdım, hatırladıkça yanaklarım ısınyordu. Parlak kış güneşi bir an için beni kör etti ve Göl'e baktım Michigan, beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Nadir görülen ılık bir kış günüydü, bu yüzden bebeği yeni parlak yeşil ayı temalı kar tulumuna sararak ve onu göl kıyısındaki bir parka götürerek avantaj elde ettim. Sevimli bir sakızlı ayıya benziyordu. Kapüşonunda küçük ayı kulakları bile vardı.

Keskin bir ıslıkla başımı çevirdim.

O gün bana tahsis edilen koruma ezilmiş bir sigara paketini havaya kaldırdı ve otoparkın daha da ilerisine park edilmiş arabayı işaret etti. Başımla onayladım. Bana bir başparmak işareti yaparak döndü ve uzaklaştı.

Milyon yıl geçse de bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Boris'i özledim.

Dört Keşiş'in ortaklarından birinin bugün yapmasını istediği başka bir şey vardı. Bu yüzden onun yerine bana hiç İngilizce bilmeyen başka bir koruma verildi. Adından bile emin değildim. Uzun uzun Rusça kelimeler sıralarken bahsettiğini düşündüm ama emin olamadım.

Tek bildiğim bir şeytan gibi sigara içtiğiydi. kadar ki, bebeğin birkaç metre uzağında ve rüzgar altında kalmasını işaret ettim. O da

arabadan daha fazla sigara almak için uzaklaşırken, bebek arabasını patikadan yakındaki bir park bankına doğru yönlendirdim.

Biraz temiz hava almak güzeldi.

Mac'in çatı katından ayrılmamı istemediğinden değil... Onunla ya da sürekli bir korumayla birlikte olduğum sürece.

Birkaç kez beni yemeğe, tiyatroya, hatta yerel bir sokak festivaline götürmeyi teklif etmişti ama her seferinde onu geri çevirmiştım. Yıllarca kardeşimin evinin dört duvarı arasında korunaklı bir şekilde yaşamayı öğrendikten sonra, kalabalıklara karışmak hala tuhaf ve biraz da tedirgin ediciydi.

Ayrıca, çok fazla randevu gibi hissedecektim. Buna hazırlıklı değildim.

Bu aptalcaydı çünkü adam beni her gece anlamsızca beceriyordu, ama teknik olarak çıkmamızdan ya da kız ve erkek arkadaş olmamızdan bahsetmemiştir.

Aramızdaki yaş farkı göz önüne alındığında, "erkek arkadaşım" olup olmadığını sorarken genç ve toy görüneceğimden endişeliydim.

Demek istediğim, yetişkin erkekler çıktıkları kadınlara "kız arkadaşım" derler miydi?

Bunu kafamda söylerken bile kulağa liseli gibi ve aptalca geliyordu.

Korunaklı, evde eğitim görmüş, yirmi yaşında bir hiç olarak, aynı zamanda sofistike bir uluslararası suçlu olan aşırı zengin, yaşlı bir adama gerçekten sunacak hiçbir şeyim olmayacağına dair en derin korkumla oynadı.

Aslında beni neden kız arkadaşı olarak görmediği -ya da onun gibi bir adam buna ne derse desin- çok açıktı.

Gerçekle her yüzleştiğimde midem bulanıyordu, Mac arabasını çarptıktan sonra beni becererek parasının karşılığını alıyordu.

Yatılı bir fahişe.

Menfaatleri olan bir dadı.

Düşünmesi bile çok acı vericiydi.

Ve bu doğru olmasa bile, beni kendisine olan borcunu ödemeye çalışan deneyimsiz bir fahişe olarak görmese bile.

Orada vardı bütün suçlu-ne ben ona derdim? Kariyer? Komplikasyon mu? Düşünmek için.

Evcilik oynamak ve kısa vadede birlikte bir bebek büyütmek bir şeydi, ama gerçekten bir hayat kurmak için yeterli paramız var mıydı? Yattığım ilk bunu yapmayı düşünmeli miydim? Benim ilk

-Sadece kendi zihnimde olsa bile mi?

Ya o bile-

"Bu küçük Phoebe Madeline mi?"

Dalgin düşüncelerim yaklaşan iki polis memuru tarafından bölündü. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım ve bebek arabasındaki bebeği görmelerini engelledim. Arkalarında parlayan güneşe gözlerimi kısarak baktım ve gözlerimi gölgeledim. "Evet?"

Memurlardan biri kolunu savurarak diğerinin göğsünün ortasına elinin tersiyle vurdu. "Sana söylemiştim."

Midem sıkışmıştı. İkisini de tanıımıyordum ama bu bir sürpriz değildi.

Helen'le birlikte polis arkadaşlarını evde ağırladıklarında ağabeyim beni sık sık odama götürürdü. Genellikle beni sadece Tommy ya da yapılması gereken bir iş yüzünden bağırdığımda görebiliyorlardı.

Yaklaştılar. Elleri silah kemerlerinde.

Seslenen kişi çenesini salladı. "Kim var orada?"

Görüşünü daha da engellemek için yer değiştirdim. Boğazımı temizledikten sonra, "Biraz daha fazla para kazanmak için bebek bakıcılığı ek işi buldum," dedim. Tedirginliğim arttıkça korku boğazımı daralttı ve sıkı.

Aynı memur gülerken diğerine elinin tersiyle bir kez daha vurdu. "Ekstra para için bebek bakıcılığı yapıyor, duydun mu Joe?"

Diğer memur bakışlarını kısarken üst dudağı kıvrıldı ve hafif sararmış sivri bir köpek dişi ortaya çıktı. "Evet, duydum Mikey."

Mikey bana bakarken ellerini iki yana açtı. "Peki, bunun bizim için neden komik olduğunu sormayacak mısın?"

Korumamın dönüşünü görebilmeyi umarak başımı yana eğdim.

Mikey parmaklarını yüzüme bir santim kala şıklattı. "Hey! Seninle konuşuyordum."

Yutkundum. "Özür dilerim. Bunun neden komik olduğunu bilmiyorum."

Mikey kemerini bir kez daha kavrarken topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Komik çünkü az önce bizden bir milyon dolar çaldın." Joe'ya döndü. "Ha, şimdi söyleyince o kadar da komik gelmedi."

Öfkeli bakışları hâlâ üzerimdeyken Joe yavaşça başını salladı. "Hayır, değil."

Sanki hatamın sorumlusu kısmi ışık körlüğümüş gibi, güneşi daha fazla engellemek için elimi gözümün yanına götürürken gözlerimi kırptım.

duymak. "dilerim, az önce ne dediniz?"

Mikey parmağını göğsümün ortasına sapladı. "Bir milyon dolarımız sende ve biz onu geri istiyoruz."

Göğüs kafesimin üzerindeki ağrıyan yeri ovarken çenem düştü. "Senin paran bende değil! Tek kuruşum bile yok. Biriktirdiğim tek parayı da Thomas birkaç hafta önce benden çaldı."

Rus mafya babası işverenimden yeni aldığım maaş çekinden bahsetmemek en iyisiydi.

Joe bir adım öne çıkarak beni sıkıştırdı. "Thomas'ın o parayı bize borçlu olduğunu çok iyi biliyorsun. Ölmeden hemen önce hepsini ondan çaldığınızı söyledin."

Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanırken kaşlarım çatıldı. "Thomas öldü mü?" Mikey sıırttı. "Sen tam bir aktris değil misin?"

Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Rol yapmıyorum. Polisin onu tutukladığı günden beri kardeşimden haber almadım. Ne demek öldü? Nasıl öldü? Ne zaman?"

Helen nasıl olur da haber vermek için bana ulaşmayı *denemez*?

Mikey parmağını tekrar göğüs kafesime bastırdı. "Bize masum rolü yapma. Vur emrini veren senin Rus şeker babandı."

Mac mi?

Mac kardeşimi mi öldürttü?

Bir hata olmalı. Yine de doğru olduğunu biliyordum.

Mac o gün çok kızgındı. Onu suçladıktan sonra bunu asla kabul etmemiş olsa da, o gün polislerin gelmesini ayarlayanın o olduğunu biliyordum. Mac'in polis teşkilatı üzerinde etkisi olduğu, onunla kader kazamızda tanıştığım günden beri belliydi.

Ama Thomas'ı öldürtmek ve bana haber bile vermemek?

Mac'in ihanetine kardeşimin ölümünden daha fazla üzülmem yanlış mıydı?

Suç tamamen bana ait değildi. Sadece bir hata olduğumu, istenmediğimi, bir yük olduğumu ya da doğduğumdan bile nefret ettiğini, kardeşime duyduğum en ufak sevgi kırıntısının bile içimden sökölüp atılmasından önce birçok kez duyabildim.

Arkamdan Rusça bir bağırış geldi.

Memurlar omzumun üzerinden bakıp bakıştılar. Joe tehdit etmeden önce, "Bu iş bitmedi. Lanet paramızı istiyoruz."

Daha sonra arkalarını dönüp koşarak uzaklaştılar, korumamla yüzleşmek istemedikleri belliydi.

Adam cep telefonuna bağırırken nefes nefese yanıma geldi.

Bunu yaparken bile bana bakmaya devam etti ve kaşlarını kaldırıp beklenti bir ifadeyle bana başını sallarken Rusça bir şeyler geveledi.

Bana bir soru sorduğunu gösteren herhangi bir tonlama duymak için kulak kabarttım ama hiçbir şey duymadım.

Genellikle, yabancı bir dilde bile, birinin soru sorduğu belli olurdu, ama Rusçada öyle değildi. Son birkaç haftadır Mac'in konuşma temposunu dinledikten sonra çekimlerin cümlelerin sonunda değil ortasında olduğunu öğrenmiştim. İngilizce konuşurken bile çok kafa karıştırıcıydı.

Korumam çılgınca arabaya doğru işaret etti. En azından bunu anladım.

Stephan'ın bebek arabasının kolunu kaparak onun önünde yürüdüm.

Daha park alanına varmadan, bir başka mat siyah Range Rover kükreyerek otoparka girdi ve onu tekerleklerine yakın bir ikincisi izledi.

Mac bana doğru hışımla gelirken arabasını koridorun ortasında bıraktı.

Kollarıyla şiddetle işaret ederek, korumaya öfkeli ve hızlı bir Rusça ile konuştu.

Rus dilinin daha önce biraz korkutucu olduğunu düşünmüştüm... şimdi kesinlikle dehşet vericiydi.

Vay anasını.

Bağırılan henüz ben bile değildim ve ben bile bir deliğe girip saklanmak istedim.

Boris ikinci arabadan çıktıktan sonra diğer iki adamla birlikte koşarak geldi.

Bebek arabasının önünde diz çöktüm ve Stephan'a mırıldanırken kollarımla açıklığı kapattım. "Sorun yok, tatlım. Bir şey yok." Dudaklarının arasında tükürük baloncukları oluşurken kollarını salladı.

En azından birimiz taşlaşmamıştı.

Mac fırtınalı kara gözlerini bana çevirdi. "İsimler ve rozet numaraları. Şimdi," diye talep etti.

Zihnim bulanıklaştıkça gözümü kırptım. "Ne?"

Mac yükselirken ellerini üst kollarımın üzerinde birleştirdi. "Bebe, sana yaklaşmaya cüret eden adamların isimleri neydi?"

"Erkek değillerdi, polis memuruydular."

"İsimleri," diye mırıldandı.

Bakışlarım daraldı. "Neden önce bana ne dediklerini sormuyorsun?"

Burnundan ağır ağır nefes aldı, sesi keskin ve kesikti. "Ne?"

Elini silkmeye çalıştım ama o sadece elini daha da . "Neden bana ne dediklerini sormuyorsun?"

Mac'in dudakları inceldi.

Görüşüm bulanıklaştıkça alt dudağım titredi. "Çünkü ne dediklerini zaten biliyorsun," diye fısıldadım.

Mac gözlerini benden ayırmadan Boris'e bir emir verdi. "Stephan'ı kulübe geri götür. Polina seni bekliyor."

Sonra döndü. "Siz ikiniz. Gidip o piçleri bulun. Fazla uzaklaşmış olamazlar. Sen de karakola git. Anton sizinle orada buluşacak."

Başımı öne eğdim. "Tek bildiğim birbirlerine Mikey ve Joe diye hitap ettikleri ve ikisinin de çavuş olduğu."

"Onu duydun. Şimdi git."

Boris'in Stephan'ın bebek arabasını götürmesini izlerken kalbim acıyordu. İçimde bebeğimi bir daha asla kucağıma alamayacağıma dair hastalıklı bir önsezi vardı.

Mac'in bebeğini kastettiğimi söylemeliydim ama söylemedim çünkü onu artık benim de bebeğim olarak başlamıştım. Ve tek yapmak istediğim onu kalp atışlarıma yakın tutmak, küçük bebek pudralı kokusunu koklamak ve asla bırakmamaktı.

Tekerlek gıcırtilarının sesi yakındaki Michigan Gölü'nün dalgalarının sesini öfke Mac'ten bir ısı gibi yayılıyordu.

Uğursuz siyah Range Rover'lar birer birer kükreyerek otoparktan çıktılar ve biz yalnız kaldık.

Çenemi sertleştirip başımı geriye eğerek ona dik dik bakarken yanağımdaki gözyaşlarını sildim. "Kardeşimi öldürttün."

BÖLÜM 35

MAC

"Y Haklısın, yaptım. Sana el kaldırdı. Ve kimse benim olana zarar veremez."

"Senin mi? Olay *senin* değildim. Şimdi de *senin* değilim."

Gözlerimi dikmiş, onun küçük, kalkık yüzüne bakıyordum. Safir mavisi gözleri yaşlarla parlıyordu ve altın sarısı saçları yükselen rüzgâra kapılarak etrafına savruluyordu.

Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlattı. Gerçekten sadece birkaç hafta önce olabilir miydi?

O zaman da, şimdi olduğu gibi, soğuk ve acımasız dünyaya terk edilmiş savunmasız küçük bir bez bebeğe benziyordu, benim *Russkaya tryapichnaya kukla*'m.

Sesim alçaldı. "Tekrar söyle."

Ellerini göğsüme bastırırken vücudunu benden uzaklaştırırken ayağını geri kaydırdı. "Artık *senin* değilim. Gerçekten değilim. Ben sadece *işten* çıkarılmış bir dadıyım."

Yumruklarımı sıkma direnirken kürek kemiklerimin arasındaki boşluk gerildi. "Az önce söylediklerini unutmam için *bana yalvarmak* için bir saniyen var," diye homurdandım.

Onu artık hayatımın bir parçası olarak gördüğümü göstermek için yaptığım onca şeyden sonra bu eski saçmalığı yüzüme vurmaya nasıl cüret eder?

Çenesini kaldırdı. "Gerçek bu. Sen sadece aptal araban karşılığında paranın karşılığını alıyorsun. Bunu gerçek bir ilişki olarak gördüğünü ya da benim *senin* kız arkadaşın olduğumu ima bile etmedin."

Hay sikeyim.

Kız arkadaş meselesi.

Polina onun haklı olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Elimi kolunun üst kısmına dolayarak sertçe döndüm ve onu arabama doğru sürükledim. "Bunu halka açık bir otoparkta yapmayacağım."

Topuklu ayakkabıları çakılda sürükleniyor, toz kaldırıyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Sen benim kardeşimi öldürdün!"

Ona saldırdım. "Onu öldürttü. Arada fark var. İnan bana, bebeğim, eğer bunu kendim yapmış olsaydım, kardeşin sana yaşattıklarından dolayı çok daha fazla acı çekerdi. Onu bizzat öldürmeyerek, ona hak etmediği bir iyilik yaptım."

Arka yolcu kapısını açarak onu ayaklarından kaldırdım ve içeri fırlattım.

Kıpırdanıp diğer tarafa geçmesine fırsat vermeden emniyet kemerini kucağına bağladım ve kapıyı kapattım.

Bebe cama vuruyor ve kapı kolunu çekiştirirken bağıriyordu ama nafiye. Çocuk kilidini açmıştı.

Direksiyona geçtikten sonra, arabayı geri vitese takıp keskin bir dönüş yaptıktan sonra ileri doğru sürüp otoparktan çıkarken bağırıışlarını duymazdan geldim.

"Çıkarın beni bu arabadan!"

"Ciddiyim, Mac! Çıkar beni!"

"Yardım edin! İmdat! Hey! Beni duyabiliyor musun?"

Yakındaki bir arabanın dikkatini çekmek için renkli camlara vururken çığlık attı.

"Bu adam kaçırma!"

"Çığlık atacağım!"

"Beni dinliyor musun? Bırak. Beni. Dışarı!"

"Gitmeme izin vermelisin!"

"Bunu yapamazsın!"

Sadece emniyet kemerinin mandalını duyduğumda tepki verdim. Dikiz aynasının yansımasına bakarak uyardım, "O lanet emniyet kemerini bağlasan iyi edersin yoksa Tanrı yardımcım olsun..."

Kayışı çekip yeniden bağlarken alt dudağı dışarı çıktı. "Mutlu musun?"

Hayır, mutlu olmaktan oldukça uzaktım.

Sevgilim, benim sevgilim olduğunun farkında değildi.

Ve onu yola getirdikten sonra, ona kardeşinden bahseden adamların kanının peşine düşecektim.

Hızlanırken direksiyonu daha sıkı kavradım, trafiğe girip çıktım. Range Rover'larımız bu şehirde diplomatik dokunulmazlığa sahipmiş gibi muamele görüyordu, bu yüzden kenara çekilmekten endişe etmiyordum.

"O iki polis sana ne dedi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dikiz aynasındaki yansımama ters ters baktı. "Neden sana söyleyeyim ki?"

"Bu, eve gittiğimizde seni kemerimle cezalandırmamı ne kadar çok istediğine bağlı."

Gözleri büyüdü. "Buna cüret edemezsin!"

Aynada ona bakarken bir kaşımı kaldırdım.

Öfkeli bir nefes verirken dudakları inceldi. "Beni kardeşimden bir milyon dolar çalmakla suçladılar. O paranın onlara borcum olduğunu ve geri vermem gerektiğini söylediler."

"Peki sen ne dedin?"

Bakışlarını kaçırıp asık suratla pencereden dışarı bakarken omuz silkti. "Onlara deli olduklarını söyledim. Sahip olduğum tüm parayı ağabeyimin benden çaldığını, tersi olmadığını ve bunu ağabeyime sormaları gerektiğini söyledim. İşte o zaman... bana onun öldüğünü ve bunun senin suçun olduğunu söylediler," diye aceleyle sözlerini tamamladı.

Astor Caddesi'ne döndüm.

Dört Keşiş'e yaklaştığımızda itirazlarını yineledi. "Ciddiyim, Mac. Beni buradan çıkarsan iyi edersin."

"Yoksa ne yaparsın?"

Otopark kapısı kayarak açıldı ve ben de arabayı rampadan karanlık iç mekâna doğru sürdüm. Güçlendirilmiş özel kapıya ulaşana kadar birkaç hızlı dönüş yaptım. Kapı kayarak açıldı. Arabayı içeri çektim ve çelik kapı çarparak kapanıp onu hapsedene kadar arabayı durdurup arka kapıların çocuk kilitlerini açmadım.

Dışarı çıkıp kapısını açtım. "Mart."

Kollarını kavuşturdu.

Kendini daha derine gömmeden ya da düşüncesizce şey yapmadan önce arabaya doğru eğildim ve "Ben senin iki katınım ve benim iznim olmadan bu binadan çıkma şansın yok, bu yüzden beni daha fazla kızdırmamanı ve sana söyleneni yapmanı öneririm" dedim.

Bana ters ters baktı. "İyi, ama sadece benden çaldığın çantayı ve eski telefonumu almam gerektiği için."

Kapıyı arkasından kapattım ve özel asansöre kadar ona eşlik ederken üst kolundan tuttum.

"Bana tutunmak zorunda değilsin. Geleceğimi söyledim."

"Yürümene izin verdiğim ve seni bir spor çantasına atmadığım için şanslısın."

Nefes nefese kaldı ama cam geçitten ikinci binaya geçip asansörle çatı katıma çıkarken sessizliğini korudu.

Kapılar açılır açılmaz kütüphaneye doğru ilerlemeye çalıştı. Onu bırakmadığımda bana baktı. "Bebeği kontrol etmem gerekiyor."

"O burada değil. Polina ile birlikte... bu gece için."

Onu koridordan ana yatak odasına doğru çektim ve kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlemesi için serbest bıraktım.

Birkaç adım attı ve kollarını ortasına dolayarak döndü. "Çantamı ve cüzdanımı burada mı saklıyordun?"

Kemer tokama uzandım. "Hayır. Burası yatağımızın olduğu ve kışını cezalandırdıktan sonra seni becermek üzere olduğum yer."

Göğsünün ortasını işaret etti. "Beni cezalandırmak mı? Arkamdan iş çevirip kardeşimi öldüren ve sonra da bana öldüğünü söyleme nezaketini göstermeyen sensin."

"Pek de üzülmediğin bir hareket. Ve hayır, sana o piçin öldüğünü söylemek gibi bir niyetim yoktu. Bana kalırsa, boğazına bıçağı dayadığı anda hayatından çıkmıştı. Seni daha fazla travmatize edecek olsaydım lanetlenirdim. Onun kaderi önemsizdi."

Kollarını iki yana açtı. "Tamam. Ben pislik zalim ağabeyim öldüğü için kalbi kırılmayan korkunç bir kız kardeşinim ama bu sana benim adıma bu kararları verme hakkını vermez."

"Hiç de bile. Sen benim sorumluluğumdasın ve benim korumam altındasın. Senin için neyin en iyi olduğuna ben karar veririm."

Gözlerini kırıştırtarak bana bakarken çenesi düştü. "Ne yani? Daha büyük ve güçlü olduğun için hayatımı kontrol mü edeceksin?"

Yaklaştım. "Aynen öyle."

"Haklıydım. Bu bir ilişki değil. Ben sadece yolun kenarından aldığın bir nesneyim. Oynayabileceğiniz ve kullanabileceğiniz bir bebek. Ve nasıl

tek ailemden kurtulmamı sağlarken, kaza nedeniyle sonsuza dek size borçlu kalmamı sağlamanız çok uygun."

Öfkemi yatıştırmaya çalışıp başaramazken çenemi ovuşturdum. "Cüzdanınla birlikte çantan masanın alt çekmecesinde ve haftalardır orada duruyor. Senin için açtığım banka hesabını kontrol etme zahmetine bile katlandın mı?"

Bu adil bir soru değildi ve bunu biliyordum. Elbette zahmet etmemişti çünkü ona kontrol etmesi için bir neden vermemiştim.

Gözlerinde şaşkınlık ve tereddüt vardı. "Hayır. Neden?"

Derin bir nefes alarak elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Polislerin aradığı o bir milyon dolar var ya? Senin hesabında ama asla kardeşinin parası olmadı."

Hafifçe sallandı, gözleri kısa süreliğine kapandı.

Bundan faydalandım ve bayılırsa onu yakalayabilmek için yaklaştım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ailenizin geçirdiği kazadan dolayı milyonlarca dolarlık bir yasal ödeme yapıldı. Sen reşit olmadığın ve kardeşin yetişkin olduğu için, para senin bakımın için sana gitti. Boktan kardeşinin senin vasin olmayı kabul etmesinin tek nedeni buydu. Güvenini kontrol altına aldı ve neredeyse tüketiyordu."

"Bunca zaman bana *her şey* için sana borçluymuşum gibi hissettirdin. Giysilerim, yediğim yemek, bilgisayarım, başımı sokacak bir çatı, kaza yapan araba için sana olan borcum. Param olduğunu biliyor muydun? Bana özgürlüğümü satın alabilecek para? Bağımsızlığımı!"

Kabul etmekten nefret ediyordum ama haklıydı.

Onu koruma kisvesi altında, farklı amaçlarla da olsa kardeşinin suçlu olduğu şeyin aynısını yapmıştım.

Onu lüks bir oyuncak eve kapatmış, dünyadan koparmıştım.

Ona küçük tatlı bir bebek, bir eşya, okşanacak, korunacak ve şımartılacak bir şey gibi davranmak.

Kontrollü.

Ona paradan hiç bahsetmemiş ya da paraya erişimine izin vermemiş olsaydım, ona parayı vermiş olmam yeterli olmazdı.

Ona beni istediği zaman terk edebileceğini hiç söylemedim.

Seçme şansı olduğunu hiç söylemedim.

Çünkü iş o noktaya geldiğinde, yapmadı.

Özgürlüğüne ya da bağımsızlığına sahip değildi çünkü onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

O benim ve hiçbir para beni hak iddia etmekten alıkoyamaz.

Onu.

Onu tutmaktan.

"Paranızın olması bunların değıştirmezdi. Sen benim."

Başını iki yana salladı. "Bu her şeyi değıştirirdi." "Bu da ne demek oluyor?"

Soruma kendi sorusuyla cevap verdi.

Bakışları sanki bir silah ya da kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde dolaştı. "Neden? Neden bütün bunları benden sakladın? Kardeşimi. Para. Neden bana kendimi bir-"

Bu konuşmanın çıldırtıcı, aşağı doğru sarmalını durdurmak için onu yakalayıp becermek için ilkel dürtüyle savaşıırken elim yumruk haline geldi. "Ne gibi?" Hırladım.

Parıldayan bakışları sonunda tekrar bana döndü. "Sana olan borcunu ödemeye çalışan bir fahişe gibi," diye fısıldadı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde kemerimi pantolonumun ilmeklerinden çıkardım ve ikiye katladım.

Kollarını tekrar ortasına doladı ve çenesini kaldırdı. "Evet."

Kemerimi yatağa fırlattım, parmaklarımı gömleğimin yakasına soktum ve yırttığım gibi düğmeleri kopardım, göğsümü açığa çıkardım.

" gibi olsun, . Sana bir fahişe gibi muamele nasıl bir his olduğunu göstereceğim."

BÖLÜM 36

PHOEBE

I diye bağırdı ve onu geçip yatak odasının kapısına doğru koşmaya çalıştı. Kolunu savurdu ve beni belimden kavrayarak yerden kaldırdı.

"Beni yere bırak."

"Memnuniyetle."

Beni yatağa fırlattı.

Vücudum darbenin etkisiyle daha zıplamayı bile bitiremeden beni yüzüstü çevirip kucağında sürükledi. Sol kolunu omuzlarıma bastırdığı için hareket edemiyordum.

Parmakları yoga pantolonumun bel bandını kavradı ve aşağı çekerek çıplak kıkırmı ortaya çıkardı. "Mac! Sakın buna cüret etme! Seni asla affetmeyeceğim!"

"Bunu göreceğiz."

O arkasına yaslanırken ikimiz de yer değiştirdik.

Omzumun üzerinden baktığımda kemerini geri aldığını gördüm. Ani bir fikir değişikliği yaşarken gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. "Lütfen! Öyle demek istemedim."

Kolunu kaldırdı. "Çok geç."

Her iki yanağıma da ilk deri darbesini indirdiğinde haykırdım. Kalçasına doğru itmeye çalışırken bacaklarım tekmelendi. "Yapma! Özür dilerim! Özür dilerim!"

Avuç içi acıyan etimin üzerinde daireler çizdi. "Henüz değil, ama olacaksın."

Ağır deri kemer kıcıma iki kez daha vurdu. Sonra kıcımin kıvrımının hemen altına, üst indi ve bu nedense daha da kötü hissettirdi. "Dur! Acıyor."

"Seni cezalandırmaya başlamadım bile."

Vücudumdaki tüm kan cezalandırılmış derimin altında birikirken gözlerim kapandı. Cezalandırdığı her yer keskin, dikenli kıvılcımlar gibi batıyordu. Sanki o havai fişeklerden birini etime doğru tutuyormuş gibi.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Rusça," diye emretti.

"*Proshu proshcheniya ser,*" dedim kekeleyerek Rusça.

"*Khoroshaya devochka.*"

Vücudu tekrar eğildi ve yoga pantolonum ve kanvas spor ayakkabılarım çıkarılmadan önce komodindeki bir çekmece kazınarak açıldı. Sonra beni kaldırdı, böylece kalçalarının üzerine oturdum.

Pozisyon cezalandırılmış derimi çekerken tısladım.

"Kollar yukarı," diye emretti.

Kokladım ve itaat ettim.

Kal-L Sahte Rus Süpermen kapüşonunu üzerimden çıkardı.

En sevdiğim gömleğimdi. Her zaman giyerdim. Yıkandıktan sonra bile hala gizemli bir şekilde hafifçe onun kolonyasının koktuğunu fark etmişim. Onu sevmemin nedenlerinden birinin bu olduğunu bildiğinden ve sadece benim için kısa süreliğine sürdüğünden şüphelenmişim.

Onu beni bir fahişe gibi kalpsizce kullanmakla suçlamadan önce bunu neden hatırlamamışım?

Neden post-it notlarını, kahvaltıları, okula gitmemi nasıl desteklediğini hatırlamamışım? Bana kardeşimden bahsetmemekle hata etmişti ama haftalar önce bu haberle başa çıkabilecek kadar bile duygusal olarak güçlü olabilir miydim? Cevabın hayır olduğunu zaten biliyordum.

Ve para. Bunu bilmek aslında işleri daha da kötüleştirirdi.

Boyun eğmekten başka seçeneğim olmadığını düşündüğümde beni kontrol etme ve hükmetme şeklini sevdiğimi kabul etmek çok daha kolaydı.

Bana gitmem için imkân verseydi ve ben de kalmama izin vermesi için ayaklarına kapanıp yalvarsaydım ne kadar acınası olurdu?

Çarpık ve hastalıklı bir şekilde, bana seçim şansı vermemesi korkularımdan kurtulmam ve nihayet hayatı deneyimlemeye başlamam için bana özgürlük vermişti.

Zalim ağabeyim ve onun korkunç ailesiyle yaşamak istemeyen ama bilinmeyenden korkup özgür kalamayan bir atalet içinde var olmak yerine.

Yanılmışım.

Beni kullanmak için kafese koymamıştı.

Bana bakacak birine ihtiyaç duyan yaralı bir kuş gibi davranıyordu.

Ve onu bunun için
sevdim. Sevmek mi?

Evet, onu sevdim.

Aman Tanrım! Ne yaptım ben?

Sütyenimi çözdü ve onu da bir kenara attı. Şimdi çıplak onun kucağındaydım.

Göğüs kolları meme uçlarımı okşarken göğüslerim onun sıcak tenine bastırıyordu.

Elleri uyluklarım boyunca ve kalçalarımın üzerinden kayarak kıcımlı kavrıyor. Avuçlarını yanaklarımın üzerinde yatıştırıcı daireler çizerek ovuştururken, acı sıcak bir hisse dönüştü.

Kalçalarımı öne doğru salladım, klitorisimi kot pantolonuna yaslanan sikine bastırdım.

Alnımı omzuna yaslarırken kollarım boynuna dolandı. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "O korkunç şeyleri söylememeliydim."

Başını çevirip başımın üstünü öperken, "Ben de öyle- çünkü bu yeterince iyi değil," dedi.

Arkama yaslandım. "Ne?"

İki eliyle boynumu kavrıyor, başımı geriye yatırırken parmaklarını saçlarımın arasına soktu. Başka koşullar altında, beni öpmekten hemen önce yaptığı bu hareket şehvetli bir jest gibi görünebilirdi.

Ben daha iyi biliyordum.

Zümrüt yeşili gözleri öfkeyle parlıyor gibiydi. "Bu yeterince iyi değil, bebeğim." Bakışları yüzümde gezindi. "Ben tehlikeli ve gizli bir dünyada yaşıyorum. Senin güvende olman ve korunman için *gereken* her şeyi yapacağımı çoktan kanıtlamış olsam da, sen bana güvenmezsen... ben de sana güvenemezsem bu yeterli olmaz."

Alt dudağım titrerken gözlerim yaşlarla doldu. Parmaklarımı onun güçlü bileklerine , o kadar genişti ki parmak uçlarım bile

dokunmaya yaklaştı. "Bana güvenebilirsin. Bana ihanet ettiğini söylememeliydim."

Tutuşunu bırakmadan önce başparmağı dudaklarımı okşadı.

"Haklısın. Yapmamalıydın ama ben de hatalıydım. Sahte bahanelerle seni asla yanımda tutmamalıydım."

Sözleri karşısında boğulurcasına bir hıçkırığı içime çekerken plastik kapağın açılma sesini zar zor fark ettim. Her şeyi mahvetmiştim.

"Şşşt, ağlama. Bunu düzelteceğim," diye mırıldandı ağzıma karşı, eli bacaklarımın arasında hareket ederken.

Parmakları hafif soğuk bir jelle göt deliğimi okşarken nefesim kesildi. "Sen ne-"

Boştaki eli boğazıma dolandı. "Kıpırdamadan dur."

Sert ve lastiksi bir şey dar deliğime doğru itildi. Küçük çıkıntıların verdiği hisle, bunun üzerimde kullanmayı sevdiği dut şeklindeki tıkaç olduğunu anladım.

Bileğini kavramak için geri uzandım. "Ow!"

Tıkacı içimde zorlanana kadar çevirdi ve beni gererek açtı. Beni dolduruyor.

"Aşağı uzan ve kotumun fermuarını aç."

Titreyen parmaklarım pirinç düğmeyle boğuştu ama sonunda delikten içeri kaydı. Odadaki tek ses, ben yavaşça indirirken fermuarının dişlerinden gelen metalik tıkırtılardı.

Bunu yaparken parmak eklemlerim shaftının yumuşak derisini okşadı. Bu kadar yumuşak bir şeyin aynı zamanda bu kadar cezalandırıcı ve sert olması garipti.

Fişi kıcımların içinde döndürdü.

Kalçalarımın üzerinde yükseldim, yanaklarımı sıkarken kalçalarımı öne doğru ittim.

Sağ eliyle kıcıma vurdu. "Yanaklarını aç."

Tekrar kucağına eğildim ve deliğim dar sapın etrafını sarana kadar tıkacı daha derine soktum.

Bunun onu kızdıracağını bilsem de sormak zorundaydım. "Bunu nasıl... nasıl düzelteceksin?"

"Sikimi çıkar."

Aman Tanrım. Beni sikecek ve sonra öldürecekti.

Başımı salladım. "Bana bunu nasıl düzelteceğini söyleyene kadar olmaz."

"Senin azıcık paran benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Burada güç hâlâ bende. Sen değilsin. Taleplerde bulunamazsın. Anladın mı?"

Gözlerim yaşlarla dolarken yüzü bulanıklaştı. Boğazım düğümlenirken sadece başımı sallayabildim.

"Şimdi sana söyleneni yap ve sikimi çıkar."

Kot pantolonunun içine uzanıp kalın uzunluğunu serbest bıraktığımda fermuarının metal dişleri elimin arkasına sürtündü. Elim, sikinin esmer, morumsu rengine kıyasla buz gibi beyazdı.

Bakışları daraldı. "Şiddetin insanları neden birbirine bağladığını biliyor musun?"

Ciğerlerim sanki aniden bir kaburga kemiği tarafından delinmiş gibi sıkıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, nefesim daraldıkça ciğerlerime oksijen girmesini sağlayamıyordum. Zar zor zayıf bir "Hayır" diyebildim.

Parmaklarını benimkilerin altından geçirerek shaftını avuçladı. Diğer kolunu belime dolayarak beni kucağından kaldırdı. Sonra sikinin ucunu ıslak am dudaklarımın arasına soktu.

Korkuma rağmen inledim.

Beni indirdiğinde, sıcak aleti kıç yanaklarımın arasına yerleşmişti. Eli yer değiştirdi. Sırtımın alt kısmını ve kıçımı okşarken parmaklarını fişin sapına doladı.

Tıkacı çevirip yarısına kadar dışarı çekerken ellerim üst kollarını kavradı ve tekrar içime soktu. Tıkacın en geniş kısmı sıkı kas halkamı acı verici bir şekilde gererken, sadece onu tekrar içeri iterken garip bir tür zevkli serbest bırakma sağlamak için şehvetli bir işkenceydi.

Tırnaklarım kollarının sert kaslarına batarak etini işaretlerken, o bir kez daha çekip çevirdi. Ciğerlerime zorla çektiğim az miktardaki oksijen, tıpayı kıçımdan tamamen çıkardığı anda hızla dışarı çıktı.

Rahatlamam kısa sürdü.

Aletin şişkin başı artık açılmış ve direnmeyen girişime doğru itildi.

Gözlerim büyüdü.

Uzun, sert aletini yavaşça kıçımın içine sokarken, ağzıma doğru, "Bu acı. Acı ruhları birbirine bağlar. Düşman olsalar bile, paylaşılan acı verici bir deneyim onları sonsuza dek birbirine bağlar."

Tekrar kalçalarımın üzerine kalkmaya çalıştım ama belime doladığı kolu beni ona sabitledi. "Ow! Ow! Ow! Acıyor."

"Canın yanacak, bebeğim. Benim aletim az önce kıçından çıkardığım o sevimli küçük tıkaçtan çok daha büyük ve kalın."

İç kaslarım onun sert etinin girişine karşı gerildikçe ve gerildikçe baskı neredeyse dayanılmazdı. Kalçalarımı hareket ettirmek, bacaklarımı kapatmak ya da geri çekmek istiyordum ama ona sarılmışken bunların hiçbirini yapamıyordum.

Onun merhametine kalmıştım.

Bana yaşattığı acının merhametine kalmıştım.

Tam o sırada aramıza uzandı ve başparmağını klitorisime bastırdı.

Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçarken başım geriye düştü. Acı ve zevkin düello hislerini işlemeye çalışmak, zihnimin baş döndürücü bir renk ve ışık girdabına dönüşmesine neden oldu.

Hiçbir şey düşünmedim ve her şeyi hissettim.

Sert, kaslı bacaklarının iç uyluklarıma değdiğini hissediyordum. Karnının sıcaklığı benimkine baskı yapıyordu. Kalçalarımı ve popomu okşayan ellerinin hafif pürüzlü hissi. Kolonyasının dumanlı sedir ağacı baharatı. Nefesindeki nane kokusu.

Onun dokunuşu. Her zaman onun dokunuşu.

Ve sonra içimde gittikçe daha derine itilen sikiğin şehvetli acısı vardı.

Eli boğazımı kavramak için hareket etti. "Benim için çok iyi bir fahişe oluyorsun. Sikimi dar kıcına alıyorsun."

"*Da, ser,*" diye nefes aldım ve onu daha *da* memnun etmek umuduyla bir an için gözlerimi kapattım.

Gözlerinin zümrüt rengi sertleşerek koyu kristale dönüştü. "Sorun şu ki, ben bir fahişe istemiyorum," diye homurdandı.

Korku, kafa karışıklığı, yıkım, acı, öfke; hepsi ruhumu parçalayan küçük hançerlere dönüştü.

Beni tekrar kaldırıp bizi yuvarlarken kolu belime dolandı.

Sırtımı yatağa dayadığımda, kenarda duruyordu, siki hâlâ içimdeydi.

İlk bekaretimi aldığı pozisyonla aynıydı.

Ayak bileklerimden tutarak bacaklarımı göğsüne doğru kaldırdı. "Ve istediğim son şey lanet olası bir kız arkadaş."

Aletini yolun çoğunda dışarı çekti, sonra acımasızca geri . Ben haykırırken gövdem yataktan kalktı.

Yılmadan kıcıma vurmaya devam etti, göğüs kılları baldırlarımın arkasına sürtünürken kalçaları ileri geri sallanıyordu.

Bacaklarımı kilitlemek için bir kolunu kaval kemiklerime doladı, serbest elini karnıma doğru düzleştirdi. Alt karnıma sabit bir baskı uygulayarak, klitorisimi kızdırmak için başparmağını bir kez daha kedi dudaklarımın arasına itti.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından akıp elmacık kemiklerime çarparak serinledi. "Artık beni istemiyorsun. Benden kurtuluyorsun."

Aramızdaki yaş farkı, onun suç bağlantıları, aşık olmam ve hazır bir aile kurmam için çok erken ve çok hızlı olduğu konusundaki tüm şüphelerim, onu kaybetme ihtimaliyle birlikte yok oldu.

Beni yatağa taşıırken kollarının gücünü asla hissedemeyeceğimi. Bana bir daha "bebeğim" dediğini duyamayacağımı. Başımın üstünü öperken dudaklarının nazik baskısını hissetmeyeceğimi. Uykusunda beni kendine çekerken rahatlatıcı sıcaklığını hissedemeyeceğimi.

Her şey
bitmişti.

Hepsi
gitmişti.

Özgürlüğümü ya da o aptal parayı
istemiyordum. Onu istiyordum.

Birlikte kurduğumuz aileyi istiyordum.

Onun gösterdiği tutku ve olasılıklarla dolu yeni hayatı istedim.

Ben.

Bacaklarımı ayırdı ve eğildi, dudakları değdi. "*Net kukla, Ya na tebe zhenyus.*"

37. BÖLÜM

PHOEBE

B Ben daha sormadan İngilizce tekrarladı. "Hayır, bebeğim. Seninle evleniyorum."

"Az önce ne dedin sen?"

"Ağzını kapat ve iyi bir kız ol ve benim için gel," diye boynuma doğru nefes alırken eli sol göğsümü kavradı.

Meme ucumu çimdiklediği anda boşaldım.

Bacaklarım kalçalarına dolanırken tırnaklarım sırtını tırmaladı, onu daha yakına çekti, sert uzunluğunu dar kıcıma sokmaya devam ederken beni daha fazla incitmesi için vücudumla ona yalvardım.

Yıldız ışığı göz kapaklarımın arkasında patladı. Acı dolu zevk dalgaları üzerimden geçerken nefesimi tutamıyordum.

Beni tutuşunda, vücudunun ağırlığı, kollarının gücü ve sikinin gücüyle bana hükmedişinde aklımı başımdan alan bir şeyler vardı.

Kulağıma onun iyi kızı olduğumu hırıldayarak söylediği sürece her türlü itaatkâr acıdan nasıl zevk alabileceğimi.

Bu fikir beni korku ve zevkle sarstı. Zihnim ve bedenim üzerinde böylesine ezici bir hakimiyeti olduğunu düşünmek dehşet vericiydi.

Ayağa kalktı ve bükülmüş dizlerimi yanlarına doğru iterken üst uyluklarımı kavradı. Çatık kaşları ve gergin çenesiyle, başını geriye atıp gırtlaktan gelen bir kükremeye boşalmadan önce birkaç kez daha içime girdi.

Bana bakarken ağır dövmeli göğsünün nefes alıp verişiyile birlikte inip kalkmasını sessiz bir hayranlıkla izledim.

Sonunda serbest kaldığında içimdeki baskı azaldı. Bunu yaptığı anda, sıcak tohumu kıcımdan damladı.

Gülümsedi. "İşte benim güzel gelinim."

Gelin

mi?

Gelin!

Tutkuyla bulanmış beynim berraklaştığında, zihnim parıltılı bir ışıık patlamasıyla parçalanmadan dakikalar önce söylediklerini nihayet hatırladım.

Kendimi savunmasız hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve otururken dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım. "Konuşmamız gerek-"

Beni kollarına aldı ve banyoya götürdü. "Sonra görüşürüz. Şu anda kirli kızımı temizlemem gerekiyor."

Beni tezgahın üzerindeki lavaboların arasına oturtttuktan sonra duşu açtı.

Sonra ellerini kollarımın altına yerleştirdi ve beni kaldırarak vücuduna yasladı, beni sıcak su ikimizin de üzerine yağarken buharla dolan camla çevrili duşa taşıdı.

Mac başımı arkaya yatırırken elleriyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Zümrüt gözleri yüzümü arıyordu.

Üzerimde sessizce dolaşırken yüzündeki soğukkanlı ifadeyi okuyamadım.

Hızla çalışan zihnim gergin sessizliği doldurmak için çabaladı. "Bu çok güzeldi, ama-"

Alnımdan öptü. "Çok tatlısın. Az önce yaptığımız şeyde *hoş* bir şey yoktu ama merak etme. Bu duştan çıktıktan sonra sana güzelliği göstereceğim."

Az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken kafamın içinde şüphe, kafa karışıklığı, umut ve korku birbiriyle savaşıyordu. Birbiriyle çelişen duygular kaotik ve baş döndürücü bir şekilde dönüp duruyordu.

Benimle evlenmekle ilgili söylediği şey, o anın sıcaklığıyla istemeden patlamış olmalı.

Çünkü tabii ki öyleydi.

Mac eliyle çenemi kaldırdı ve göz kırptı. "O ateşli zihnin yine dönüyor. O güzel gözlerinde ne kadar çok duygu var. Belki de bir dahaki sefere sadece beni ve kokainimi düşündüğünden emin olmak için daha çok çalışmam gerek-"

"Yeterince zordu," diye patladım. Sonra içim burkulurken burnumu kırıştırdım.

Mac bir kaşını kaldırırken eli aşağı uzanıp sikini okşadı. "Onaylamana sevindim."

"Hayır, yeterince sertti demek istedim, seks, sikin değil. Aletin yeterince sert olmadığından değil, sertti. Gerçekten sertti."

Lanet olsun, her şeyi berbat ediyorum.

Ama bu bir mucize miydi?

Onun menfaatleri olan bir dadıdan daha fazlası olma fikrine bir şans vermek istediğimi daha yeni fark etmişim.

Stephan'la ilgilenirken zaten karı koca gibi davranıyor olsak bile, evliliği *düşünmek* bile çok erken olurdu.

Nihayet kendime ait bir hayatım olmasına hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Deneyimlemem, öğrenmem, tadını çıkarmam ve riske atmam gereken çok şey vardı.

Olasılıklar, hatalar ve yapılacak seçimlerle dolu koca bir dünya.

Ama tek başıma dışarı fikri bile midemi bulandırıyordu. Tüm

bunlar için Mac'i yanımda istemek yanlış mıydı?

Onun korumasını istemek için çok mu erken ya da olgunlaşmamış mıydı?

Sorgulayan bakışlarından kaçınmak için göğüs kıllarına baktım. "Özür dilerim. Aptalca ve aptalca görüldüğümü biliyorum. Bu zor-" Gözlerimi devirdim. *Zor deyip durma*, diye azarladım kendimi. "Muhtemelen daha sofistike ve deneyimli bir kadını tercih edeceğini bilmek bazen *zor* oluyor."

"Özür dilemek konusunda sana ne demiştim ufaklık? Eğer böyle bir kadın isteseydim, ona sahip olurdum. Ama istemiyorum. Ben seni istiyorum. Bir gün kendini benim gördüğüm gibi göreceksin ve anlayacaksın."

Su etrafımızda ruhani bir koza oluştururken başımın üst kısmını göğsünün ortasına yasladım.

Hayatımda geçirdiği kısa süreye rağmen bu adamı sevmemin nedeni buydu.

Dünya bir suçlu görebilirken, ben koruyucu, şefkatli, tatlı ve komik bir adam gördüm. Bana her sabah kahvaltı hazırlayan ve her gece arkamda kıvrılıp uyuyan bir adam. Özverili bir şekilde torununu evlat edinerek oğlu gibi büyüme sorumluluğunu üstlenen bir adam. Aptalca eski hayatıma geri döndüğümde bile bana daha iyi bir hayat veren bir adam.

Kendime güvenim olmasa bile içimdeki potansiyeli gören bir adam.
Başka erkeklerle çıkma fırsatını kaçırmak gibi yanlış bir düşünce yüzünden onunla olan şansımı tepmek aptallık olurdu.

Ben sadece Mac'i istedim.

Onu sevdiğimi bilsem de, şaka yapıyor olsa bile evlilik hakkında konuşmak için gerçekten çok erkendi.

Onunla çıkacağımı söyledim. Bu onu mutlu eder.

Ben istemesem bile, bir süreliğine işleri sıradan tutmamızı ve başka insanlarla çıkmamızı önersem daha mı olgunca olur?

Bekle, kendimi aşırıyordum.

Öncelikle, bana evlenme teklif etmek istemediğini bildiğimi ona söylemem gerekiyordu. "Merak etme. Evlilik teklif etmek istemediğini biliyorum. Evlenme teklif etmeyeceğim.
seni tutacağım."

Kollarını bana doladı. "Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemediğimi artık biliyor olmalısın. Sen benimsin ve seni tutuyorum."

Geri çekilmeye çalıştım ama başımın arkasındaki eli beni göğsüne bastırdı.

Sıcak su sırtımdan aşağı akarken, odadan gelen buhar sıcaklığı ve onun endişe verici açıklaması kalbimin hızlanmasına ve başımın dönmesine neden oldu.

Yararlı dadılıktan fahişeliğe, kız arkadaşı *olmadığının* söylenmesine, kız arkadaşı olmayı dilemeye, neredeyse nişanlılığa, eş gibi davranan ama onunla çıkmayı düşünen kız arkadaşlığa, nişanlılığa geri döndüm.

Başımın dönmesine şaşmamalı.

Gözlerim kapalı, kendimi sabitlemek için kollarımı ortasına doladım. "Mac, Amerika'da insanlar birkaç hafta önce tanışıp nişanlanmazlar. Önce çıkıyorlar."

Elini sırtımda rahatlatıcı daireler çizerek gezdirirken kıkırdadı. "O halde Dört Keşiş'i *Rus* bölgesi olarak kabul etmemiz büyük bir şans."

Bu sefer, ona bakabilecek kadar geri çekilmeyi başardım. "Bunun komik olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama ben ciddiyim. Düşünülmesi gereken şeyler var..."

Sıvı sabuna uzanırken kaşlarını çattı. Bir bezin üzerine bol miktarda sıkarak şişeyi yerine koydu ve ılık, köpüklü bezi boğazımın dibine koydu.

"Düşünecek bir şey yok, bebeğim. Ayarlayabildiğim en kısa sürede evleneceğiz."

Bezi göğüslerimin arasından geçirdi, sonra sağ göğsümün üzerinde gezdirdi ve bunu yaparken başparmağının yanıyla meme ucumu okşadı.

Avuçlarım göğsüne bastırdı. Bezi kalçamda gezdirirken kollarının himayesinde duruyordum. "Bana bir fahişe gibi davranmanla ilgili o şeyleri söylememeliydim. Üzgündüm ve kafam karışmıştı. Bana evlenme teklif etmek için numara yapmana gerek yok. Kalacağım... Kalmak *istiyorum*."

Bezi sırtımdan aşağıya ve kırımın kıvrımlarına doğru kaydırıldı.

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim ve kumaş kaplı parmaklarını yanaklarımın arasına sokarken ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

"Kalmak istemen işimi kolaylaştırırsa da, Bebe, sana evlenme teklif etmiyordum. Sana söylüyorum, biz evleniyoruz."

Bu kez başımı sallayarak kollarından ayrıldım. "Bu dil engeli olmalı." Açıklamaya çalıştım. "Sürekli *evli* diyorsun ama bence kastettiğin kelime *çıkma*. *Resmi olarak* çıkacağız gibi... bir çift olarak... kız ve erkek arkadaş gibi... falan," diye bitirdim.

Saçmalık. Barbie'leriyle oynayan küçük bir kız gibi konuşabilir miyim?

Neden K.I.S.S.I.N.G şarkısını söyleyerek bu sofistike ve yaşlı adamı kız arkadaşım olabileceğime ikna etmedim ki?

Ona olgun bir entelektüel olabileceğimi ve sadece arabaları mahveden ve aşırı aktif bir hayal gücüne sahip aptal bir kadın olmadığımı kanıtlamak için sadece filmi izlemediğimi, aynı zamanda Boris Pasternak'ın *Doktor Jivago*'sunu okumak için zaman ayırdığımı ağzımdan kaçırmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Elindeki bezi küçük mermer rafın üzerine atarken başını eğdi. "Çıkmaktan söz etseydim, çıkıyoruz derdim. Sana zaten söyledim, kız arkadaş istemiyorum. Evlilik dedim ve evliliği kastettim. Yani, *çok* yakında *resmen* karım olacaksın, *benim* olacaksın."

Sırtımı cama yaslarken yutkundum. "Bana ilk randevuda çıkma teklif etmen gerekiyordu, sonra birkaç ay sonra özel olmak ve başkalarıyla görüşmemek hakkında konuşacaktık ve ondan birkaç ay sonra..."

Avuçlarını başımın iki yanına vurduğunda arkamdaki cam duvar şiddetle titreşti. Çatlayıp parçalanması için hazırlanırken omuzlarım gerildi.

Gözlerimin içine dik dik bakmak için başını yana eğdi. "Başka erkeklerle yatmayı önermesen iyi edersin," diye homurdandı.

Kolunun altından sıyrıldım ve fayans boyunca, yağmur akıntısının altında, duş odasının diğer tarafına doğru kaydım. Suyla ıslanmış saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak, "Başka erkeklerle yatmak istediğimi söylemedim. Daha yeni tanıştık ve aramızda yaş farkı var ve... ve... sen benim ilkimsin... ve... ve..."

Onun tepkisi karşısında o kadar sarsılmıştım ki saçmaladığımı bile fark edemiyordum.

Vahşi bir hırıltıyla bana saldırdı.

Koşmak için döndüğümde çılgılığım kalın cam duvarlarda yankılandı.

Başımın dibindeki ıslak bukleleri yumrukladığında bedenim geriye doğru çekildi.

Sanki bir bez bebekten başka bir şey değilmişim gibi beni göğsüne doğru savurmak için ön kolunu büktü. Saçlarımı kavrayarak, üzerimde yükselirken başımı sonuna kadar geriye itti.

Rus aksanı o kadar yoğundu ki, kulaklarıma dolan kan ve duşun tıslaması yüzünden onu anlamakta zorlandım. "Beni dinle ufaklık. Ben *sadece* *senin* *ilkin* değilim. Ben *senin* ilk ve tek erkeğim. Eğer başka bir erkekle yatmaya kalkarsan, o cılız sikini pantolonundan çıkarmadan boğazını keserim. Anladın mı?"

Yumruğunu saçlarımda dolaştırdı. "Cevap ver bana." "Anlaşıldı," diye nefes aldım.

"Seni buldum. Seni tutuyorum. Amerikan flört gelenekleri umurumda değil. Seni koruyacak ve sana bakacak bir kocaya ihtiyacın var. Ben o adamım. Daha genç bir erkek benim oyuncak bebeğimin korunup kollanma ihtiyacını anlayamaz ama yine de dizginlenemez."

Boğazımın arkası kalınlaştı ve şişti, gözyaşlarım tehdit ediyordu.

Beni tamamen çözdüğünü düşünmüş olsa da, en önemli şeyi gözden kaçırmıştı.

Sevildiğimi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sevildiğimi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Aşk, flört ve evlilik hakkındaki tüm kaotik düşüncelerim ve tüm bunların en tehlikeli ve incitici yönü üzerinde zihnimin oyalanmasına izin vermeye bile cesaret edememiştim.

Mac gibi bir adam aşkı hissedebilir miydi?

Daha önce sahip olduğumdan daha iyi ama yine de sevgiden bir hayatı kabul edebilir miydim?

Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını eğdi. "Kafesinizin kapısını açık bırakırken sizi yakalayabilecek kadar güçlü olan tek adam benim."

Ağzı benimkini kaptı, hiç acımadı.

Ayakta durabilmek için onun gücüne ihtiyaç duyarak ona iyice yaslandım.

Sözlerindeki gerçeği yutmak zorunda kaldığım için öpücüğü acı tatlıydı.

Her kuş uçsuz bucaksız bir gökyüzünün tehlikesini ve heyecanını

istemezdi. Bazıları tutsak oldukları güvenli yerde tatlı tatlı ötmekten

memnundu. Ama bu hoşnutluk sürecek miydi?

Yoksa reddedilen bir gökyüzünün - reddedilen bir aşkın - hayalleri her şeyi mahveder mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

MAC

TYapmak istediğim son şey onu terk etmektir ama bu gece yapmam gereken şey bekleyemezdi.

Onu kuruladıktan sonra kapüşonlu tişörtlerimden birini daha üzerine geçirdim.

Kafa.

Kıyafetlerime sarılmış bir şekilde dönüşümü bekleme fikri hoşuma gitti.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim ve bir elimi çenesinin altına koyarak başını kaldırdım. "Düşünmeyi bırak."

Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Düşünmüyorum."

Onu alnından öptüm. "Evet, öylesin. O küçük sevimli kafanın içinde ne saçmalıklar döndüğünü ancak Tanrı bilir, ama her neyse, dur artık."

Onu duşa taşıdığımдан beri güzel yüzü sürekli bir duygu makarasına dönüşmüştü. Sessiz bir film izler gibiydi, her bir duygu safir gözlerinde dönüyor ve dans ediyordu.

Onu hazır olmadan önce önemli bir bağlılığa iten otoriter bir piç olduğumu biliyordum, ama elimde değildi.

Onu avucumun içine almıştım ve toplumun doğru zamanlama anlayışı yüzünden parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirsem lanetlenirdim.

Mükemmel bir dünyada, dışarı çıkmasına ve dünyayı keşfetmesine izin verecek anlayışlı bir adama rastlardı. Böylece genç ve aptal olabilir, risk alabilir, hatalar yapabilir, yaşayabilir ve öğrenebilirdi; tıpkı yuvasına dönmek için özgür bırakılmış bir kuş gibi ona dönmeyi seçmeden önce.

Ve hediyeelik eşya dükkanlarındaki dalgaların karaya attığı odun tabelalarında okuduğunuz diğer tüm saçmalıklar.

Ama acı gerçek şuydu ki, o anlayışlı bir adama çarpmadı. Bana çarptı.

Ve onu bu dünyada tek başına serbest bırakma şansım yoktu.

Çenesini indirirken kaşlarını çattı ve bakışlarımı kaçırarak gömleğimin düğmelerinden biriyle oynadı. "Bu saçmalık değil."

Çenesini tekrar yakalayarak yüzünü kaldırdım. "Eğer bunun senin aptal Amerikan flört kurallarıyla, aramızdaki yaş farkıyla, tüm bunların çok hızlı gelişmesiyle ya da senin kendi başına daha iyi olmanla bir ilgisi varsa, evet, bu saçmalık."

Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi. "Bunlar evlilik gibi ciddi bir konuda karar verirken göz önünde bulundurulması gereken son derece makul şeyler."

Bir omzumu silerken ağzımın kenarı kalktı. "O zaman sana başka seçenek bırakmamam iyi bir şey."

Sorun çözüldü.

Ön ve arkasına kurşun geçirmez plakalar dikilmiş özel yapım siyah deri ceketimi omuz silkerken giyerken beni dolabımıza kadar takip etti.

"Mac, bunu konuşmamız gerek."

"Polina şimdi Stephan'ı getiriyor. Bazı işleri halletmem gerekiyor. En kısa zamanda evde olacağım." Sevimli kışına hızlı bir şaplak atmadan önce ağzına sert bir öpücük verdim. "Uslu dur."

Koridorda asansöre doğru ilerlerken Bebe seslendi. Döndüm.

Yatak odasının eşiğinde durmuş, elleri kalçalarında, babasının kıyafetlerini giymiş, güzel ama kızgın küçük bir kız gibi görünüyordu. "Mac! Bu işler böyle yürümez!" diye yakındı çıplak ayağını yere vurmada önce.

Geriye doğru yürürken kollarımı açtım. "Sen olduğun zaman..."

Gözleri büyüdü ve parmağıyla beni işaret etti. "Sakın Rus demeye cüret etme!"

Kahkahalarım onun hayal kırıklığı çığlıklarını bastırdı. Kahretsin, küçük sevimli bebeğimi seviyordum.

Hayat onun yanındayken çok daha eğlenceliydi ve bu sadece seksle ilgili değildi.

Her şey vardı.

Kahkahaları. Canlı hayal gücü. Zekası. İnatçılığı.
Onun gücü.

Bunca yıl boyunca onca nefret ve çirkinlik karşısında masumiyetini ve tatlı doğasını korumayı başarması. En küçük nazik bir jesti bile sanki ona ayı vermişsiniz gibi takdir etmesi. Stephan'ı gerçekten önemsemesi.

Kaderin yüzüme bu kadar nazikçe gülmesi için bu hayatta hiçbir şey yapmadığımı biliyordum ama bunu hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Benim kızım güvende hissetmeyi, istenmeyi ve seilmeyi hak ediyordu.

Kafamın içinde Polina'nın onaylamayan sesini duyar gibi olurken çenemi ovuşturdum.

Neden Bebe'ye onu sevdiğimi söylemedim ki?

Biri ona bu basit sözleri söylemeyeli ne kadar zaman olmuştu?

Ona bakacağımı, onu şımartacağımı, hatta onu koruyacağımı duymaya ihtiyacı yoktu.

Onu sevdiğimi duymaya ihtiyacı vardı.

Asansör düğmelerine bakarken kaşlarım çatıldı, rotayı tersine çevirip çatı katına dönmek istedim. Saatimi kontrol ettim.

Lanet olsun.

Beklemek zorundaydı. Zaten geç kalmıştım ve planladığımız şey için zamanlama önemliydi.

Ama eve gelir gelmez, uyuyor olsa bile, Bebe'yi uyandırır ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylerdim.

* * *

Siyah Honda Civic'imi Var'ın beyaz Nissan Sentra'sının arkasına park ettim. Anahtarı kontaktan çıkardığımda Anton siyah bir Toyota Camry ile arkamdan yanaştı.

Mat siyah, kurşun geçirmez Range Rover'larla şehirde dolaşmak bir etki yarattı ve zenginliğimiz ve gücümüz hakkında net bir mesaj gönderdi. Tıpkı kız arkadaşımın kardeşine göndermek istediğimiz mesaj gibi.

Şimdi bu mesajı göndermenin zamanı değildi.

Gizli bir operasyon yaparken, akılda kalıcı ve zararsız olmak en iyisiydi. Bu yüzden Dört Keşiş'in en popüler arabalardan oluşan küçük bir filosu vardı.

popüler renkler. Polise bizden önce ulaşan talihsiz bir tanık olsaydı, polisin 2000'lerin ortalarından kalma siyah renkli bir Toyota Camry'nin izini sürmesi, gümüş renkli lüks bir Mercedes Benz'in izini sürmesinden çok daha zor olurdu.

Var arabasının bagajını açtı ve siyah spor çantasının fermuarını açmak için eğildi. "Pekâlâ beyler, gelin ve parti hediyelerinizi alın."

İkimiz de elimizi uzattık ve seri numaraları asitle silinmiş, izi sürülemeyen birer Glock 19 aldık. Anton *OTs-38 Stechkin*'ini, ben de Tokarev yarı-otomatığımı tercih ederken, silahlar için de aynı kural geçerliydi. Ayırt edici ya da izlenebilir hiçbir şey yoktu.

Anton elini takım elbise yeleğinin içine soktu ve gümüş cep saatini kontrol etti. "Bu ne kadar sürer? Brynn'e bu gece poker oynamayı öğreteceğime söz verdim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Striptiz, sanırım."

Anton göz kırptı. "Tabii ki."

Var Glock'una yeni bir şarjör taktı. "Dikkatli ol. Aldattığımı duydum," dedi iyi huylu bir şekilde, Anton'un sevgilisiyle nasıl tanıştığına gönderme yaparak.

Var'a bakarken Anton'un omzuna bir tokat attım ve başımı salladım. "Kıskançlık onda çok çirkin bir renk."

Anton başını salladı. "Bunu görmek üzücü. Yuva kurmak için iyi bir kadın bulma konusunda bizim kadar şanslı değil."

Var her birimize silahlarımız için yeni şarjörler verdi. "Ne buldun? Siz ikiniz bir bok bulamadınız." Anton'u işaret etti. "Senin kadın bizi kandırmak için kulübe girmiş." Sonra beni gösterdi. "Seninki de kelimenin tam anlamıyla sana çarptı. Hiçbir şey *bulamadık*."

Onun çıkışını görmezden gelerek Anton'la bakıştık. "Belki de uzun saçlarındandır?"

Anton parmağını bana doğru salladı. "." Var'a doğru çenesini kaldırdı. "Erkek topuzundan kurtulmalısın, belki o zaman bütün gece yatağında kalacak düzgün bir kadın bulabilirsin."

Var sırtıttı. "İkinizin de canı cehenneme. Ben erkek topuzu takmam," diye itiraz etti omuz hizasındaki siyah saçlarını deri bir şeritle düşük bir at kuyruğu haline getirirken. "Ve benim Moğol kanımla uğraşmayın. Uzun saç güç ve erkeklik işaretidir. Siz iki tuzu biberi dede, keşke benim saçlarım sizde de olsaydı."

Bir elimi saçlarımda gezdirirken kaşlarımı çattım. "Dede mi? Sen benden bir yaş büyüksün."

Var bir elini yüzünde gezdirdi. "Önemli olan yıl değil, görünüştür."

Serg gölgelerin arasından çıktı. "Eğer üçünüzün güzellik sırları ticareti bittiyse, yapmamız gereken bir iş var."

Anton bir adım geri çekildi. "Siktir, Serg. Bunu yaptığında çok ürkütücü oluyorsun."

Siyahtan başka bir şey giymeyen Serg'in duman gibi görünüp kaybolmak gibi bir alışkanlığı vardı ve Dört Keşiş'in güvenliğini sağlayan ortak işi göz önüne alındığında bu çok kullanışlıydı. Ama biraz rahatsız edici olmaktan da öteydi.

Serg başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Abakar ofisinde. İçeriye göremiyoruz ama gözetleme notlarımıza göre kadın asistanı şimdiye kadar gitmiş olmalı. Geriye iki koruması ve muhasebecisi kalacak."

Var'ın bana uzattığı mermi şarjörünü Glock'uma yerleştirdim. "Muhasebeci yakalama hedefi. Diğerlerini öldüreceğiz."

Var başını salladı. "En kötü ihtimalle, muhasebeci çapraz ateş arasında kalırsa, bilgisayarları ele geçirir ve bize ihanet eden bağlantılar hakkında bilgi almak için onları hackleriz."

Abakar son zamanlarda çok fazla soruna yol açmış ve çok fazla gürültü çıkarmıştı. Onu ve arkadaşlarını dışarı çıkarmak gerekli hale gelmişti.

Bununla birlikte, hangi denizaşırı banka yetkililerinin paramızı alıp sonra da Abakar'a havalelerimizde yardım ederek çifte vurgun da bilmemiz gerekiyordu. Bu bilgiyi öğrendikten sonra bizim ekipten Luka ve Gregor Ivanov'un Doğu Yakası ekibinden Mikhail onları ortadan kaldıracaktı.

Serg saatini kontrol etti. "Çelik kapının menteşelerine yerleştirdiğim asit şimdiye kadar yeterince zarar vermiş olmalıydı."

"Yangın alarmları konusunda endişeli miyiz?" Ben sordum. İhtiyacımız olan son şey yetkililerin habersizce gelmesiydi.

Başını iki yana salladı. "Hidroklorik asit kullandım. Ürettiği gaz zararlı bir kokuya neden olur ama yangın alarmlarını tetiklemez."

Silahımı doğrulttum. "Şöyle yapalım. Ekstra koruma takan tek kişi benim, bu yüzden her ihtimale karşı kapıdan ilk ben geçeceğim."

Dönüp depo girişine doğru ilerlerken hepsi başıyla onayladı.

Hayatımda ilk kez, damarlarımda bir ürperti gibi tuhaf bir soğuk tedirginlik dalgası üzerimden geçti. Nedenini anlamak zor değildi.

Hayatımda ilk kez kaybedecek bir şeyim vardı.

Çatı katımda kızım ve evlat edindiğim oğlum güvendeydi. Artık onları sevmem, korumam ve onlara bakmam için bana güvenen iki insan.

Bu geceki şiddetli eylemlerimin onların geleceğini yok edebileceği fikri tedirgin ediciydi. Elbette ikisinin de fazlasıyla parası olacaktı, Polina bunu görecekti ama paranın her şey olmadığını ilk elden biliyordum.

Çok param vardı ama Stephan bebekle geçirdiğim son birkaç ay ve özellikle de Bebe'yle geçirdiğim son birkaç hafta bana hayatta daha iyi ve çok daha tatmin edici bir amacım olduğunu göstermişti.

Kapıdan ilk giren ben olmayarak yoldaşlarımı hayal kırıklığına uğratmayacaktım ama bu geceden sonra işimize yaklaşımında bazı ciddi değişiklikler yapmam gerekecekti.

Artık düşünmem gereken bir ailem vardı. Ve onlar benim için bu gece başaracağımız her şeyden çok daha değerliydi.

Serg, Wi-Fi yayınına hackleyip eski görüntüleri döngüye sokarak dış güvenlik kameralarını çoktan yanlış yönlendirmişti, böylece yaklaşımımız fark edilmeyecekti.

Binaya sessizce girdik ve labirent gibi koridorlardan geçerek Abakar'ın gizli Chicago ofisini gösteren güçlendirilmiş çelik kapıya doğru ilerledik. Bu gece saldırılabileceğimiz son geceydi. Yarın ülkesine döneceğini öğrenmiştik.

Yaklaştıkça havaya keskin ve zararlı bir kükürt kokusu yayılıyordu. Kapının tehlikeye girmiş menteşelerinden duman fısıltıları yükseliyordu.

Susturucu takılı olan Serg, silahını buz gibi kırılan menteşelere doğru ateşledi. Kapı sallanarak açıldı.

Derin bir nefes aldım ve korumalara boş kapı aralığından birkaç el ateş etme şansı vermek için bir saniye bekledim, sonra durumu değerlendirmek için duraklayacaklarını biliyordum. Duraklama sırasında içeri girecektim.

Kurşunlar hiç gelmedi.

Silah sesi yoktu.

Silahımı çekerek görüş alanıma girdim. Genellikle kadın asistanın oturduğu dış ofis ve dinlenme alanı boştu. Diğerlerine işaret ederek ofisten geçtim ve kat planında Abakar'ın yönetici odası olduğu belirtilen kapalı kapıya doğru ilerledim.

Anton ve ben kapının iki yanında durduk. Anton bana başıyla işaret ederek kapıyı açtı. Ben de ateş etmeye hazır bir şekilde içeri girdim.

Silahımı geri çektim. "Ne oluyor lan?"

Abakar, muhasebecisi ve iki koruması çoktan ölmüştü. Görünüşe bakılırsa, cinayeti işleyen her kimse önce onlara işkence etmiş, sonra da hepsini kafalarından vurmuştu.

Anton geldi. "Bu ilginç bir olay."

Var silahını kılıfına soktu ve Abakar'ın masasının yanında yerde duran kablo karmaşasını işaret etti. "Harika. Lanet bilgisayarı aldılar ve temizlememiz için ortalığı bıraktılar."

Silahımı bel kemerimin arkasına soktum. "Bu saçma bir hack işi. Tam bir amatör işi."

Ve bununla başa çıkmak zorundayız.

Abakar'ın bize sorun çıkardığı artık herkes tarafından biliniyordu. Eğer o ve korumaları ölü bulunursa, polisin can sıkıcı sorular sormaktan başka çaresi kalmayacaktı. Paramız soruşturmanın bir yere varmamasını sağlasa bile, yine de kamuya açık olacak ve daha fazla sıkıntı yaratacaktı.

Cesetlerle ilgilenirsek ve Abakar'ın planlandığı gibi özel uçağıyla ayrıldığı izlenimini herkes için daha iyi olur. Pasifik Okyanusu üzerinde bir yerlerde gizemli bir şekilde kaybolan bir özel uçak.

Serg cep telefonunu çıkardı. "Temizlik ekibimi arayacağım."

Tam o sırada üzerimizdeki tavandan fare sesi gibi bir tırmalama sesi geldi.

Sonra tiz bir çığlık.

Tavan döşemeleri çatladı.

Toz, kiremit parçaları ve yalıtım köpüğü yağmuru içinde bir kadın tavandan düştü.

Doğruca Var'ın kollarına.

BÖLÜM 39

MAC

P Asansörden çıktığımda hoebe'nin yumuşak sesi oturma odasından koridora doğru süzülüyordu.

Kapının pervazına yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak onun kanepeye kıvrılmış bir şekilde Stephan'a kitap okuyuşunu izledim. Bebek şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Nasıl hissettiğini biliyorum evlat.

Güzel gözlerini kocaman açarken güldü. "Ve sonra Süpermen dedi ki..."

İşte o zaman beni fark etti. Yanaklarında pembe bir allık belirirken yüzü yumuşadı.

Kanepede ona katıldım, ikisini de yanıma yaklaştıırken onu kolumun altına çektim.

Okuduğu Süpermen çizgi romanı kucağında duruyordu.

"Umarım sakıncası yoktur. Kütüphanede kitapların arasına yığılmış bir sürü buldum."

Eski bir arkadaşımı yeniden tanıyormuş gibi elimi parlak kapağın üzerinde gezdirdim. "Bu çizgi romanlar sayesinde İngilizcemi geliştirdim. Çocukken onları St. Petersburg'daki sahte pazarlardan satın alır ve yüksek sesle tekrar tekrar okurdum."

Kolumun üzerinden uzanıp birkaç sayfayı çevirdi ve Superman ile Wonder Woman'ın çizimine işaret etti. "Bu, Wonder 'ın neden Female ve Batman'in neden Flying Rat Man olarak anıldığını açıklıyor."

Sol elimle yanağını okşarken, bana doğru kıvrıldığında ne kadar sıcak ve yumuşak hissettiğinin tadını çıkardım. "Her zaman Süpermen'in Amerikan versiyonunun Sovyet Kal-L'den daha aşağı olduğunu düşünmüşümdür," diye takıldım.

Bebek Stephan'ı kucağına oturtmak için kaldırdı. "Baban saçmalıyor," dedi sevimli, tiz bir sesle. "Herkes onun Sahte Rus Süpermen'inin çakma olduğunu biliyor."

Stephan'ın karnını gıdıklamak için eğildim. "Annen sadece daha yaşlı, daha güçlü Kal-L'nin Amerikalı bebek yüzlü Süpermen'den daha seksi olmasını sevdiğini kabul etmek istemiyor."

Phoebe döndü ve bakışlarımı yakaladı.

Dilinin ucu dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve ardından fısıldadı: "Onun annesi olabilmemin tek yolu... babasıyla evlenmem."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu bir sorun. Neyse ki ben çoktan bir çözüm önerdim."

Boğazını temizledi. "Evet, ama diğer sorun şu ki... babanın anneyi sevmesi daha iyi. Aksi takdirde uzun vadede işe yaramaz."

Döndüğümde omuzlarım kaydı ve Stephan'a uzanıp yanağını okşarken göz kırptım. "Bana bak, aynı anda iki sorunu birden çözüyorum."

Bebe bana doğru eğildi ama geri çekildi. Kaşları çatıldı. "Gerçekten ciddi misin?"

Başparmağım elmacık kemiğini okşadı. "Sana söylemiştim. Ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemem."

Burnunu kırıştırdı. "Teknik olarak, *aslında* söylemediniz."

Bir kahkaha havlamasıyla onu ve bebeği kucağıma çektim. "Seni seviyorum, Bebe. Ve sen bunun çok erken olduğunu söyleyerek beni kızdırmadan önce-"

Parmaklarının ucu dudaklarıma değdi. "Ben de seni seviyorum."

Kaşları çatıldı.

Elini geri çekti. "Ne? Karşılık vermemeli miydim?"

Elini tuttum ve parmak uçlarını öptüm. "Hayır, sadece benimle tartışmaya kalkışsaydın alacağın cezayı şimdiden bekliyordum."

Bebe'nin dudakları dudaklarıma değdi ve "Stephan'ın yatma vakti geldi. Belki de söyleyecek birkaç şey *bulabilirim*." -kaşlarımdan birini kaldırarak sikime bakmasını taklit etti- "Seni azdırabilirim."

İkimiz de ayağa kalkarken Stephan'ı kollarından aldım. "Yeni annenle evli olmaktan keyif alacağım."

Bebe önümdeki koridorda geri geri yürürken Sahte Rus Süpermen kapüşonumu başının üzerinden geçirip bana fırlattı. "Seni *sevdiğimi* söyledim. Seninle *evleneceğimi* söylemedim. Belki de yine şu dil yanlış anlaşılmalardan biridir?"

Dönüp yatak odamıza koşarken kahkahaları koridora yayılıyordu.

Kapıyı arkasından çarparak kapattığı anda, kilidi yerine kaydırırken yüksek bir metalik tıkırtı duyuldu.

Stephan'ı beşiğine yerleştirdikten sonra, susturuculu Glock'u saklandığı yerden bir kez daha almak için yatak odasına giderken kütüphanede durdum.

Kukolka'ma bir Rus erkeğinin kadınıni kendisiyle evlenmeye nasıl ikna ettiğini gösterme zamanı.

OceanofPDF.com

EPİLOG

VAR

"L Bırak beni!"
Öfkeli haykırış koridorun sonundaki ofisimden duyulabiliyordu.
Masamdan kalkarak kapıyı açtım ve bağırarak karşılık verdim.

"Ne haltlar dönüyor?"

Birkaç gece önceki çekici kadın, Four Monks'un iki güvenlik görevlisi arasında, her biri bir kolunu tutarken debeleniyordu. Kıvrınma hareketleri, uzuvlarını onların elinden kurtarmak içindi.

Bunun yerine, güzel kıvrımlarıyla, daha çok erotik bir dans gibi görünüyordu. Kalçaları öne arkaya sallanırken, özgür kalmaya çalışarak sırtını kamburlaştırdı.

Aynı senaryoyu hayal ettiğimde sikim uzadı ama bilekleri yatağımın direğine bağlıydı.

"Çek ellerini onun üzerinden ve görevinin başına dön," diye hırladım ona doğru hışımla yürürken.

Muhafızlar tek kelime etmeden itaat ettiler ve sessizce ayrıldılar.

Kalın siyah saçlarını kızarmış yüzünden uzaklaştırdı, her nefes alışında göğsü kabarıyordu.

Daha da yaklaştığımda ağzını uzunluğundan aşağı itmeden hemen önce o sıcak nefeslerin aletimin ucunda nasıl hissettireceğini hayal etmeye başlamıştım bile.

Sağ elim yanımda açılıp kapandı. Onu kollarımda tuttuğumda avucuma değen etinin izini hâlâ hissedebiliyordum.

Geri çekildi.

Vücudu yakındaki bir duvara çarpana kadar onu takip ettim. Ön kolumu başının üzerine koyarak ona doğru eğildim.

Bakışlarım dolgun dudaklarını kaplayan parlak kırmızı ruja odaklandı. "Sana Chicago'dan defolup gitmeni emrettiğimi çok net hatırlıyorum."

Hiçbirimizin midesi kadın öldürmeye elvermediğinden, *yaratıcı bir ikna* sürecinin ardından ona bir tomar para verdim ve derhal şehri terk etmesini söyledim.

Ama o bana itaatsizlik etti.

Onun açısından tehlikeli bir hareket.

Parlak yeşil gözlerindeki belirgin korkuya rağmen çenesini kaldırdı ve "Burada, Four Monks'ta bir iş istiyorum... ya da bildiklerimle polise giderim" dedi.

DEVAM EDECEK...

Tatlı Düşmanlık
Acımasız Saplantı, Sekizinci Kitap

OceanofPDF.com

ABOUT ZOE BLAKE

Zoe Blake, romantik gerilim destanı The Cavalieri'nin USA Today Çok Satan Yazarıdır Milyarder Mirası, kendi mirasının yanı sıra mücevher, seyahat ve tarihin en kötü şöhretli ailelerinin müstehcen dedikodularına olan takıntısından esinlenmiştir.

Aşırı sahiplenici milyarderler, tabu sahneler ve beklenmedik dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martinilere, tatillere ve kırmızı ruja harcıyor. Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

OceanofPDF.com

ALSO BY ZOE BLAKE

ACIMASIZ SAPLANTI SERİSİ

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Tatlı Zulüm

Acımasız Saplantı Serisi, Birinci Kitap

Dimitri & Emma'nın hikayesi

Masum bir hataydı.

Yanlış kapıyı çaldı.

Benimkini.

Daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim.

Ama ben .

Ben zalim bir piçim.

Acımasızca onun erdemini kendime mal ettim.

Bu yeterli olmalıydı.

Ama öyle
değildi.

Daha fazlasına
ihtiyacım vardı.

Canım çekti.

O benim takıntım oldu.

Onun tatlılığı ve saflığı karanlık ruhumla alay
ediyordu. Ona sahip olma ihtiyacı beni neredeyse
delirtiyordu.

Bir Rus silah tüccarının saf bir kütüphaneci öğrencinin peşine düşmeye hakkı yoktu.

O benim dünyama ait değildi.

Ona sadece acı getirirdim.

Ama artık çok geçti.

O benimdi ve onu tutuyordum.

Tatlı Ahlaksızlık

Acımasız Saplantı Serisi, İkinci Kitap

Vaska & Mary'nin hikayesi

Bana hayır demek için o muhteşem kırmızı dudaklarını açtığı an, o benim
olmuştu. Ben güçlü bir Rus silah tüccarıydım, o ise masum bir öğretmendi.

Seçme olsaydı, benden uzağa kaçırdı.
Ne yazık ki ona bir tane vermiyordum.
Sadece onu almayacaktım; tüm dünyasını ele geçirecektim.
Nerede yaşadığını.
Ne yediğini.
Çalıştığı yer.
Her şey benim kontrolüm altında olacaktı.
Buna saplantı deyin.
Ahlaksızlık deyin.
Ona benim dediğin sürece umurumda değil.

Tatlı Vahşet

Acımasız Saplantı Serisi, Üçüncü Kitap

Ivan & Dylan'ın Hikayesi

Ailesinin hatalarının cezası olarak onu ele geçirmeye kararlı bir vahşiydim.
Güçlü bir Rus silah tüccarı olarak, kimse benden bir çalıp yanına kâr bırakamaz.
Tehlikeli bir oyunda masum bir piyundu.
Amcasının Rusya'dan gönderdiği pakette benim çalınan paramın olduğunu bilmiyordu.
İyi bir adam olsaydım, parayı geri verip gitmesine izin verirdim.
Bir olsaydım, sırf onu korkutmak için bir kısmını saklamasına bile izin verebilirdim.
Önümde bakire bir kurban gibi uzanan canlı ve güzel bebeğe bakarken, soğuk kalbimi karartan
her günah ve kabahat için Tanrı'ya şükrettim.
İyi bir adam değildim.
Bir centilmen olmadığımın emindim... ve onu hiç niyetim yoktu.
O artık benimdi.
Ve kimse benim olanı alamaz.

Tatlı Vahşet

Acımasız Saplantı Serisi, Dördüncü Kitap

Maxim & Carinna'nın hikayesi

O benimle savaştıkça, ben onu daha çok istiyorum.
güzel, arsız ağzı yüzünden.
Bu bende onu dizlerinin üzerine çöktürme ve acımasız vahşi gibi ona hükmetme isteği uyandırıyor.
Bir Rus silah tüccarı olarak onun gibi masum bir üniversite öğrencisinin peşine acımasızca
düşmemeliydim ama bu beni durdurmazdı.

Kaderin bir bizi bir araya getirmiş olabilir, ama onu kendi değerli varlığım olarak tutsak edecek olan benim çarpık saplantımdır.

O artık benim.

Onu benden almaya çalışman için sana meydan okuyorum.

Tatlı Vahşet

Acımasız Saplantı Serisi, Beşinci Kitap

Luka & Katie'nin Hikayesi

Ben sadece onu bulmak için tutulmuş bir mafya paralı askeriydim, ama şimdi onu tutacağım.
O, tehlikeli bir bölge savaşında piyon olarak kullanılmak üzere kaçırılmış bir Rus mafya prensesidir.
Onu kurtarmak benim işimdi. Onu güvende tutmak benim saplantım haline gelmişti.
Yaptığı her hareketi gölgeler içinde izliyorum.
Vahşi bir hayvan gibiydim: acımasız, vahşi ve bencilce kendi ihtiyaçlarımın peşindeydim. Ta ki ona kadar.

Şimdi, pahasına olursa olsun onu benim yapacağım.

Ben onun koruyucusuyum ama kimse onu benden koruyamaz.

Tatlı Yoğunluk

Acımasız Saplantı Serisi, Altıncı Kitap

Antonius & Brynn'in Hikayesi

Benden çalmaya cüret ettiğinde nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilemezdi.
Benim yaşımdaki bir adam için çok gençti, ancak yirmilerindeydi.
Çok saf ve el değmemiş.
Ne yazık ki onun için bu beni durdurmuyacaktı.
gördüğüm an sahiplendim.
Onu benim yapmaya kararlıydı... pahasına olursa olsun.
Chicago'nun en seçkin kumar kulübünün sahibiydim, Rus Mafyası'nın suç patronu rolüm için bir paravan.
Ve o, açık çeneme doğru uçan kırılğan küçük bir kuştı.
Naif ve tatlı, ısırmaya karşı koyamadığım bir cazibeydi.
Ona hükmetmek ve kontrol etmek için duyduğum yoğun dürtü bir saplantı haline gelmişti.
Üstün gücümü ve servetimi onun hayatını ele geçirmek için acımasızca kullanacaktım.
O direndikçe ben daha vahşi ve acımasız .
Anlaması gerekiyordu... O artık benimdi.
Benimkini.

Tatlı Şiddet

Acımasız Saplantı Serisi, Yedinci Kitap

Macarius & Phoebe'nin Hikayesi

Başka bir adamın arabasına çarpmış olsaydı, yürüyüp gidebilirdi ama benimkine çarptı.

Bileğindeki morlukları görünce öfkemi kontrol etmekte zorlandım.

İtirazlarına rağmen gitmesine izin vermedim. Bu masum

güzelliğe kim zarar verirse, bedelini ağır ödeyecekti.

Chicago'nun en seçkin kumar kulübüne sahip bir Rus Mafya suç patronu olarak, intikam almak için çok yaratıcı ve acı verici yöntemlerim var.

Böylesine tehlikeli bir dünyada tek başına olmak için çok genç ve naif görünüyor.

Bir dadıya ihtiyacım vardı ve bu rol için ona talip olmaya karar verdim.

Benim sert ve otoriter disiplinime direnebilir, ama ona bu konuda bir seçim şansı vermeyeceğim.

Bir koruyucuya ihtiyacı var ve bu kişi benden başkası olursa lanetlenirim.

Onu sahiplenme dürtüsüne direnmek tüm kısıtlamalarımı test edecek.

Kaybetmeye mahkum olduğum bir savaş bu.

Her geçen gün takıntım ve kıskançlığım daha da artıyor.

Kontrolümün kırılması an meselesi... ve onu benim yapmam.

Benimkini.

Tatlı Düşmanlık

Acımasız Saplantı, Sekizinci Kitap

Varlaam & Amber'in Hikayesi

Asistan istemedim, isteseydim de onu seçmezdim. Sivri dili ve disiplinsizliğiyle ihtiyacı olan şey sıkı bir el, iş değil.

Sınırlarımı ne kadar zorlarsa, onu dizlerimin üzerine yatırmak için o kadar istekli oluyorum.

Bir Rus mafya babası ve Chicago'nun en seçkin kumar kulübünün sahibi olarak, onun maskaralıklarının dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ya da sırlarını.

Çünkü masum yeni asistanımın bir şeyler sakladığından şüpheleniyorum.

Ve gerçeğe nasıl ulaşacağımı biliyorum.

İlişkimizde gücün kimde olduğunu anlamasının tam zamanı.

İstedigimi elde etmek için onu yakınımda tutacağım, her hareketini kontrol edeceğim. Ama artık bilginin peşinde değilim. Onun aklını, bedenini ve ruhunu istiyorum.

Tehlikeli oyunumuzun risklerini hafife aldı ve şimdi ağır bir bedel ödüyor.

Ödeme olarak onun özgürlüğünü alacağım.

O artık benim.

Benimkini.

Tatlı Kıskançlık

Acımasız Bir Saplantı Vella

Serg & Maya'nın Hikayesi

Her gün onu izliyorum. Kim olduğum ya da sahip olduğum güç hakkında hiçbir fikri yok.

Ona göre ben sadece kahvesini sade seven ve iyi bahşiş veren bir adamım.

Hiçbir fikri yok, ben şehirdeki en acımasız ve tehlikeli Rus mafya suç patronlarından biriyim.

Ona hükmedecek, tam teslimiyetini talep edecek adam olduğumu.

Çünkü yakında benim olacak.

Onu korumak için gölgelerde kalmalıyım. Düşmanlarım

ona olan saplantımı asla bilmemeli.

Onun tatlı masumiyetine sahip olmak için nasıl can attığımı.

Onu nasıl kıskandığımı, paramı ve nüfuzumu onun hayatını kontrol etmek için nasıl kullandığımı bilemezler.

Her gün öğle yemeği tezgahının sonunda sessizce oturan adamın...

aynı zamanda her gece gizlice yatak odasına girip onu yatağa bağlayan ve zevkten çılgık atmasını sağlayan adamdır.

İşinden ayrılabilir, evini taşıyabilir, hatta adını değiştirmeye çalışabilir.

Fark etmez.

Akşam olduğunda, gölgeler derinleştğinde.

Onu bulacağım ve bir kez daha benim

yapacağım.

□

IVANOV SUÇ AİLESİ ÜÇLEMESİ

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Vahşi Yemin

Ivanov Suç Ailesi, Birinci Kitap

Gregor & Samara'nın hikayesi

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.

Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.

Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.

Bu yüzden kaçtı.

Gitmesine izin vermeliydim.

Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.

Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.

Ne yazık ki onun için umurumda değil.

Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.

Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.

Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.
Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.
Sonunda benim oldu... ve onu asla .

Kötü Yemin

Ivanov Suç Ailesi, Birinci Kitap

Damien & Yelena'nın hikayesi

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.
Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürtecek.
Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.
Bu yüzden küçük fingerdek kaçtığında kızgınlığımı hayal edin.
Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.
Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.
Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.
Ama artık kovalamaca sona erdi.

Onu buldum.

Yakında benim olacak.

Ve onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak mihriba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu resmileştirmeyi planlıyorum.

Bu sefer... benden kaçış yok.

İhanete Uğramış Onur

Ivanov Suç Ailesi, Birinci Kitap

Mikhail & Nadia'nın hikayesi

Masumiyeti onu öldürtecekti.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.
Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktı.

Bugün bitiyor.

Bana itaat etmedi ve kendini tehlikeye attı.

Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle savaşağım.

Onur ve sadakatin canı cehenneme.

O artık benim.

CAVALIERI MİLYARDER MİRASI

Düşmanlardan Aşıklara Karanlık Bir Romantizm

Baba Cavalieri Milyarder

Mirasının Skandalları, Birinci Kitap

Ondan etkilenmek yanlış değildi... ama buna göre hareket etmek yanlış olurdu.

Güçlü ve varlıklı Cavalieri ailesinin reisi olarak seçimlerim çevremdeki herkes için sonuçlar doğuruyordu.

Atalarımdan kalma, milyarder dolarlık şaraphanemin kökleri, tıpkı acımasızlık ve skandal mirasımız gibi zengin İtalyan topraklarının derinliklerine uzanıyor.

Onu sınır dışı eden şey benim yarı yaşımda olması değildi.

Benim için hiçbir şey yasak değildi.

Kendi kurmadığı bir tuzağa yakalanmış yaralı bir kuş, benim için hiçbir risk oluşturmuyordu.

Asıl sorun ona sahip olmak için duyduğum saplantılı arzuydu.

İkimiz için de.

Ama şimdi onu gördüm, dudaklarının tadına baktım, gitmesine izin veremem.

Hoşuna gitse de gitmese de benim korumama ihtiyacı var.

Bunu onun iyiliği için yapıyorum ama o her fırsatta benimle savaşıyor.

Teklif ettiğim lüksü reddediyor, umutsuzca kaçmaya çalışıyor.

Geçmişimle ilgili karanlık söylentiler ona ulaşmadan önce ona itaat etmeyi öğretmeliyim.

Mahvet onu.

Onu benim yapmadan önce ne yaptığımı öğrenmemeli.

Oğlun Günahları

Cavalieri Milyarder Mirası, İkinci Kitap

Yıllardır benden nefret ediyordu... Artık ona bir sebep vermenin zamanı geldi de geçiyor.

Cavalieri adının mirasının oğlu ve varislerinden biri olduğunuzda, düşmanlarınızdan daha acımasız olmanız gerekir.

Ve bazen, çizgiler bulanıklaşır.

Yıllar önce, onu bana karşı bir intikam planında piyon olarak kullanmaya çalıştılar. Onu önemsememe rağmen, ona bir hiçmiş gibi davranmalarına izin verdim.

O zamanlar onu koruyamayacak kadar kibirli ve bencildim.

Ama şimdi buradayım. Her birinin izini sürerek hayatımı riske atmaya hazırım.

Yaptıklarının bedelini ödeyecekler, tıpkı benim ona karşı işlediğim günahların bedelini ödeyeceğim gibi.

Ne yazık ki bana olan nefretinden vazgeçmesi, benimle savaşmayı bırakması için yeterli olmayacak.

Çünkü hoşuna gitse de gitmese de, onu yanımda tutacak güce, servete ve bağlantılara sahibim.

Ve onu benim yapmak için üçünü de acımasızca kullanmaya niyetliyim.

Cavalieri Kardeşlerin Sırları

Milyarder Mirası, Üçüncü Kitap

Birlikte olmamamız gerekiyordu... sonra kaderin karanlık bir cilvesi devreye girdi ve bunun bedelini ödeyecek olan biziz.

Cavalieri soyadının en büyük oğlu ve varisi olarak, milyar dolarlık bir imparatorluktan çok daha fazlasını miras aldım.

Sırlar, yalanlar ve skandallarla dolu bir miras alıyorum.

Babam hakkında kötü niyetli söylentilerle dolu bir çocukluk geçirdikten sonra, ben de aynı günahın kurbanı oldum.

Yanlış bir aile onuru duygusuyla sevmediğim bir kadınla evlendim.

Şimdi gizemli koşullar altında öldü.

Bana da dul damadı oynamak kaldı.

Çünkü kimse karım hakkındaki gerçeği bilemez...

Özellikle de kız kardeşi.

Onu tehlikeden korumanın tek yolu yakınımda tutmak ve yine de onun yakınlığı bana işkence ediyor.

O benim sadece ismen kız kardeşim, ama onu arzulamaya hakkım yok.

Yaptıklarımın sonrasını olmaz.

Her şeyin onun için olduğunu anlayacağını ummak çok fazla.

Her zaman onunla ilgiliydi.

Sadece o.

Ne de ben babamın oğluyum.

Ve bu dünyada aşık bir Cavalieri erkeğinden daha acımasız bir şey yoktur.

Patrik Cavalieri'nin Baştan

Çıkarması Milyarder Mirası, Dördüncü

Kitap

Tek bir silah sesiyle, gömülü geçmişimin şiddet dolu sırlarını günümüze taşıyor.

Tetiği o çekmemiş olabilir ama ellerinde hala kan var.

Ve bunu ona ödetmek için çok yaratıcı yollar biliyorum.

Güçlü aile mirasımızı oluşturan Cavalieri atalarım kadar acımasızım.

Ama hiçbir servet kan dökülmeden inşa edilmez.

Geçilmesi tehlikeli bir adam olarak ün kazandım ve yol boyunca düşmanlar edindim.

Bu yüzden sevdiklerimi korumak için patriklik görevini kardeşime devrediyorum ve kuzey İtalya'ya taşıyorum.

Yıllarca gölgede kaldım.

Sonra kindar bir mafya örgütü aileme saldırdı.

Artık hiçbir şey beni sorumlulardan intikam almaktan alıkoyamayacak.
Ve bu süreçte o da dahil olmak üzere kimi incittiğim umurumda değil.
İster baştan çıkarma, ister cezalandırma ya da her ikisi olsun, onu bir ulaşmak için bir araç olarak kullanmak niyetindeyim.
Yine de, küçük kediciğim pençelerini gösterdikçe, onu daha çok mırıldatmak istiyorum.
Planım onu mafya örgütünü devirmemde bana yardım etmeye zorlamak ve sonra gölgelere çekilmek.
Ama benimle savaşımaya devam ederse... Onu da yangötürmek zorunda kalabilirim.

Nişanlı Cavalieri'nin
Küçümsenmesi Milyarder Mirası, Beşinci
Kitap

İntikamla örülmüş, nefretle bağlanmış bir birlik .. hepsinin altında... çarpık bir güç oyunu.
Cavalieri ailesinin gerçek mirası, benim doğuştan hakkım, beni hor gördüğüm bir kadına bağlıyor: neredeyse ailemin sonunu getirecek olan mafya babasının kızı.
Onu hem düşmanım hem de müstakbel karım yapacaktım.
Nefret karşılıklı; onun damadı olmamı hiç istemiyor. Ailesinin hırslarının esiri olmuş, çaresizce bir çıkış yolu arıyor.
Benim görevim onu korumak, yaldızlı kafesinden kaçmamasını sağlamak.
Ama onunla geçirdiğim her an, her öfke kıvılcımı, aramızda büyüyen arzu ateşine yakıt ekliyor.
Tutku ve öfkenin uçucu düellosunda kapana kısıldık. Yine de, ben onu evcilleştirmeye çalıştıkça, o benimle daha fazla savaşıyor, Yaklaşan evliliğimiz tehlikeli bir oyuna dönüşüyor. Şimdi, düşün yaklaştıkça, şüphelerim artıyor.
Gelinim iddia ettiği kişi değil.

KARANLIK SAPLANTI SERİSİ

Karanlık Bir Romantik Gerilim

Kötü Oyunlar: Karanlık Bir
Romantizm Karanlık Saplantı Serisi,
Birinci Kitap

Benim oyunuma kapıldı... sadece farkında değil.
Haftalardır onu izliyorum. Onu takip ediyordum.
Şimdi güzel küçük piyonumla oynamaya başlama zamanı.
Onu uzaktan ilk gördüğüm andan itibaren, onun benim değerli olacağını biliyordum.
Onu, Viktorya döneminde kapana kısılmış itaatkâr koğuşum olduğunu düşünmesi için gazla aydınlatacağım. O benim isteksiz esirim, hayatta kalmak için benim sadist oyunumu oynamak zorunda.
Kurallarına ve disiplinime boyun eğmekten başka çaresi kalmayacak.

Zamanla, modern bir hayata dair anıları solacak.
takdirde, acı bir bedel ödeyecek.
O güzel aklı benim kâbusuma öylesine kapılmış ki, benden asla kaçamayacak.
kötü aldatmaca mı?
Bu oyunu ilk kez oynamıyoruz.

**Uğursuz Oyunlar: Karanlık Bir
Romantizm Karanlık Saplantı Serisi,
İkinci Kitap** Benim çarpık oyunumun
içine hapsedildi.

Ve onu asla .
Yeni bir oyuna başladım. Bu seferki öncekinden daha uğursuz.
Ne zaman sahip olduğumuz şeyle savaşmaya çalışsa, onu aldatmacamın daha da derinlerine çekiyorum.
Kurallarına en ufak bir itaatsizlik hızlı bir ceza getirir.
Onu sınıra kadar zorladım.
Beni öldürmek istiyor.
Tek sorun, beni seviyor olması.
Kendi isteği dışında, zihnine ve bedenine yaptığım her cezalandırıcı, kontrol edici şeyi seviyor.
Ağıma takıldı; çırpındıkça daha da .
Benim güzel kızımın, onun yeni gerçeği olduğumu kabul etmekten başka seçeneği olmayacak.
O sadece benim oyunumdaki bir piyon.

**Vahşi Oyunlar: Karanlık Bir
Romantizm Karanlık Saplantı Serisi,
Üçüncü Kitap**

Oyunumuzun kurallarını çiğnedi... kaçtı.
Şimdi ödeyecek.
Benim güzel piyonum bu oyunun efendisi olduğumu ne zaman öğrenecek?
Ve sadece ben galip geleceğim.
Benden saklanabileceğini sanıyor.
Gazabımdan kaçabileceğini sanıyor.
Yanılıyor.
Bu sefer onu yakaladığımda, kaçış olmayacak. Artık
onu sadece güzel tutsağım olarak istemiyorum.
O artık benim karım olacak, onu koridorda sürüklemem gerekse bile.
Onu tamamen kontrolüm altında istiyorum.
Onun her nefesinin, her hareketinin, her düşüncesinin sadece benimle ilgili olmasını istiyorum.
Bu artık bir oyun değil.

Kuralları değiştirdi ama yine de ben kazanacağım.

**Zalim Oyunlar: Karanlık Bir
Romantizm Karanlık Saplantı Serisi,
Dördüncü Kitap**

Aşkla ilgilenmiyorum, beni ilgilendiren kovalamaca.

Onu parkta gördüm, benim küçük güzel avımı.

Onu benim yapmak niyetindeyim ve ben yaklaştıkça o daha çok kaybedecek.

Arkadaşları.

Ailesi.

Özgürlüğü.

Her hareket onu daha fazla kontrolüm altına alacak, ta ki benden başka hiçbir şeyi kadar.

Acımasız bir oyun mu oynuyorum? Elbette

oynuyorum. Ama seni uyarmıştım: İstediğim

şey aşk değil.

**Kısır Oyunlar: Karanlık Bir
Romantizm Karanlık Saplantı
Serisi, Beşinci Kitap** Ondan her
şeyini aldım.

Hiç arkadaşı yok.

Para yok.

Yardım isteyecek kimse yok.

Sonunda tamamen kontrolüm altında ama bu yeterli değil.

Bedenini esir aldım ama kalbini değil.

Ona sahip olmak için hayatını mahvettiğimi biliyor, bu yüzden her fırsatta benimle savaşıyor.

Ama oyunumun gerçek amacını tahmin edemedi.

Kazanmak için her şeyi yapacağımı anlaması gerek. Her şeyi.

O benim . Hiçbir şey, hiç kimse, o bile bizi ayıramaz.

Beni daha fazla reddederse, istediğimi elde edemediğimde ne kadar hırçınlaşabileceğimi öğrenecek.

Ve istiyorum... her şeyini.

Zoe Blake'in Tüm Kitaplarının Listesi İçin Web Sitesini Ziyaret Edin!

www.zblakebooks.com

OceanofPDF.com

THANK YOU

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), satın aldığınız siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. Yorumlar bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu

yorumlar ve yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istediği içeriği sağlamak için daha da sıkı çalışmamızı sağlıyor.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitemizi ziyaret edin:

<http://www.stormynightpublications.com>

OceanofPDF.com

RUTHLESS SURRENDER BONUS

**Karşınızda *Acımasız Teslimiyet*
Düşmandan Sevgiliye Bir Romans.
Teslimiyet Serisinin Birinci Kitabı.**

Onun en karanlık sırrını biliyorum ve bunu ona karşı kullanacak kadar acımasızım. Hoşuna gitse de gitmese de ona yardım edebilecek tek kişi

benim ama hiçbir şeyi bedavaya yapmam.

Benim fiyatım onun tamamen teslim olması.

Bedeniyle ödediği sürece benden istediği kadar nefret edebilir.

Ya kaçmaya çalışırsa?

Bu ona daha pahalıya patlar.

*Adam acımasız, kadın kaçıyor ama kaderin başka planları var.
Bu büyüleyici, buharlı romantizmde iki düşman bir araya gelmeye
zorlandığında neler olduğunu öğrenin.*

Birinci Bölüm

Bir mezarın ne kadar derin olması gerekir?

Hayvanlarla ilgili bir şey yok muydu?

Chloe boynunda asılı duran küçük kalp tılsımını kavradı, metal elinin altında ısınırken teselli buluyordu. El fenerinin mavi-beyaz ışını karanlık ağaç gövdelerinden ve zemini kaplayan ıslak yaprak ve dallardan oluşan kalın yataktan yansıyordu.

Yağmur kazmayı kolaylaştıracak mı yoksa zorlaştıracak mı diye merak etti.

Çıtırdayan çakılların sesi, daha farları görmeden uzun araba yolunda ilerleyen bir araba olduğunu haber verdi. El fenerini kapatarak kulübeye doğru koştu ve aceleyle yarı gömülü bir kütüğe takıldı.

Ormanı açıklıktan ayıran kaba tahta kapıyı açarak bahçeye koştu, ayakları yağmurdan ıslanmış çimlere batarken onu ıslatan ve spor ayakkabılarına sızan buz gibi yağmura aldırmadan. Dikkatle açtığı arka kapının çıkardığı gıcırtyla irkilen Chloe, kapıyı arkasından kilitledi ve çalışma odasından mutfığa geçerken yere çömeldi.

Başını eğerek uzandı ve mutfak masasının üzerinde her zaman açık tuttuğu küçük lambayı kapattı. Yumuşak sıcak ışıltı olmadan, kabin soğuk ve hareketsiz hissediyordu.

Chloe nefesini tuttu, dışarıdaki herhangi bir hareketin sesini duymak için kendini zorladı. Bir araba kapısı. Kapanan bir motorun sesi. Eğer bir Tanrı varsa, araba dönüp giderken çakıl taşlarının çıkardığı ses.

Sessizlik.

Bilmemenin verdiği endişe fazlaydı. Chloe muşambanın üzerinde, mutfak adasının etrafında süründü. Durdu ve dinledi.

Hala bir şey yok.

Çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak ön kapıya doğru yaklaştı. Sert zeminde sürünmekten dizleri ağrıyordu.

Sırılsıklam kot pantolonu her hareketinde sürtünüyor ve kalçalarına yapışuyordu. Spor ayakkabılarının içindeki çamurun ayak parmaklarının arasında ezildiğini hissedebiliyordu. Tek istediği sıcak bir duş almak ve bu geceyi unutmaktı. Ama bu mümkün değildi.

Bu gecenin dehşetini asla silemezdi.

Araba yolundan içeri giren küçük çakıl taşları avuçlarını keserken yüzünü buruşturan Chloe, yavaşça çamur odasına girdi. Ön kapı tam karşısındaydı.

Bir pencere camı vardı ama perde ya da gölge yoktu, bu yüzden alçakta ve gölgede durdu. Hemen ötesinde küçük bir sundurma ve çakıllı bir araba yolu vardı. Eğilerek

Kapının sağındaki duvara yaslanan Chloe başını eğip dinledi.

Daha fazla sessizlik.

Kalp atışları sonunda yavaşladı.

Arabayla geçen bir komşu olmalı. "Chloe.

Kapıyı aç."

Çılgılığını bastırmak için elini ağzına götüren Chloe, duvar boyunca daha da geriye kaçtı ve vahşi gözlerle kapalı kapıya baktı.

Uzun, dayanılmaz bir duraklama daha oldu.

Sonra.

"Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı açmanı istiyorum."

Adamın sesindeki karanlık emir neredeyse onu itaat etmeye zorluyordu. Bu adam onun adını nereden biliyordu?

Kimdi o? Polis mi?

Polisi memnuniyetle karşılardı. Bir saat önce.

Ama şimdi değil.

Artık çok geçti.

Belki de *onun* bir arkadaşıydı. Kapıyı açamamasının bir başka nedeni daha. Kulübe karanlıktı. Kapılar kilitliydi. Arabası garaja park ve kapısı kapalıydı. Onun içeride olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Belki sessiz kalırsa, adam pes eder ve giderdi?

"Bebeğim, sabrımı kaybediyorum. Güven bana. Bunu istemezsin."

Yabancıнын sesinin derin tonu giderek sertleşiyordu. Ona karşı gelmeye devam etmeye cesaret edebilir miydi?

Elini arkasındaki duvar boyunca uzanan alçak rafta gezdirdi; böcek mumları, lastik çizmeler ve olta takımlarıyla karşılaştı. Silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu.

Oturma odasındaki silah dolabında rahmetli amcasının av tüfekleri vardı ama onlara ulaşmak için mutfaktan sürünerek geçmesi gerekecekti.

Kulübe karanlıktı ama tam karşıda durduğu için ön kapının penceresinden kadının hareketlerini görmemesi imkânsızdı. Kapı sürgüyle bile sabitlenmemişti, sadece basit bir anahtar kilidi vardı. Michigan'ın taşrasında, ıssız bir yerde, tüm komşuların birbirini tanıdığı, ormanın içinde bir kulübede yaşıyordu. Ekstra kilitlere ve sürgülere gerek yoktu.

"Bu kapıyı için sana son bir şans veriyorum, bebek kız," diye homurdandı yabancı.

Chloe eski kapının eski kilidiyle dayanamayacağını biliyordu. Bir karar vermesi .

Kapı kolu şiddetle tıkırdadı.

Zamanı kalmamıştı.

Chloe sıçrayarak mutfığa geri döndü.

Parçalanmış ahşap ve kırılan camların mide bulandırıcı sesi kabin boyunca yankılandı.

Chloe dar koridordan oturma odasına doğru hızla sağa dönerken ıslak tabanları yerde kayıyordu. Silah dolabı eşiğin hemen üzerindeydi. Titreyen eli dolabın pirinç kulpunun üzerine kapandı.

Silahlar dolu değildi ama umarım yabancı bunu fark edecek kadar yaklaşmazdı. Kolu yukarı doğru çeviren Chloe dolabın kapağını açtı ve körlemesine içeri uzanarak orada olduğunu bildiği tüfeğin soğuk namlusunu yokladı.

Bir el omzuna kapandı, onu döndürdü ve duvara çarptı.

Çığlık atma şansı bile yoktu.

Aynı el boğazına dolandı, uzun parmaklar çenesi yukarı doğru itilip başı acı içinde duvara çarpana kadar ince sütunu kolayca çevreledi.

Yabancı'nın yüzünün keskin açıları netleşti. Öfkeli, düşük kaşları. Karanlık, okunamayan gözleri.

Dolgun dudakları bir hırıltıyla kalktı. "Seni uyarmıştım bebeğim."

Chloe boğazındaki baskıyı hafifletmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye çalıştı.

Çaresizce adamın tişörtünü pençeledi.

Dudaklarından anlaşılmasın bir çığlık kaçtı.

"Şşşt... tüm bunlar beni zaten olduğumdan daha fazla kızdıracak ve bunu istemeyiz, değil mi?" Uğursuz tehdidini fısıldamak için yaklaştı, dudakları kızın çenesinde gezindi.

Kirli sakalının çizikleri yanağının yumuşak derisine sürtündü.

Başını hayır anlamında sallamaya çalıştı ama adamın boğazını kavraması buna izin vermedi.

Kalçalarını öne doğru eğip kadının vücuduna bastırmadan önce bacaklarını iyice açtı. İri yarı bir adamdı. Hem cüssesi hem de sesi

Korkutucu. Göz korkutucu.

Parmak eklemlerinin arkasını kızın yanağında gezdirdi. "Şimdi iyi bir kız olacaksın ve bana itaat edeceksin."

Chloe istekliliğini gözleriyle ifade etmeye çalıştı.

Anlamış gibiydi çünkü boğazındaki tutuşunu bıraktı ama vücudunun bir kısmını hâlâ tutsak tuttuğunu hatırlatmak istercesine kalçalarını oynattı.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Ona doğru uyarıcı bir bakış atarak omzunun yanındaki düğmeye bastı.

Oda ışıkla dolunca Chloe gözlerini kırıştırdı. Gözleri alıştığı anda, zorla kamarasına giren yabancıya ilk kez gerçek anlamda bakabildi. Eğer onu duvara yaslamamış olsaydı, korkudan dizlerinin bağı çözülürdü.

Aman Tanrım! Adam sadece filmlerde gördüğünüz türden bir hapishane haydutuna benziyordu... ya da haberlerdeki sabıka fotoğraflarına.

İnanılmaz derecede uzun boyluydu, göğsü ve kolları kalın kaslarla kaplıydı. Boynunda bir dövme vardı. *Lanet olası bir boyun dövmesi*. Delici mavi gözleri onu eğlenerek izliyordu.

"Gördüğün hoşuna gitti mi, bebeğim?"

Tanrım, diye düşündü Chloe. Bu gece bir dehşetten kurtulmuştu ama sonunda bu adam tarafından tecavüze uğramış ve öldürülmüştü.

Belki de hak ettiği buydu.

Bir parmağını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi ve ardından pembe tişörtünün V yaka kenarının izini sürdü.

Chloe ağlamamak için dudağını ısırды. Yumrukları öylesine sıkılmıştı ki, tırnaklarının battığı yerler avuçlarını acıtıyordu.

Yine de onunla alay etti.

Parmağı yavaşça kadının yakasının kenarından aşağı ve yukarı doğru çıktı. Parmağını çürük, nemli kumaşın içine sokarak kendine doğru çekti.

Chloe telaşla haykırdı ve savunmak için kollarını kaldırmaya

başladı. "Yapma," diye emretti.

Ellerini çaresizce iki yanına indirmekten başka çaresi yoktu.

Tişörtü açılmış ve onu adamın yoğun bakışlarına maruz

bırakmıştı.

Chloe utanç içinde gözlerini kapadı. Narin beyaz dantellerle kaplı göğüslerinin cömert üst kıvrımları açıkça sergileniyordu. Küçük pembe bir

tasarım sütyeninin tam ortasına, göğüs dekoltesinin içine işlenmişti.

Yabancı tek bir kara kaşını kaldırdı. "Hello Kitty mi?"

Chloe yavaşça başını salladı.

"Daha sonra bu şirin sütyene daha yakından bakmak isteyeceğim ama şimdilik halletmemiz gereken bazı işler var."

Gözünün kenarından ılık bir damla yaş süzüldü. *Daha sonra mı?* Midesi burkuldu.

Kulübesi ıssızdı ve bırakın gece yarısı şiddetli bir fırtına sırasında, gündüz bile ulaşılması zordu. Polisi aramak istese bile, ona asla zamanında ulaşamazlardı. Glennie'nin küçük ekibinin yardım çağrısına yanıt vermesi en az bir saat sürerdi.

Bu tehlikeli adamın bir saat içinde kendisine neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle konuştu. "Taşlar ofisimde. Kasanın içinde."

"Taşlar mı?"

"Elmaslar. Sadece al onları."

Adam kıkırdadı, bu uğursuz ses her türlü neşeden yoksundu.

"Elmaslar umurumda bile değil."

"O zaman ne istiyorsun?"

Soru dudaklarından çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladı.

Adam kalçalarıyla ona doğru eğildi. Ereksiyonunun sert kadının karnına bastırdı.

Chloe vücudunu yana doğru kaydırırken inledi, umutsuzca onun tutuşunu kırmaya çalışıyordu.

Ne tür bir adam elmasları geri çevirir? Deli bir herif, işte o. Chloe parayla ilgilenmediğini iddia eden hiç kimseye güvenmezdi. Para soğuktu, duygusuzdu. Basitti.

Berbat, çarpık hayatındaki her korkunç anın izi bir başkasının paraya olan ihtiyacına kadar sürülebilirdi.

En azından işleri karmaşıktırmıyordu. Bir nedeni merak etmek, derinlemesine düşünmek, hatta o anlaşılması zor kapanış ya da anlam fikri bile gerekmiyordu. Nedenini biliyordu. Paraydı. Her zaman paraydı.

Bir insanın davranışlarını etkileyebilecek para dışında tek bir şey daha vardı. Seks.

Adam vücudunu onunkini kafeslemek için kullanırken *niyetinin* uğursuz gücünü hissedebiliyordu.

Savaşmadan teslim olmayacaktı. Küçük elini yumruk yaparak saldırdı. Her zaman taktığı on beş karatlık eski ametist yüzüğü elmacık kemiğine takıldı. Elmas aksanlardan birinin neden olduğu çizikten bir damla kan damladı.

İki parmağının ucunu kaldırıp kana dokundu. Gözlerini onunkilerden ayırmadan, kıpkırmızı damlanın tadına bakmak için dilini dışarı çıkardı.

Onu izlerken, neredeyse kendi dilindeki metalik tadı alabiliyordu.

"Benimle dövüşeceğini umuyordum. Bu her şeyi çok daha kolaylaştıracak." Çığlığı derin, karanlık ormanda kayboldu.

[Acımasız Teslimiyet](#)
[Düşmanlardan Aşıklara Romantizm, Birinci Kitap](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

